

www.burmeseclassic.com

နန္ဒကျော်သူ

မိုးကြိုးလုံနှင့်ရေသခင်

ပ + ဒီ
နှစ်အုပ်တွဲ

BURMESE
CLASSIC
.COM

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC
.com

သိုင်းလောကကိုဝိန်းခေါ်သူ

တရုတ်ပြည်ရှိ သိုင်းသမားအများစုခေတ် ဆောက်ကျွန်း၊
ခွန်လွန်း၊ ဝူတန်၊ ဝါဝန်း၊ ခုံတုံ၊ ထိုက်ကျိုဝေသောတောင်၊
တန်တေပ်ဝိုက်မှာ ယခုအခါ ကံသိုးမိုးမှောင်ကျလျက် ရှိပါ
သည်။

ထိုတောင်တန်းတစ်ချို့တွင် မိုလမ်းနေထိုင်ကြသော သိုင်း
သမားများမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေကြသည်။

နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ရင်တထိတ်ထိတ်နှင့် ကျီးသန်စာစားပြီး
စားလာလှုပ်ရှားနေကြသည်။

အကြောင်းမှာ သိုင်းလောကကိုချစ်သီးမည့် လူနို့တစ်
ယောက် ပေါ်လာခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

သိုင်းဘုရင်ငရဲမင်း....

သူ့ကိုယ်သူ့ဘွဲ့ပေးပြီး သူ၏အဖွဲ့သားများနှင့်အတူသောင်းကျန်းနေသော သိုင်းလူဆိုးကြီးသည် နေ့စဉ်ဆိုသလိုပင် အေးချမ်းစွာဖြင့် နေထိုင်ကြသော သိုင်းသမားများမှာ တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံနေရလေသည်။

ထို့ကြောင့်....

သိုင်းသမားများသည် နေပြည်တော်မှ သိုင်းလောကအား စောင့်ကြည့်ရန် တာဝန်ပေးထားသော ကျင်းမြို့စားကြီးအား သွားဆောက်တိုင်တန်းကြလေသည်။

ထိုအခါ....



“ * *

မြို့စားကြီးသည် ငရဲမင်းအားဖမ်းဆီးရန် လက်ရွေးစင်တပ်ဖွဲ့များအား စေလွှတ်လိုက်သည်။
သို့သော်....

မြို့စားကြီး စေလွှတ်လိုက်သော သိုင်းသမားများသည် သိုင်းဘုရင်ငရဲမင်း၏လက်ချက်ဖြင့် မရဲမလှ သေဆုံးသွားခဲ့ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

မြို့စားကြီးသည် သိုင်းလောကမှ သူရဲကောင်းများအား စိတ်ခေါ်၍ အကူအညီတောင်းရလေသည်။

သိုင်းလောကတွင် ထင်ရှားသော သိုင်းအဖွဲ့ကြီးခြောက်ဖွဲ့မှ ခေါင်းဆောင်ခြောက်ဦးအား ငရဲမင်းကို ခိုခိန်ရန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည်။

သိုင်းအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်ခြောက်ဦးသည် ဝမ်းသာအားရ ကျေနပ်စွာဖြင့် လက်ခံကြပါသည်။

သုဘို့သည် လက်ကဲ့ညှိစွာပါင်းကာ သိုင်းလူဆိုးကြီး ငရဲမင်းအား ရင်ဆိုင်နှိမ်နင်းရန် ထွက်ခွာကြပါသည်။

တကယ်တော့ အဆိုပါသိုင်းသမား လူငယ်ကောင်းခြောက်ယောက်သည် ငရဲမင်း၏သိုင်းအစဉ်ကို ကောင်းစွာ စားတည်ကြပါသည်။

သူတို့တစ်ဦးချင်း၏ သိုင်းပညာသည် တယ်လီနည်းနှင့် ငရဲမင်းနှင့် မယှဉ်သာ။

၆ နန္ဒကေသရီသို့

ပြီးတော့...

ရဲမင်းသည် ဤမျှားသည်။

ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲ ယုတ်မာသည်။

ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သည်။

လှူနုယဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်သည် သိုင်းသမားများကို တစ်
ကော့မှ အနာတရ လုပ်ရုံဖြင့် ယုတ် မကျေနပ်နိုင်ပါ။

အသက်ပါခြေပစ်မှ ကျေနပ်သူ လူဆိုးကြီးဖြစ်၏။

တို့ကြောင့်...

လှူနုယဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်မည်ခေါင်းဆောင်ခြောက်ယောက်
သည် အကြိတ်အနယ် ဆွေးနွေးကြသည်။

တိုက်ကွက်များကို ညှိနှိုင်းကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ...

ဟနေ သိုင်းသမားအများစု အပြစ်မဲ့ပွာ နှိပ်စက်ခံနေရ
သည့်ကိုမူ သူတို့ လက်ပိုက်ကြည့်နိုင်။

အဆိုပါ အပြစ်မဲ့သိုင်းသမားများကို ကယ်တင်ရန်အတွက်
သူတို့ပွာ တရားဝင် ကာပယ်ခံယူသောအခါ သူတို့မှာ
အစားပင် အားတက်သွားကြနေကြသည်။

သူတို့၏အသက်ကိုပင် ပခံနေမှထားနိုင်တော့ပါ။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ရဲသခင် (၁) ၇

အသက်ပေး၍ ရဲမင်းနှင့် သူတို့ရင်ဆိုင်မည်။

အများအတွက် သူတို့ကို တိုက်ခိုက်မည်။

အမှန်တရားအတွက် သူတို့တိုက်ခိုက်မည်။

တရားသေ တိုက်ပွဲကို ဆင်နွှဲရန် သူတို့ တာစူနေကြပြီ။

လူဆိုးကြီး ရဲမင်း...

သူနှင့်ရင်ဆိုင်ရန် ခေါင်းဆောင်ခြောက်ယောက်က ဆန္ဒ
အတူတူပင် အကြောင်းကြားလိုက်ပါတော့သည်။

လွန်ပြီကြီး...

အဆိုပါ လွန်ပြီကြီးလည်း လူသားလူသာ လုံးဝမရှိသော
ခြောက်ယောက်လည်း လွန်ပြီကြီး ဖြစ်ပါသည်။

ခေါင်းဆောင် ခြောက်ယောက်...

ဟနေတို့ကောင်းရှင် ရဲမင်းသိုင်းတူရင်က တစ်ယောက်။

ရဲမင်းသည် သူ၏ ကောက်ကျစ်စူးရှသော မျက်လုံးအစုံ
ဖြင့် အဆိုပါ ခေါင်းဆောင် ခြောက်ယောက်အားတစ်ဦးချင်း
မထိမီမှင် ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်လိုက်သည်။

ရဲမင်းသည် လက်ပိုက်ထားပြီး ခြေကားများ ရပ်သည့်ပြင်
ခြေထောက်တစ်ဖက်ကလည်း လှုပ်ထိုက်သေး၏။



၁ နန္ဒကျော်သူ

သည်ခေါင်းဆောင်များကို မျှော်လင့်ပုံမျိုး။

ခေါင်းဆောင်များကမူ ခပ်ဘေးကေးစွာ ချစ်ခင် အားနုအထားကို သတိကြီးစွာနှင့် စောင့်ကြည့်နေကြ၏။

ရဲမင်းသည် တို့ခေါင်းဆောင်များအား ဩဇာပြီး ခေါင်းခပ်ယမ်းရင်း ဂုဏ်ထုတ် တပေးပေးရန်ကား အော်ပြောလိုက်သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား မင်းတို့ခွာကယောက်တစ်ယောက် ချမ်းသာစွာ ငါ့ကို ရပ်မဆိုဘဲ နှိုးရင်ဆိုင်သောပင် မင်းသို့ နိုင်ငံ တော်သက်တိုက်ရန်ပေးမည်’

သူက ဘာပဲပြောသည့်လေသံနှင့် ခပ်ကြားကြား ပြောလိုက်သည်။

ခေါင်းဆောင်ခြောက်ယောက်ကမူ ခပ်မသိတ်နေလိုက်၏။

သိပါသည်။

နားလည်ပါသည်။

ခေါင်းဆောင်ခြောက်ယောက်သည် ခေါင်းမီး၏အစွမ်းကို ကောင်းစွာ နားလည်၍လည်း စုလို စုပေါင်းရန်ဆိုင်ရန် လာရောက်နေသည် မကုတ်ပါလော။

သူတို့အားသုံး လက်နက်ပေးကြပါ။

ပိုးကြီးလုံနှင့် ငရဲသခင်(ပ) ၉

တကယ်တော့...

ခေါင်းဆောင် ခြောက်ယောက်သည် ခေါင်းဆောင်ကို ခြေရန် မရည်ရွယ်ပါ။

သူတို့သည် ရဲမင်းကို အရှုပ်ထွေးစွာ ပြီးသက်ဆုံးရာသို့ အပ်နှံရန်သာ အန္တရာယ်ရှိသည်။

သို့သော်...

ရဲမင်းကမူ သုတ္တံစိတ်ထားနှင့် အနံ့ကျင်ဘက်...

တစ်ဖက်ရန်သူကို ဘယ်ဘက်မှအသက်ရှည်သောပင် မတိုက်ခဲ့သည်မှာ ရဲမင်း၏ ယုတ်မာသည့် လိုက်ကွက်ပင်ဖြစ်သည်။

ခုလည်း ရဲမင်းသည် အကြံထုတ်နေသည်။

သည်ခေါင်းဆောင် ခြောက်ယောက်ကို ဘယ်လိုအကွက်နှင့် အပြတ်ရှင်းရမည်ကို စဉ်းစားနေသည်။

ထိုစဉ်...

ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်သည် ရွှေ့သို့ တိုးထွက်လာသည်။

သူနှင့် တိုက်ခိုက်ရန်တော့ မဟုတ်။

ပြီးတော့ နှိုးညှို့သည့်အကြည့်နှင့် သူ့အား ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား၊ အေးအေးဆေးဆေး အညံ့ခံလိုက်ပါ”

သံမဏိတံ၊...

‘ကျုပ်လဲ နောင်တရပါပြီဗျာ၊ ကျုပ်အဖမ်းခံပါ့မယ်’

သူက ပြေးပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်တန်းပေး
လိုက်သည်။

ခေါင်းစာတော်က ဝမ်းသာသွားပြီး ရွှေ့သို့ လှမ်းသွား
လိုက်သည်။

ရုတ်တရက်...

ရဲမင်းက သူ့အဘိုးထောက်လာသော ခေါင်းဆောင်
တစ်ယောက်အား လက်ဝဲ ဖြင့်ရင်ကို ရိုက်ထုတ်လိုက်သည်။

ခေါင်းဆောင်ကပ်ယာကံ လွန်ထွက်သွားပြီး ၁၆၆၆
ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ခြိမ်းခြောက်သွားခဲ့ရသည်။

ကိုးကွယ်ခြင်းကို ဖြစ်ရသော ကျင့်စဉ်တို့မှာ.....

“မှိုက်ရိုင်းလှေ့သွယ်လား”

‘ဟုတ်မာ၊ ရက်စက်လှချည်လား’

‘လူမှ ယုတ်ရဲ့လား’

သူတို့သည် ဒေါသဖြစ်လွန်းကာ တစ်ယောက်တစ်ယောက်
နှိုင်း တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို အော်ဟစ်ဆဲဆိုလိုက်သည်။

သို့သော် ငရဲမှင်းကမူ သဒ္ဓတာကျသည့်အလင်း တဝင်းပါး
 တဖလင်းတားနှင့် သူတို့ငြိမ်းမှတ်ပင် ချက်ထိုးချက်သန် ရယ်ပြ
 လိုက်သေး၏။

၎င်းတို့၏ ခုနစ်နှစ်အတွင်း ဝန်ထမ်းများ၏ အသက်အရွယ်နှင့် အခြားအချက်အလက်များကို အောက်ဖော်ပြပါအတိုင်း ဖော်ပြထားပါသည်။

ကျန်ခါင်းဆောင် ဝါးဦးမှာ လုံးဝ သည်းမခံနိုင်တော့
ပါ။

မုသင် ဝရံမင်္ဂလကော၊ ဖုန်ဖုန်ညှက်ညှက်ဖြစ်အောင် ချေမှုန့်။
ပစ်လိုက်သွားစေသွားရင်။

သုတ္တံကံဗျာဒိ ချိတ်သိုက်၏။

Question 2 ...

0304...

၁၂ နန္ဒကျော်သူ

ပြိုင်တူငြာယံးပးကာ တအားခုန်ကာ ခြေထောက်ကို
ပြိုင်တူငြာယံးပြီး ငရဲမင်းမျက်နှာ တည့်တည့်သို့ တအားပင်
ခြေခုံသန်ကာ ကန်လိုက်သည်။

သို့လော် ..

အဟုန်လျှပ်သော အလွန်ပါးနပ်သော အဆင့်မြို့ သိုင်း
သမား လှမ်းကြီး ငရဲမင်းက သူ့ကိုယ် ကိုယ်မော့ပညာနှင့်
နောက်ပြန်လှမ်းဆုံးကာ လှလှပပရွှေ့လိုက်ရင်း....

‘မင်းတို့ ပန်မြို့သိုင်းကွက်လောက်တော့ အလေးအစွာ
ပဲ့ဟေ့’

ပါးဝပ်က အော်လိုက်သေး၏။

ငရဲမင်းက သိုင်းယောက်နှင့် ယှဉ်ရန် တက်သိုက်ပြီး
သောက်သို့ ဆိုးကျသော ငါးယောက်ထဲသို့ ဆုံးမောက်
ဝင်ကာ....

‘ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း’

သု၏ မာကျောသော တစ္ဆေလက်ဝါးသိုင်းကွက် ထုတ်၍
ချက်စက်စွာ အသုံးချလိုက်သောအခါ....

‘အား...’

‘အင့်...’

နှစ်ယောက်မှာ မချီမဆံ့အော်ရင်း မြေကြီးပေါ်သို့
ပစ်လဲကျသွားတော့သည်။

တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်တော့ပါ။

ကျန်သုံးယောက်လည်း အသီးသီးပင်ထိုင်လျက် ကျသွား
တော့၏။

အားယူထနေသော တစ်ယောက်ကိုမူ ငရဲမင်းသည် သူ၏
အတွင်းအား စုစည်းထားသော ခြေထောက်တစ်ဖက်ဖြင့်
တအား ကန်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုခေါင်းဆောင်မှာအသံပင်မထွက်နိုင်တော့ဘဲ အဝေးသို့
လွင့်စဉ်သွားတော့သည်။

ခေါင်းဆောင်နှစ်ယောက်မှာ အကျနာသွားသဖြင့် လုံးဝ
မထနိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့သည်။

အခြေအနေမလှကြောင်း ရိပ်မိသော သူတို့နှစ်ယောက်
သည် ပင်ထိုင်လျက်ပင် နောက်သို့ မသိမသာ ဆုတ်နေသည်။

ထိုအခါ....

ကြင်နာသနားစိတ် လုံးဝမရှိသော ငရဲမင်းသည် ထို
နှစ်ယောက်ကို ချမ်းသာမပေးပါ။

သူ၏ အင်္ကျီအတွင်းမှ ထက်နက်ပုန်း သုံးမြောင်း သံစူးကို ထုတ်သုံးကာ...

‘ရှိုး...ရှိုး...ရှိုး’

ထိုခေါင်းဆောင် နှစ်ယောက်၏ ရင်ဘတ်သို့ အဆိုပါ သက်နက်ပုန်းဖြင့် ပစ်ပေါက်လိုက်တော့သည်။

တစ္ဆေလက်ဝါးခွင် ခရဲမင်းသိုင်းတုရင်...

သူသည် ရက်စက်စွာဖြင့် သူတော်ကောင်း ခေါင်းဆောင် ခြောက်ယောက်ကိုသတ်ပစ်လိုက်ပြီး သူ့ အားပေးပေးလည်တွင် အတုံးဆုံး ဖြစ်နေသည်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုရင်း...

အရှုံးတင်ယောက်လို ခုန်ဆွဲခန့်ဆွဲလုပ်ရင်း ဝမ်းသာအား ရနှင့် သံကုန်အော်ဟစ် ပစ်လိုက်လေသည်။

လွင်ပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွားသလားဟု ထင်ရ တော့သည်။

ဟဟဟဟဟ...

သူ၏ အကြောက်ရာကောင်းလည်း အနိုင်ရရယ်မာသံသည် မကောင်းဆိုးရွားတစ်ကောင်၏ အသံနှင့် မခြားတော့ပေ။

အမွန်ပင် သူလည်း မကောင်းဆိုးရွားတစ်ကောင် မဟုတ် ပါလား။

သူ့ကိုယ်သူသည် ဆိပ်ရသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူ့အမည်မှန်ကိုမျှောက်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ခရဲမင်းတဲ့။

ခရဲမင်း သိုင်းတုရင်...

ရက်စက် ယုတ်မာလွန်းလှပါသိ။

ချင်ရှာ...

တရုတ်(ချင်း)မျိုးနွယ်ကို ရုစည်းနေထိုင်သောရွာပင် ဖြစ်သည်။

ရွာတုဆိုသော်လည်း ရွာကြီးဖြစ်သဖြင့် မြို့ကသေးတန်ဖွဲ့နှင့် မြို့ငယ်ပေ။

စည်ကားသိုက်မြိုက်လှပေသည်။

မိသားစုသိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း နေထိုင်သောရွာဖြစ်၍ အေးချမ်းသာယာလှပေသည်။

သို့သော်....

ကြမ္မာမင်းတိုင်းသည် သူတို့ရွာသို့ အမှတ်မထင် ဝင်ရောက် နေထိုင်လိုက်တော့သည်။

ယင်းကား....

ငရဲမင်းသိုင်းဘုရင်နှင့် သူ့အဖွဲ့ထောက်ရှိလာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ငရဲမင်းသည် သိုင်းခေါင်းဆောင် ခြောက်ယောက်ကို အောင်နိုင်စွာ တိုက်ခိုက်ပြီးပြီးချင်း သူ့အဖွဲ့သားများကို ဝင်ရောက်ခေါ်ကာ ချစ်ရွာကို ဆက်၍ ခရီးထွက်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ငရဲမင်းသည် ချစ်ရွာသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ချစ်လူစွမ်းကောင်းညီအစ်ကိုသုံးယောက် နေထိုင်သော လယ်တောသို့ အရောက်သွားကြသည်။

ထိုညီအစ်ကိုသုံးယောက်နေထိုင်သော လယ်တောနောက်ဆက် ခြံဝင်းသည် ကျယ်ဝန်းပြီး ကြားကြားရွားရွား ရှိလှသည်။

ငရဲမင်း သူ့အဖွဲ့သားနှင့်အတူ ခြံဝသို့ရောက်ရှိလာသည်နှင့် အော်ဟစ်ဆူပူသောင်းကျန်းနေတော့သည်။

ခြံစည်းခိုးကိုလည်း ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကြောက်နေလေသည်။

ထိုသို့ ဆီးသွမ်းသောင်းကျန်းနေသည်ကို ရွာသူကြီးချစ်စုချွန်းကမြင်သောအခါ ကမန်းကတန်း အိမ်ထဲမှ ပြေးသွက်လာပြီး သူတို့အား လှမ်းမေးလိုက်ပါသည်။

ရွာသူကြီးက....

‘ပန်းတိုင်းပွင့်နိုင်သော ဤကမ္ဘာမြေကြီးမှာ သိုင်းလောကသားတွေဟာလဲ တစ်ပါးသားစုတည်းပါပဲ၊ မိတ်ဆွေက အယ်လမ်းကြောင်းက လူစွမ်းကောင်းပါလိမ့်’

ရွာသူကြီး၏ ယဉ်ကျေးသောမေးခွန်းကို လူရမ်းကားငရဲမင်းက မဖြေပါ။

သူ့အနားမှာ အလှပြုပြင်ထားသော ကြိုးမားခိုင်ခံ့သော တောင်အတုကြီးကို လက်ဝါးဖြင့် ခိုက်ချလိုက်သည်။

‘ငုံနိုး’

အသံနှင့်အတူ တောင်အတုကြီးသည် ပြိုလဲကာ အစိတ်စိတ် ဖြောဖြာဖြစ်သွား၏။

ချင်စရာချွန်းသည် အထိတ်တလန့်ဖြင့် နေခက်သို့ ပြေတစ်
လှမ်းဆုတ်ကာ ထွက်ပြေးလိုက်မိသည်။

‘ဟော့လက်ဝါးရှင်’

သူ့မျက်နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်သွား၏။

သူက တုန်တုန်ချိချိနှင့် ဆက်မေးလိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားက....’

ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့မေးနေသော ချင်စရာချွန်း မေးခွန်း
မဆုံးမီမှာပင် ငရဲမင်းက စိတ်မရှည်စွာဖြင့် ပြတ်ပြောလိုက်
သည်။

‘သိုင်းဘုရင် ငရဲမင်းပဲ’

ချင်စရာချွန်းသည် ငြိမ်သက်စွာ စိတ်ကိုထိန်းပြီး တစ်လုံး
ချင်း ကြိုးစားပြောလိုက်သည်မှာ...

‘အို...ဆရာ ဒီကံကြမ္မာတာ ဘာများ အကြောင်းရှိလို့
ပါလဲ ခင်ဗျာ’

ငရဲမင်းအကြောင်း ကောင်းစွာသိထားသော ချင်စရာချွန်း
သည် ပြဿနာမတက်ဟိုသဖြင့် အေးဆေးချိုသာစွာ မေး
လိုက်လေသည်။

သူ၏ရင်ထဲမှာတော့ တလိတ်ထိတ်နှင့်....

* * *

ငရဲမင်းသည် အတန်ကြာ ဘာမျှ မပြောအားဘဲ ချင်စရာ
ချွန်းကို အကဲခတ်ကြည့်သလို စူးစူးဝါးဝါးကြည့်ပြီး သူ့
စကားကိုဆက်လေသည်။

ထုံးစံအတိုင်း ခပ်ရမ်းရမ်းအော်လိုက်၏။

ငရဲမင်းက....

‘မင်းရဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုကို ခဏငှားချင်လို့ပဲ’

ချင်စရာချွန်းသည် နားမလည်သလို ငရဲမင်းကိုကြည့်ရင်းမေး
လိုက်သည်။

သူက....

‘ဘာပစ္စည်းပါလိမ့်’

‘မိုးကြိုးလုံဖို’

မမျှော်လင့်သော စကားလုံးများကို ကြားလိုက်ရသော
အခါ ချင်စရာချွန်းသည် နားနားကပ်၍ မိုးကြိုးပစ်ချခံရသည့်
အလား တုန်လှုပ်ချောက်ချားကာ မျက်လုံးအနံ့ပင် ပြာနေ
သွားတော့သည်။

သူသည် အတန်ကြာအောင် စကားမပြောနိုင်ဘဲ ထုံသွား
ဆင့်စွာနှင့် ငရဲမင်းအား ဝေးကြောင်ကြည့်နေမိ၏။

www.burmeseclassic.com

‘ဟေ့... ဘာဖြစ်နေတာလဲ’

ငရဲမင်းသည် စိတ်မချည်တော့ဘဲ အော်မေးလိုက်မှ ဘာမှ မရှိဘဲ လှုပ်လှုပ်ရွှားရွှားဖြစ်လာကာ...

‘ခါကတော့...’

ချစ်စရာချင်းသည် ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ တောဝေသွားသည်။

ငရဲမင်း၏ တစ်စီးလွန်းသော အပြုအမူကိုလည်း ရင်ထဲမှ ဒေါသမီး တောက်လောင်လာပါသည်။

သို့သော်...

လောလောဆယ် သူသည် အတတ်နိုင်ဆုံးကို ဒေါသမီး ချုပ်ငြိမ်းထားပါသည်။

ဘယ်လိုဆက်ပြောရမည်ကိုပင် နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

ထိုအခါ...

ငရဲမင်းသည် သူ့အား ဒေါသထကြီး ကြည့်ရင်း တင်းမာစွာ မေးလိုက်သည်။

‘မငှားချင်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား’

ချစ်စရာချင်းသည် အတတ်နိုင်ဆုံး အသံကိန်းပြီး အေးဆေးစွာ ရှိနေလိုက်ပါသည်။

ချစ်စရာချင်းက...

‘မိုးကြိုးလုံဟာ ကျွန်တော်တို့ ချစ်စရာချင်းတစ်ယောက်တည်း မပိုင်ပါဘူး၊ ညီတော်ကိုလည်း သောက်ပိုင် ပစ္စည်းဖြစ်သည့် အတွက် ညီသေးတွေနဲ့လဲ တိုင်ပင်ပါရစေခင်ဗျာ’

ချစ်စရာချင်းသည် လူကြီးပီပီ စိတ်ကိုဆိန်ပြီး ကြိုးကြိုးစားစား အေးအေးဆေးဆေးနှင့် သိမ်သိမ်ခမ့မ့ ပြောလိုက်သည်။

‘မြန်မြန်ဆုံးဖြတ်ထားလေ ကောင်းလေပဲ’

ငရဲမင်းသည် မကျေနပ်သောသေသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။ ပြီးတော့...

ငရဲမင်းသည် ခြောက်လှန့်သော ကောင်းလုံးများကို ပြောလိုက်လေသည်။

သူက...

‘အကယ်၍ သဘောမတူဘူးဆိုရင် ကျုပ်က မင်းတို့ရဲ့ခွာကို ဆွေးနွေးဆေးရလိမ့်မယ်၊ တစ်ရွာလုံးကို မျိုးပြုတ်အောင် လုပ်ပစ်မယ်’

၂၂ နန္ဒကျော်သူ

ငရဲမင်း၏ ခြောက်လုံးလှည့်လုံး စကားများကြောင့် ချစ်စရာ ချန်းသည် ဆိပ်ထဲသို့ လျင်မြန်စွာပင် ပြေးသွား၏။

အနားမှာရှိသော ရွာသားများလည်း အထိတ်တလန့်ဖြင့် တံခါးကို မြန်မြန်ပိတ်လိုက်ကြသည်။

အိမ်သားတွေကလည်း အစောကြီးကတည်းကပင် သူ၏ ညီမေးများဖြစ်ကြသော ချစ်စရာဟောင်နှင့် ချစ်စရာကျက်တို့ကို အိမ်ထဲကွပ်ခေါ်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ချစ်စရာချင်းသည် ဆိပ်ထဲရောက်သည်နှင့် ညီမေးနှစ်ယောက် ကိုမြင်သည်နှင့် ချက်ချင်းပင် ငရဲမင်းတို့ မိုးကြိုးလှိုင်းငှားသည့် အကြောင်းကို ခရေခေ့တုန်းကျ ပြောပြလေတော့သည်။

သကျိုးအကြောင်းကို သိပြီးနောက် ချစ်စရာဟောင်သည် ဒေါ်မေကြီးနှင့် ထိုင်ရာမှထကာ အစ်ကိုကြီးချစ်စရာချင်းအား စူးစိတ်စွာကြည့်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

သက....

‘အစ်ကိုကြီးတို့ညီအစ်ကိုရဲ့ လူစွမ်းကစင်းရွာသုံးရွာဟာ လဲ ခေင်ကားလို့ရတဲ့ရွာ မဟုတ်ဘူး’

ညီအငယ်ဆုံးချစ်စရာကျက်လည်း သည်းမခံနိုင်တော့သည့် အသား သူကပါ ဒေါ်မေကြီး ဝင်ပြောလိုက်သည်မှာ....

မိုးကြိုးလှိုင်းနှင့် ငရဲသခင်(ပ) ၂၃

‘အစ်ကိုသတ်ပြောတာ မှန်တယ်၊ ငရဲမင်းက ရွာဘက် အလီလာရောင်ကားတာ အကြောင်းနည်းနည်းတော့ ပြလိုက်မှ ဖြစ်လေ’

အစ်ကိုအကြီးဆုံး ချစ်စရာချင်းမှာ စိတ်ဝင်စားသောကများသည့် အရိပ်ကလေးယောင်ပြုကာ ထူ၏ဒေါသတကြီးဖြစ်နေသော ညီငယ် နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း....

‘ဒေါ်မေကြီးရင် မှားတတ်တယ်၊ ဒေါ်မေသိပ်မကြီးကြ နဲ့ဦး၊ ဘယ်လိုလုပ်မယ်ဆိုတာ - ဝိုင်းစဉ်းစားကြစမ်းပါ’

အစ်ကိုကြီးချစ်စရာချင်း စကားကြောင့် အားလုံးငြိမ်ကျ သွားသည်။

ချစ်စရာချင်း တိုက်ဆိတ်စွာနှင့် အကြံဉာဏ်ကောင်းများ ထွက်ရှိလေမလားလို့ စဉ်းစားတေးတော့နေသည်။

လို့အခါ....

ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေသော သူ့သားကြီးချစ်စရာမို့နဲ့ သည် ငြိမ်သက်မှုကို သူ့အသံနှင့် ဖြိုခွင်းပစ်လိုက်၏။

ချစ်စရာမို့နဲ့က....

‘ဖေဖေ မိုးကြီးလှိုင်းကို သူ့တစ်ပါးလက်ထဲကို အာရုံနည်းနဲ့မှ အရောက်မခံနိုင်ဘူး’

ကလေးငယ် ချစ်စွာလည်း အံ့ဩဖွယ်ကပ် ပြောလိုက်
သည်မှာ....

‘ကျားသေရင် အဲဒေရခွဲကျွန်ကယ်၊ ကျားသေရင် နာမည်
ကျားကယ်၊ တို့ဒေရမင်းနဲ့တိုက်မယ်’

သားနှစ်ယောက်က ကပ်ကြသည့်ကောင်းလုံးကို ကြားရ
သောအခါ ချစ်စရာချင်း တုန်လှုပ်သွားသည်။

သူက သားနှစ်ယောက်ကို ခေါ်သောကြီးကြည့်ရင်း အော်
ငေါက်လိုက်သည်။ သူက....

‘သေရင်လဲ တန်ဖိုးရှိရှိသေရမယ်၊ မင်းတို့က ဒီလိုထွက်
တိုက်ခိုက်လို့ အနိုင်ရမှာတဲ့လား၊ တိုက်ပွဲမှာသေသွားခဲ့ရင်
ပြဿနာကို ဖြေရှင်းနိုင်လို့လား၊ ကိစ္စလေးတစ်ခုကို သည်း
မခံရင် ဟိုကြီးကျယ်ပျက်စီးရတယ်၊ တို့ နောင်ရေးကို စဉ်းစား
ရလိမ့်မယ်’

အစ်ကိုလတ် ချစ်စရာဟောင်းသည် သူ့အစ်ကိုကြီးအား လှမ်း
ကြည့်ပြီး....

‘ဒါဖြင့် အစ်ကိုကြီးက သဘောတယ်လို့ဆိုတယ်ဆိုတာ
ညီလေးတို့လိမ့်အောင် ပြောပါဦး’

အစ်ကိုကြီးသည် ချက်ချင်းမာတုတ် အတန်ကြာ စဉ်းစား
ပြီးမှ....

‘ဒီလိုလုပ်လေ၊ ညီလေးစုးဟောင်းက သားကြီးနဲ့သားငယ်
တို့ကိုခေါ်ပြီး ရွာကနေထွက်ပြီးပါ၊ အေးရူးကြီးကက
နိုးကြီးသို့မို ငရဲမင်းဆက်ထဲမပါဖို့ အေးရူးကြီးတယ်’

သို့သော်....

ချစ်စွာဟောင်းနှင့် ချစ်စွာလေးက သားနှစ်ယောက်အား ရွာမှထွက်ခွာ
ချစ်ကြပါ။

သေချာအတုဟူသေလိုကြောင်း အကြောက်အကန် ပြော
လေသည်။

ချစ်စွာဟောင်းနှင့် ချစ်စွာလေးတို့လည်း သူတို့တူလေးဆန္ဒ
အတိုင်း ခိုကြလေသည်။

ချစ်စရာချင်းသည် သူ့သားအား သိမ်မွေ့စွာကြည့်ရင်း
အေးဆေးစွာ နှစ်သိမ့်ပြောလိုက်သည်။

သူက....

‘ညီလေး၊ ဖေဖေက မင်းတို့ကို ထွက်ပြေးခိုင်းတာ
ကြောက်လို့မဟုတ်ပါဘူး၊ အရှည်ကိုကြည့်ပြီး ပြောရတာပါ’

ချစ်စရာချင်းသည် ပြောရင်း ဝမ်းနည်းလာဟန်နှင့် အ
သံသည် ကြေကွဲသွားသည်။

ပြီးတော့....

သူက ရင်ဆိုင်လေသည်အားနှင့် ဆက်လက်ပြောလိုက်သည်
မှာ...

‘လူလေးသို့... မေမေက မင်းတို့ကို ထွက်ပြေးခိုင်းတာဟာ
တို့မျိုးရိုးကောင်ဆက်... အမေအနွယ်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ ဒီမိုးကြိုး
ရဲဘဲနာလို့ကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းစေချင်လို့ပါပဲကွယ်၊
မိလိဟာ ဆိုလိုဖြစ်တဲ့တောက် နောက်ထပ် အမလိုကိုရှာဖွေမှာ
ထားဝန်ရှိတယ်၊ ဒီတာဝန်ကိုလဲ မင်းတို့ဆက်ယူကြ’

ချင်စရာချင်းသည် သူ့စကားကို ခေတ္တချပ်နားပြီး အားလုံး
ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

အားလုံးကလည်း ချင်စရာချင်း ရွှေ့ဆက်မည့်စကားကို
စိတ်ပါပင်စားသောကြောင့် မည်သူမျှ အာမှ ဝင်မပြော
ကြပါ။

ချင်စရာချင်းသည် သူ၏စကားကို ဆက်လေသည်။

သူက...

‘သူ့ဝေါဟာရစကားထဲ သိုင်းကွက်ခြောက်ကွက်ကို ဖတ်
ဆောင် သင်ယူလေ့ကျင့်ပြီး သိုင်းလောကအတွက် ဒုဋ္ဌေိက်
လူမျိုးတွေကို သုတ်သင်နိုင်ရင်းလိုက်ပါ၊ လူစွမ်းကောင်းရွာ
သုံးရွာအတွက် ကလေးစား ခေါ်ပေးရလိမ့်မယ်၊ စွန့်ပွား၊ စွန့်
မင်းတို့ရှိ တာဝန်က အဆုံးပဲကြီးမားကြတာ သိရှိလား’

ချင်စရာချင်းသည် သည်လိ စကားပြောသော်လည်း သူ့ငေါ်
တဲ့ကွက် မည်မျှခံစားနေသည်ကို သူ၏ မျက်နှာက ဘယ်လိုမှ
မိုးကွယ်မရပါ။

သူ၏ မျက်လုံးအိမ်မှ မျက်ရည်များ တသွင်သွင် စီးဆင်း
လျက်ရှိပါသည်။

တကယ်တော့ သူတို့ချင်မိသားစု ကံကြမ္မာ မဝေးသော
ကာလမှာ မိုးမှောက်ကျတော့မည်ကို သူကောင်းစွာနားလည်
ပါသည်။

ငရဲမင်း၏ ဆိုးဘုန်းမှု၊ ရမ်းကားမှုစွမ်းရည်ကို သူကောင်း
စွာ လိုသောကြောင့်တည်း။

သူ့ညီများလည်း သိပါသည်။

ညီအစ်ကိုနှင့် ဘားတဖန်သည်လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်၍
မျက်ရည်တသွယ်သွယ်စီးကျနေ၏။

သို့သော်...

စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောကြ။

ရင်ကဲမှာ ဟူညီသော ခံစားချက်ကို ခံစားနေရသဖြင့်
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှစ်သိမ့်မှုနှင့်ပင် မသိတော့ပါ။

၅၈ နန္ဒကျော်သူ

မျက်စိကနေတောင်လည်း အားလုံးကို မျက်နှာမှာ တင်းမာစေ့ဆဲလျက်ရှိသည်။

အားမတန်အာန်လျော့သလားလည်း သူ့နှလုံးသားကမူ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဘိုလိမ့်မည်နှင့် မေ့လျော့မည်မရှိကြောင်းကို သိနေသော်လည်း လိုက်နာသွားရသည်။

*

*

*

ဝမ်းနည်းကြွေးကွဲမှုကို အတန်ကြာခဏအေးနေသဖြင့် စကား မပြောနိုင်တော့ပေ။

ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။

အတန်ကြာမှ...

ချစ်စရာများသည် သူတို့၏ဘိုးစဉ်ဆောင်ဆက် အမွေတစ်ခု ဖြစ်သော မိုးကြိုးလူကို သူ၏သားဖြစ်သောသမီးတို့အား လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

နိဂုံးနားသို့ လျှောက်သွားကာ နိမ့်၏ လျှို့ဝှက်အနံ့က တစ်ခုတည်းသို့ လက်ထိုးဝင်ကာ ခလုတ်တစ်ခုကိုနှိပ်လိုက်သော အခါ...

လျှို့ဝှက်တံခါးပေါက်တစ်ခုပေါ်လာသည်။

ညီအလတ်ချစ်ရတောင့်အား စွဲမွန်နှင့်စွဲပူတို့ကို မြန်မြန် ခေါ်ဆောင်သွားခိုင်းကာ လျှို့ဝှက်တံခါးကို ပြန်လည်၍ ပိတ်ချိန်မှ ပိတ်ထားလိုက်သည်။

တစ်ဖက်သို့လည်းလှည့်ပြီး အပါးစေအား လှမ်းမေး လိုက်သည်။

‘နေပြည်တော်က မိုလ်ငင်မာကို အကူအညီတောင်းတဲ့ စာ မင်းရေးပြီးပြီလား’

အပါးစေသည် နှုတ်ဖြင့်မဖြေဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ချစ်စရာများသည် ထိုစာကို လက်သတ်မေးထားသော စာပို့ ခိုလေး၏ ခြေထောက်မှာချည်ထားပြီး လွှတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

တက်တက်ကြွကြွနှင့် ရွာသားများကိုဦးဆောင်ကာ တိုက်ပွဲသို့ ချီတက်လာ၏။

ငရဲမင်းသည် အိမ်ထဲမှချင်းစုချင်းဦးဆောင်ကာ ရွာသားများနှင့်အတူ တစ်စုံတစ်ခင်း လက်နက်ကိုယ်စီဖြင့် ယွတ်လာသည်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အခြေမလှကြောင်း ချက်ချင်းနားလည်လိုက်သည်။

ငရဲမင်းသည် ချက်ချင်းသူ့လူများကို နေရာယူခိုင်းလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ရွှေ့မှထွက်ကာ ရွာသားများနှင့် နှစ်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ကြလေတော့သည်။

ဟခြင်ခြင် တခြမ်းခြမ်းဖြင့် တိုက်ပွဲကားစလေပြီ။

ငရဲမင်းတပ်များသည် လေ့ကျင့်ပြီးသော လူဆိုးလူမိုက် လက်မရွံ့လူသတ်သမားများ.....

တစ်ဖက်ရွာသားများကမူ ထာမန်မျှသာ။

သိမ်းပညာအားဖြင့် မြင့်မားလှသည် မဟုတ်။

သည်တော့ မယှဉ်းသာ။

ဤသို့ဖြင့် သနားစရာကောင်းသော ရွာသားများသည် အဆီပါ လူဆိုးများလက်ချက်ဖြင့် အလူးအလဲ ခံနေရသည်။

အတုံးအရုံး ဖြစ်ကုန်သည်။

ထိုတိုက်ပွဲမှာ တကယ်တော့ ချင်စုချင်းနှင့် ချင်စုံကျက်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သာ ရဲရဲပဲ ဝံ့တိုက်ခိုက်နေသည်။

လှည့်လက်ချက်နှင့် ငရဲမင်းတပ်ညွှန် တော်တော်များများ သေကုန်ကြသည်။

ငရဲမင်းသည် ခုချိန်ထိ သူ့ကိုယ်တိုင် ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခြင်း မရှိသေး။

ကိုက်ပွဲကိုသာ တစ်နေရာကနေ အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

ပြီးတော့.....

သူ့တပ်များ ချင်စုချင်းနှင့် ချင်စုံကျက်တို့ သက်ချက်နှင့် အထိနာနေသည်ကို တွေ့ရသောအခါ.....

သူ၏ လက်ရုံးတပ်များ ဖြစ်ကြသော လူကျန်သိန် လူကျန်ဝနှင့် ကျူးပိန်တို့အား ခိုက်ပွဲဝင်ခိုင်းသည်။

ချင်စုံချင်းနှင့် ချင်စုံကျက်တို့၏ ရဲဝံ့သော တိုက်ခိုက်မှုကို ငရဲမင်း၏ လက်ရုံးတပ်များ မယှဉ်းသာပါ။

သိုးယောက်နှင့် နှင်းယောက်။

အပြင်းအထန် တိုက်ခိုက်နေကြသည်။

မားချင်းသိခတ်သံသည် ဆူညံလျက်ရှိသလို.....

၃၂ နန္ဒကျော်သူ

ခမ်းချင်းတိတိ၍ ပွင့်ထွက်သော မီးပန်းတို့သည်လည်း
ဖြာခနဲ ဖြာခနဲနှင့်...

ချင်ဦးနောင်သည် သိုင်းပညာအဆင့်နိမ့်သူများ မဟုတ်။

သို့အတွက် ငရဲမင်း၏ လက်ရုံးတပည့်များ အလူးအလဲခုခံ
တိုက်ခိုက်နေရသည်။

အသက်လွဲကြီးကား ကြောက်ခမန်းလိုလိ။

သွေးတရဲရဲနှင့် တိုက်နေကြသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့်တိုက်ပွဲကား တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်လာသည်။

ချန်စုချန်းနှင့် ချင်စုကျွန်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏
ခေးချက်အောက်တွင် ငရဲမင်း၏ လက်ရုံးတပည့်များ အလူး
အလိမ့်ဖြစ်နေသည်။

မရှောင်သာ မတိမ်းသာ ဖြစ်လာသည်။

ငရဲမင်းသည် သူ၏တပည့်များ အခြေအနေကိုကြည့်ရင်း
အကြိတ်လိုက်၏။

*

*

*

‘ဟေ့ ကောင်တွေ နောက်ဆုတ်ကြ’

ငရဲမင်းသည် အခြေအနေမလှသော သူ့တပည့်များကို
နောက်ဆုတ်ခိုင်းရင်း သူသည် ကိုက်ဖော့ပညာဖြင့် တစ်ပတ်
ကျမ်းလုံးကာ ချင်အစ်ညီကိုကြားသို့ ခုန်ဝင်လာသည်။

ပြီးတော့...

တစ်ပတ်လည်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကလည်း ရဟတ်ကဲ့သို့
လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

‘ဖြောင်း...ဖြောင်း...ဖြောင်း’

ကျယ်လောင်ပြင်းထန်လှသော တစ္ဆေလက်ဝါး မျက်ချက်
စံသည် ဆက်တိုက် ပေါ်ထွက်လာသည်နှင့် ချင်စုချန်းတို့
အနားတွင် ပိတ်ဆို့ထားသည့် ခွာသားလေးငါးဦး တစ်
ပြိုင်တည်း လဲကျသွားသည်။

အသံပင် မထွက်နိုင်ကြ။

‘ဟေ့’

ငရဲမင်းသည် ငြာသံပေးရင်းထခုန်ကာ ခြေနှစ်ဖက်ကိုဆန့်
ကာ တအားကန်လိုက်သည်။

‘အား’

ချင်စုံကျက်သည် တစ်ချက်သာအော်ပြီး ဗမာစပ်မှသွေး
များ ပန်းထွက်ကာ နေရာတွင် ပဲ့ချင်းပြီး သေသွားသည်။

ချင်စုံချင်းသည် ညီငယ်၏ မချီမဆံ့ဖြစ်အင်ကို ကြည့်ကာ
ဒေါသထွက်လာသည်။

သူ့ မျက်လုံးအစုံ မီးတောက်နေသလားဟု ထင်ရ၏။

ရဲမင်းအား သွေးရဲရဲကြည့်ကာ....

‘သေပေတော့ လူယုတ်မာကြီး’

ချင်စုံချင်းသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် တအားအော်ရင်း
ခားကို လက်စုံပူးကိုင်ရင်း ရဲမင်းအား တအားပိုင်းချရန်
ပြေးစင်လာသည်။

‘လူမိုက်’

ရဲမင်းသည် ဒေါသတကြီး အော်ရင်း ဝင်လာသည့်
ချင်စုံချင်း၏ ခားကိုင်ထားသော လက်ကောက်ဝတ်နှစ်
ဖက်အား လှမ်းကိုင်ကာ တအားဆွဲလိုက်သည်။

ပြီးတော့ ချင်စုံချင်း၏ဇက်ပိုးကို ရက်စက်စွာဖြင့် သူ့
တစ္ဆေလက်ဝါးနှင့် ဆားကုန်စိုင်းချလိုက်သည်။

ခားထက်ထက်ဖြင့် ပိုင်းချလိုက်သည်သို့ပင်....

‘ဟား...ဟား...ဟား...လူမိုက်၊ ဒေါသကြီးရင် မှန်ဆဲ
လူတောင် အသက်သေရတယ်ကွ’

ရဲမင်းသည် သူ့ခြေရင်းတွင် လဲကျနေသော ချင်စုံချင်း
အလောင်းကို ခြေဖြင့်ကန်ပြီး အော်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ....

သူ့ထံသို့ ဒေါသတကြီး ပြေးဝင်လာသော ရွာသား
များကို သူ့အကျီတွင်းရှိ လက်နက်ပုန်းများထုတ်ကာ....

‘ခါး...ခါး...ခါး’

ငါးဖမ်းပိုက်ကုန် ဖြန့်ချလိုက်သလိုပင် သူ့လက်နက်ပုန်း
များကိုလည်း ဖြန့်၍ ပစ်လိုက်သည်။

ရွာသားအားလုံးလိုလို အတုံးအခွံဖြစ်ကာ လဲကျကုန်
သည်။

‘ငါ့လိုကောင်များ ဒီလို မလောက်လေး မလောက်စား
တွေက လာယှဉ်ကြသေးတယ်၊ ဟား...ဟား...ဟား’

ရဲမင်းသည် သူ၏ အောင်နိုင်မှုအပေါ် သွေးနားထင်
ရောက်ကာ သအားကျူးရယ်ရင်း ဘဝင်မြင့်သည့်လေသံဖြင့်
အော်ပြောလိုက်သည်။

ငရဲမင်းသည် သူ၏ တပည့်တပန်းများကိုခေါ်ဆောင်ကာ အိမ်ထဲသို့ ကြမ်းတမ်းစွာပျက်ပြီး ပြေးဝင်သွားကြသည်။

ငရဲမင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

ဒေါသကြောင့် သူ့မျက်နှာ ရဲရဲနီနေသည်။

တစ်အိမ်လုံးမှာ ဟာလာဟင်းလင်း....

‘တောက်’

ငရဲမင်းသည် ဒေါသတကြီးဖြင့် တက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်သည်။

‘ဒီကောင်တွေကို မရ.ရအောင် မြေလှန်ရှာကြစမ်း’

ငရဲမင်းသည် သူ့လက်ပါးစေများကို ဒေါသတကြီး အော်ခိုင်းလိုက်သည်။

မည်သူကမျှ မနေသာ။

လက်ပါးစေတို့သည် တစ်အိမ်လုံး မူမူကြွေလူမတတ် ဖျက်ဆီးရှာကြသည်။

ငရဲမင်းလည်း ကိုယ်တိုင်ပါသည်။

သို့သော်....

ငရဲမင်း အလိုရှိသော လုံလုံနှင့် ချစ်စုဖဟောင်း၊ စိုမြန်၊ ဂွီဂွီတို့ အရိပ်အယောင်သောင် မတွေ့ပေ။

ငရဲမင်းသည် မကျေနပ်။

ချက်ချင်းပင် သူ့တပည့်များကို လူစုခွဲကာ အသင်းလိုက်ခိုင်းတော့သည်။

‘မတော့တော့အောင် ရွာခုမည်။

မတော့လျှင် မပြန်လာကြနှင့်။

မတော့ဘဲပြန်လာသူကို ဇက်ဖြတ်ပစ်မည်။

ငရဲမင်း၏ သံမဏိအမိန့်။

‘ပြေးကြစမ်းပါကွာ၊ မင်းတို့ကောင်တွေ တစ်ကောင်မှ ငါ့လက်က မလွတ်စေရဘူး’

ငရဲမင်း ကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။

ပြေးပေဦးတော့ ချင်မိသားစု။

* * *

အချိန်သည် ပြေးရင်းလွှားရင်းဖြင့် ကုန်ဆုံးသွား၏။

ကြမ်းတမ်းလှသော စောင်တန်းခရီးကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့ရ သည့်အတွက် ချင်စုဟောင်း၊ ချင်စုမုန်၊ ချင်စုဝူတို့ ခြေ များ ထုံကျဉ်းကိုက်ခဲလာလေသည်။

သို့သော်....

ဆူထွို စိတ်မပျက်ကြပါ။

အကိုတင်းတင်းကြိတ်လျက် အသက်ဘေးကိုလှနေရဆဲ။

ချင်စုဟောင်း၊ ချင်စုမုန်၊ ချင်စုဝူတို့ ပြေးရင်းလွှား ရင်း သူ့ဖခင်စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာမိလေ သည်။

မိုးကြိုးရတနာသံဖို....

‘အေး...အဲဒီလှပေပါ့မှာထုထားတဲ့သိုင်းကွက်ခြောက်ကွက် ကို တတ်အောင် သင်ယူလေ့ကျင့်၊ သိုင်းလောကအတွက် နေ့စဉ်လှည့်ဆိုးတွေကို သုတ်သင် နှိမ်နင်းလိုက်ပါ၊ လူ့စွမ်း ကောင်းရွာသိုးရွာအတွက် ကလေးစားချေပေးရလိမ့်မယ်’

‘ချင်စုဝူနဲ့ ချင်စုဝူ၊ ဒါခင်းညိုမဲ့တာဝန်က အလွန်ငွဲ ကြီးမားကြတာ သိခဲ့လား’

ဖခင်ဖြစ်သူ ချင်စုချန်းစကားများက တစ်တောလုံးကို ပဲ့တင်ရိုက်သွားသည့်အလား ဟိန်းထွက်လာသည်။

ချင်စုမုန်နှင့် ချင်စုဝူ....

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ခြေလှမ်းများ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားကြ သည်။

သူတို့၏ဦးရီးတော် ချင်စုဟောင်းက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်းမူ....

‘ဟေ့.... ငါတူတော်မောင်နှစ်ယောက် သာဖြစ်သွားတာ လဲ၊ အချိန်ရှိတုန်း ဆက်သွားကြရမယ်လေ၊ မင်းတို့ သိပ်မော နေကြပြီလား’

ချင်စုမုန်နှင့် ချင်စုဝူတို့က တည်ငြိမ်သော မျက်နှာထား နှင့် ပြိုင်တူပြောလိုက်သည်။

သူတို့ထ...

‘မင်မာပါဘူး ဦးရီးတော်၊ ကျွန်တော်တို့ဖခင်ရဲ့ စကား တွေက ခုထိ နားထဲက မထွက်ဘဲ ပြန်ကြားယောင်လာလို့ ဆေချာအောင် အာရုံစိုက်နေတာပါ’

ချင်စုဟောင်းက တစ်ချက်ပြုံးရင်း....

၅၀ ❀ နန္ဒကျော်သူ

‘အေး...အေး...ဒါမှ ငါ့ရဲ့တူတော်မောင်တွေက... မိသားစုကားဆိုတာ ဘယ်တော့မှ မမေ့ကောင်းဘူး၊ ဒါဟာ ချစ်မိသားစုရဲ့ ဓလေ့တုံးစုံပဲ’

တောတန်းကြီးမှာ ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိသော်လည်း ကျေးဇူးတင်စွာ အသံများကြောင့် သာယာနေသည်။

‘ကဲ...ငါ့တူတော်မောင်တို့ အချိန်ရှိတုန်း ခရီးဆက်ကြရအောင်၊ ဒါမှ တို့ချစ်မိသားစုရဲ့ အတွက်အမြတ်ထားတဲ့ မှီခိုမှုကိုးရတနာလုံဟာ ရန်သူ့လက်သဲမဆုတ်မှာ’

‘ဟုတ်ကဲ့ ဦးရီးတော်’

ချင်စွာနှင့် ချင်စွာတို့ ပြိုင်တူအသံဖြင့် ဖြေလိုက်လေသည်။

တူညီသောခြေလှမ်းများဖြင့်....

တောတောင်၏ ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လှသော ခရီးကလျောက်လာခဲ့ကြသည်။

* * *

မိုးကြိုးလုံနှင့် ခရဲသခင်(ပ) ❀ ၄၁

အဝေးဆီမှ လွင့်ပျံလာသော မြင်းခွာသံများ...
ချင်စွာဟောင်တို့ တောတန်းဆီသို့ အလှအသက်သင်ရောက်လာတော့သည်။

မြင်းခွာသံသည် ချင်စွာဟောင်တို့ ပြေးဝင်သွားလက်သော တောတန်းတစ်ခုလုံးကို အချပ်ဆိုးအကျည်းတန်အောင် ဖုံးအုပ်နေသည်။

ဆူညံလျက်....

ရယ်မောသံများ....

မောဟိုက်သောအသက်ရှူသံများ ရောယှက်နေသည်။
‘အရှင်သခင်ငရဲမင်းရဲ့ သိမ်ကံအမိန့်ကို သိရတော့မှာပေါ့ ချင်စွာဟောင်’

ငရဲမင်း၏တပည့်ကျော်တစ်ဦးက....

‘လွတ်အောင်ပြေးကြပါကွာ၊ ဟား...ဟား...ဟား... အစွဲလက်ဝါးရှင် သိုင်းဘုရင်ငရဲမင်းရဲ့ တပည့်ကျော်တွေ လာပြီဟေ့၊ ပြေး...လွတ်အောင်ပြေးကြ’

သူတို့၏ အော်ဟစ်ကြုံးဝါးသံများက တောများဆူညံသွားလေသည်။

ကျေးဇူးတင်အပေါင်းတို့က လန့်ပြီး ဆူညံအော်ဟစ်ကာ ထပ်မံပြေးကုန်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

၄၂ နန္ဒကျော်သူ

တောအထပ်ထပ်....

တောကုန်းအသွယ်ဘယ်ဘက်ကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ကြသေးလည်း ငရဲမင်း၏တပည့်ကျော်များက ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပုံမရ။

သံမဏိတစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ကို နာခံလျက် မမောနိုင်မပမ်းနိုင်....

ချင်မိသားစုဖြစ်သော....

ချင်စုဟောင်း၊ ချင်စွဲမုန်နှင့် ချင်စွဲဝူတို့ကို မရမက ရှာနေကြသည်။

တောတိရစ္ဆာန်နှင့် ကျေးငှက်တို့၏ အော်ဟစ်သံများ....

ခုန်းစိုင်းလာသော မြင်းခွာသံများ....

အော်ဟစ်ကြွေးကြော်သံများ....

ဆူညံလျက်ရှိသည်။

ဆာရုံစူးရှသော ထက်မြက်သော ချပ်စုဟောင်း။

အဝေးဆီမှ လွင့်ပျံ့ပြီး ပဲတင်ရှိန်ခတ်လာသော မြင်းခွာသံတို့ ရှုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသည်။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင်(ပ) ၉၆

သူ့မြေလှမ်းများကို တုံ့ခနဲရပ်လိုက်သည်။

ချင်စွဲမုန်နှင့်ချင်စွဲဝူ။

သူ့ဦးရီးတော်၏ အရိပ်သုံးပါးကို သတိပြုမိလိုက်ကြသည်။

မြေလှမ်းအစုံကို ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

နောက်....

ချင်စွဲမုန်က တစ်ချက်ပြီးလျက်....

‘ဦးရီးတော် မြင်းခွာသံတွေ ကြားတယ်မဟုတ်လား’

ချင်စုဟောင်းက အေးဆေးတည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော အမူအရာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

သူက....

‘အေး...ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ငရဲမင်းအဖွဲ့သားတွေရဲ့ မြင်းခွာသံဖြစ်ဖို့ သေချာတယ် တူနတင်မောင်’

ချင်စွဲမုန်နှင့် ချင်စွဲဝူတို့မှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသော အမူအရာ လုံးဝမရှိ။ ရဲရင့်သောအသွင်ဖြင့် ဦးရီးတော် ချင်စုဟောင်းကို ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

၅၄ ❀ နန္ဒကျော်သူ

သူက....

‘ကျွန်တော်တို့ သတိနဲ့နေဖို့ လိုပြီထင်တယ်’

‘အေး...သူတို့အသားကို ဒီကနေ စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့’

ရှင်စုဟောင်နှင့်တူတော်မောင် နှစ်ယောက်တို့မှာ ချုံကွယ်ကောင်းသော နေရာကိုရွေး၍ ပုန်းလျှိုလိုက်ကြသည်။

အဝေးဆီမှ မြင်းခွာသံများ တဖြည်းဖြည်း သူတို့နှင့်နီးကပ်လာတော့သည်။

ချစ်စွာ ဦးရီးတော်ကိုကြည့်ရင်း....

‘ဦးရီးတော်၊ မြင်းခွာသံကိုကြည့်ရတာ စေလိုက်လာတဲ့ အင်အားတာ သိပ်များပုံမခပ်ဘူး၊ ကျန်တော်တို့သီအစ်ကို နှစ်ယောက် တိုက်ခိုက်လို့ရမယ့်ပုံပဲ’

‘အေး...အခြေအနေကိုကြည့်ပြီး ရှင်ဆိုင်ကြတာပေါ့’

ဦးရီးတော်ချင်စုဟောင်၏စကားကို ကြားလိုက်ရသော် ချင်စွာနှင့် ချင်စွာတို့ ဝမ်းသာစွာ ပြုံးလိုက်သည်။

သူတို့တွင် အသင့်ပါလာသည့် ခါးမူဝေးကို အသင့်အနေ အထားသို့ ပြင်ထားလိုက်ကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပုံသဏ္ဌာန်မှာ အေးတိအေးစက်နိုင်သော်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက်စား အသင့်စောင့်နေသည့် ဖန်က ပေါ်လွင်လာသည်။

* * *

‘ခွန်း’

‘ခြမ်း’

‘ခြမ်း’

‘ခြမ်း’

ခြမ်းခနဲ အသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အရှိန်ဖြင့် ဒုန်းစိုင်းပြေးလာသော မြင်းပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ဝါး သိုင်းဘုရင်ငရဲမင်း၏ တပည့်ကျော်သုံးယောက်။

မြေပေါ်တွင် ခြေကားစားလက်ကားစား ဦးခေါင်းခြားစီဖြင့် ပုံလျက်သား ကျလာတော့သည်။

အသံပင်မထွက်။

ဒေါသမာန်ဟုန်အပြည့်နှင့် လိုက်လာကြသော ငရဲမင်း၏ မိုက်သား သုံးယောက်....

ချင်စွ်မွန်နှင့် ချင်စွ်ဝူတို့၏ ထက်မြက်ကျမ်းကျင်လှသော သိုင်းပညာ၏အောက်ဝယ် အသက်ပျောက် သွားရှာသည်။

ချင်စွ်ဟောင်သည် တူတော်မောင်နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း ပီတိဖြစ်နေဆဲ....

‘ဒါမှ တိုချင်မိသားစုပီသတာ၊ မတရားနှိပ်စက် ညှဉ်းပမ်းတဲ့ ဒုစချိုက်သမားတွေဟာ နောက်ဆုံး ဒီလမ်းကိုပဲ ရောက်ကြတာပဲကွာ’

ဂုဏ်ယူ၍ သူတို့နှစ်ယောက်အား ချီးကျူးစကား ပြောလိုက်သည်။

တို့ နောက်....

ချင်စွ်ဟောင်က ငြိမ်သက်လျက် သူ့အာရုံကို ဖြန့်ကျက်လိုက်သည်။

ဟိုအဝေးဆီသို့....

မြင်းခွာသံ အချို့သည် အဝေးဆီမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အပြေးလွှားလျက်ရှိသည်။

တဖြည်းဖြည်း သူတို့ရှိရာ အရပ်ဆီသို့ ပြေးလာနေသည်။

ချင်စွ်ဟောင်သည် ချင်စွ်မွန်နှင့် ချင်စွ်ဝူတို့ကို လျင်မြန်သောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်မှာ....

‘တူတော်မောင် ချင်စွ်ဝူ၊ မင်း ဒီမိုးကြိုးရတနာလုံကို ယူပြီး လွတ်အောင်ပြေးပေတော့’

ဦးရီးတော် ချင်စွ်ဟောင်၏ စကားသံကြောင့် ချင်စွ်ဝူ တုန်လှုပ်သွားသည်။

‘ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ဘာလို့ ပြေးရမှာလဲ ဦးရီးတော်၊ နောက်ကလိုက်လာတဲ့ ငရဲမင်းကို ကျွန်တော်ပါ ရပ်ဆိုင်းတိုက်ခိုက်မယ်’

သတ္တိခဲလေး ချင်စွ်ဝူ....

ဦးရီးတော်ကို ဤကဲ့သို့ ဖြန်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ....

ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေသော ချင်စွ်မွန်က....

‘ဒီမှာ ငါ့ညီ၊ မင်းဟာ ဖခင်ရဲ့စကားကို မြေဝယ်မကျွေးအောင်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ တို့ဖခင်မှာတဲ့အတိုင်း ဒီမိုးကြိုး

ရတနာလုံကို သူတစ်ပါးလက်ထဲ အရောက်မခံချင်လို့ မင်းကို လွှတ်အောင်ပြေးမိုင်းတား၊ သွား ပြေးပေတော့’

ချင်စုဟောင်သည် တူတော်မောင်ချင်စွာမုန့်၏ စကားကို ပြည့်စွက်သောအသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ချင်စုဟောင်က....

‘ဟုတ်တယ် တူတော်မောင်၊ ငရဲမင်းရဲ့ ပညာအခြေ အနေကိုလဲ မင်းအသိတဲ့၊ သူ့ရဲ့လက်ထဲကို ငါတို့ မိုးကြိုး ရတနာလုံကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ အရောက်မခံနိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ မင်း လွှတ်အောင်ပြေးတော့’

ချင်စွာ မငြင်းသာတော့ပါ။

ချင်မိသားစုအတွက် စွန့်စားရတော့မည်ကို တွေဝေ စဉ်းစားမနေတော့ပေ။

ဦးရီးတော်ချင်စုဟောင်နှင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ ချင်စွာမုန့်တို့ကို လက်နှစ်ဖက်ယှဉ်၍ အမှီအသေပေးရင်း အနားမှ လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

* * *

သိုင်းဘုရင်ငရဲမင်း....

ကစစ္စလက်ဝါးရှင် ငရဲမင်း....

ရက်စက်မှုအပေါင်း၊ သရဗ္ဗဆောင်းတဲ့ ငရဲမင်း၊ ဒေါသ မာန်ဟုန် ထောက်လောင်လျက် တပည့်ကျော်သုံးယောက်၏ ဦးခေါင်းကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်နေသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား...ငါတပည့်ကျော်တွေ သေသလို မင်းတို့လဲ သေစေရမယ်၊ ငရဲမင်းတဲ့၊ ဟား...ဟား...ဟား’

ချွေးကြွယ်၌ပုန်းအောင်းနေသော ချင်စုဟောင်နှင့် ချင်စွာ မုန့်တို့မှာ ငရဲမင်း၏ ရယ်မောသံကို သေချာစွာ နားစိုက်နေ ကြသည်။

မလှုပ်မယှက်....

အခြေအနေကို သုံးသပ်နေသည်။

အသံတစ်ခု....

ချွေးလှုပ်သံတစ်ခုကြောင့် ငရဲမင်း လျင်မြန်စွာလှုပ်ရှား လိုက်သည်။

‘မြောင်း’

ငရဲမင်း၏တစ္ဆေလက်ဝါးသည် ချုံကွယ်မှ ချင်စုံဟောင်ကို ထိသွားသည်။

ချင်စုံဟောင် မည်သို့မျှ ခုခံချိန်မရ။

ချင်စုံဟောင်မှာ အသံပင်မထွက်နိုင်။

ပုံလျက်သဲက ချုံပြင်ကို ရောက်လာတော့သည်။

‘ခြင်း’

ချင်စုံမွန်သည် ခါးမှခါးကို အသင့်ဆွဲထုတ်ခိုက် ငရဲမင်း မြင်လိုက်သည်။

‘အေး.....အာဂသတ္တိခဲလေးပဲ၊ အေး.....အေး.....မင်းတို့လဲ ငါ့အပည့်ကျော်တွေသေသလို သေရစေမယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုမသတ်သေးပါဘူး၊ ငါလိုချင်တဲ့ပစ္စည်းလေးရပြီးမှ သတ်ရမယ်၊ ဘယ်မှာလဲ မိုးကြိုးရတနာလုံ’

ချင်စုံမွန်သည် ငရဲမင်းအား ရဲရင့်ပြတ်သားသောအကြည့်ဖြင့်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်မှာ....

‘မသိဘူး’

ဘုဆတ်ဆတ်မာကျောကျော ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် ချင်စုံဟောင်မှာ ပုံလျက်သားလဲရာမှ ထလိုက်သည်။

‘ငါ့တူ မပြောနဲ့’

သိုင်းဘုရင်ငရဲမင်း....

မြင်းပေါ်တွင်ထိုင်လျက် ခါးကို လက်ဖြင့်ထောက်ရင်း ထ....

‘ဒီမှာ ချင်စုံဟောင်၊ ကျုပ်ရဲ့ သိုင်းပညာပိုက်ကွန်စိပ်စိပ်လေးနဲ့ မိုးမြေတစ်ခွင်ကို ဖြန့်ထားပြီးပြီ၊ ဆဲဒီတော့ မင်းတို့ သိုင်းလောကမှာ ရပ်တည်နိုင်မယ့်နေရာတစ်ကွက်မှ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ သိထားစမ်းပါ၊ မင်းအနေနဲ့ နားလည်မှုရှိမယ်ဆိုရင် ထွက်ပြေးသွားတဲ့ကောင်လေးကို ပြန်ခေါ်လိုက်ပါ၊ နောက် မိုးကြိုးရတနာလုံကို အသာအယာပေးလိုက်ရင် ကျုပ်က မင်းတို့အသက်ကို ချမ်းသာပေးမှာပါ၊ ဟား.....ဟား’

ငရဲမင်းစဉ်းစားဆုံးသည်နှင့် ဘစ်ပြိုင်နက် ချင်စုံဟောင်သည် ငရဲမင်းအား တောက်ပြောင်စူးရှသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

ဒေါသမီးတောက်လောင်သောအကြည့်။

ငရဲမင်းကို ရင်ဆိုင်ဝံ့သောအကြည့်။

အဆီမြင့် သိုင်းသမားတစ်ယောက်မာန်ဖြင့် စိန်ခေါ်သောအကြည့်။

ချင်စွာ မှန်သည် ဦးရီးတော်ချင်စေဟောင်းကို အကဲခတ်ရန်
ငရဲမင်းကို အလွတ်မပေးဘဲ သတ်ဖြင့်ကြည့်နေသည်။

ငရဲမင်းက သူတို့နှစ်ယောက်ကို လုံးဝရပ်စဲစိုက်သည်မှာ
နှင့် သူတို့ရှေ့မှာ ရင်ကော့ဘာ....

ခေါက်ကို ခေါက်ပြန် လျှောက်ပြနေသေးသည်။

ချင်စေဟောင်း။

ချင်စွာ မှန်။

ငရဲမင်းအား မှန်မှန်ညက်ညက်ဖြစ်အောင် ချေမှုန်းရန်
သောစိတ်များဖြင့် တူဝရီးနှစ်ယောက် လက်ချင်းချိတ်လိုက်
သည်။

ခြေထောက်မှာ တညီတညွတ်တည်း အတူင်းအားကို
စုလိုက်သည်။

ပြီးတော့....

‘ယား’

ပြိုင်တူငြာသံပေးကာ တအားခန်ကာ ခြေထောက်ကို
ပြိုင်တူကွေးပြီး ငရဲမင်းမျက်နှာတည့်တည့်သို့ အားသွင်းထား
သည့် ခြေထုဆန့်ကာ ကန်လိုက်ကြသည်။

‘ယား’

ငရဲမင်း....

အလွန်လျင်သော၊ အလွန်ပါးနပ်သော အဆင့်မြင့်သိုင်း
အား လူတိုင်းကြီးငရဲမင်းကမူ ဂိုဏ်းမဟုတ်ဘဲ နောက်
ကျမ်းသိုးတာ လှသော ရွာကို ခိုလှုံရင်း...

‘ဝို’

ညာလက်ကို လေထဲ၌ ဝေ့ယမ်းလိုက်ရင်း...

‘ဒီမှာ ချင်စေဟောင်း၊ မင်းတို့ချီတိုင်းကွက်သောက်တော့
အတူတူ အသေးအမွှားပဲဟေ့’

ပါးနပ်က မာန်အပြုအမူနှင့် အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်သေး
သည်။

ပြီးတော့....

‘ဖြောင်း’

ငရဲမင်းသည် အတူင်းအားကို အသုံးပြု၍ ခုန်တက်ပြီး
ချင်စေဟောင်းကို ရိုက်လိုက်သည်။

‘အင့်’

၅၄ ~~အိုး~~ နန္ဒကျော်သူ

ချင်စုံဟောင်မှာ ငရဲမင်း၏ တစ္ဆေလက်ဝါးဒဏ်ကြောင့် ဤမျှလောက်ပင်အော်နိုင်ပြီး မချီမဆံ့ဝေဒနာနှင့်အတူ မကြီးပေဘဲ လဲကျသွားတော့သည်။

‘ဦးရီးတော်’

ခေါ်ရင်း ချင်စုံဟောင်နားတွင် ခွေးထောက်လျက်ငေးစေမောကြည့်နေသည့် ချင်စုံမုန်တစ်ယောက်။

ရီဝေသောမျက်လုံးအစုံ၌ မျက်ရည်ဥကလေးများ တွဲခဲ့နေသည်။

‘ဦးရီးတော်၊ ဦးရီးတော်နဲ့အတူ ကျွန်တော်တို့ချင်မိသားစုအတွက် ကလေးစားချေနိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါ့မယ်ဆိုတာ ကတိပေးပါတယ်’

တုန့်ယင်အက်ကဲ့သော ချင်စုံမုန်၏စကားကို လက်ပိုက်၍ နားထောင်နေသော ငရဲမင်းက....

‘ဟား....ဟား....ဟား....မင်း ငါ့ရဲ့ တစ္ဆေလက်ဝါးသိုင်းကွက်ကို အနိုင်ယူဖို့ ကြိုးစားဦးမှာပေါ့လေ၊ ဟား....ဟား’

မထိမဲ့မြင် လှောင်ရယ်၍ပြောလိုက်သည်။

ချင်စုံမုန်....

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင်(ပ) ~~အိုး~~ ၅၅

အားမာန်အပြည့်နှင့် တစ္ဆေလက်ဝါးငရဲမင်းကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

အခြေအနေမလှကြောင်းကို ချင်စုံမုန် ရိပ်စားမိသည်။

သူသည် အသင့်အနေအထားဖြင့် နောက်သို့ မသိမသာ ဆုတ်ခွာနေသည်။

‘ဟိတ်....မင်း ဘယ်ပြေးမလို့လဲ’

ချင်စုံမုန်က ခြေလှမ်းကို တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။
သို့သော်....

ငရဲမင်း၏အမေးကို မဖြေ။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် အခြေအနေအားလုံးကို မျက်စိဝေ့ကစား၍ အကဲခတ်နေသည်။

ငရဲမင်း....

အကြင်နာသနားစိတ် ကင်းမဲ့စွာဖြင့်ကြည့်ရင်း....

‘အေး....မင်းလဲ မင်းအဖေနဲ့ ဦးရီးတော်တို့နောက်ကို လိုက်ဖို့အချိန်တန်ပြီ၊ အဲဒီတော့ ငါမေးတာကိုဖြေ၊ မဖြေရင်တော့ ဟိုက မင်းရဲ့ဦးရီးတော်အတိုင်း ဖြစ်သွားမယ်’

ငရဲမင်း ဒေသပြောလိုက်သည်ကို မကြားဟန်ဆောင်၍
ချင်စွာ မှီက ရှေ့တိုးလာသည်။

‘ငှက်’

ဆောင်ခေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ငရဲမင်းသည် လှမ်းမညီဟန်ပြင်ထားသောခြေကို ကို ခန့်
ရှပ် နှိပ်လိုက်သည်။

‘ဝန်း’

ငရဲမင်းမှာ ကိုယ်လေးကကွင်းအေးကို သူ့၌ အထက်ကို
မြှောက်လာကော အသင့်ပါလာသော ခြေကို လေထဲသို့
လွှတ်လိုက်သည်။

‘ငှက်’

‘ငှက်’

ငရဲမင်း ပပ်လွှတ်လိုက်သော ခြေထိုးမှာ ချင်စွာ မှီကို ထိ
မှန်၍ သစ်ပင်ကြီးအပင်၌ အချိန်ဖြင့်ရိုက်နေသည်။

ချင်စွာ မှီ ...

လက်ကားရားခြေကားတူးဖြင့် ဆန်ပင်ကြီး၌ တုံ့သောင်း
ချိတ်လျက်သား ရှိနေတော့သည်။

မည်ကိုမျှ လှုပ်ရှား၍မရ။

ငရဲမင်းမှာ ချင်စွာ မှီကိုကြည့်ပြီး ဟားလိုက်ရယ်မော
နေသေး။

ပြီးတော့ အထင်တေးသံ၌ လေသံနှင့်...

‘ဟား...ဟား...လေတက်သော အထက်တန်း ငါ့လို
ကောင်ကို ရုခံမျှင်တဲ့ကောင် မှတ်သား၊ ဟား...ဟား...
ဟား’

ငရဲမင်း၏ရယ်မောသံသည် ကျယ်ဝန်းစွာ လွှင့်သွားသည်။

တစ်ခဏလုံး ပဲ တစ်ထပ်နေသည်။

ချင်စွာ မှီမှာ ငရဲမင်း၏ ကျယ်ဝန်းသော ရယ်မောသံ
ကြောင့် နားကဲ့သို့မတတ် စိစားနေရသည်။

‘ဟေ့...ချင်စွာနယ်ပွား ချာသိင်၊ မင်းအထက်မသမျှင်
တူးချိန် ထွက်ခြင်းသွားတဲ့ အပင်က ဘယ်သူလဲ၊ ပိုးကြီး
ရတနာလို့ဟာ လူ့ဆီပါ သွားသလားဆိုတာကို ပြောရုံပဲပေါ့’

ချင်စွာ မှီ ခေါင်းခါသမ်းပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ် လုံးဝ မသိဘူး’

ငရဲမင်း၏မျက်လုံးများမှာ ဒေါသအဟုန်ကြောင့် ဘောက်
ပြောင်သွားသည်။

၇၀ အိုး နန္ဒကျော်သူ

‘အေး...မင်း မသိဘူးဆိုရင် ငါက သိအောင်လုပ်ရမှာပေါ့’

ငရဲမင်း၏ စူးရှတောက်ပြောင်သော မျက်လုံးဒဏ်ကို ချင်စွာ မှီခို မခံနိုင်တော့ပါ။

တဖြည်းဖြည်း တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်လာသည်။

ငရဲမင်း....

သူ့ လက်ချောင်းငါးချောင်းကို အတွင်းအားသွင်းလိုက်သည်။

စွန်လက်သည်းပမာသို့နယ်....

ပြီးနောက်....

‘ဝု...’

မည်သည့်အချိန်က သူ့ လက်ကိုဆန့်ထုတ်ပြီး မည်သည့်အချိန်တွင် ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းသွားသည်ကို မမြင်လိုက်ရ။

နီရဲသောသွေးများ....

ချင်စွာ မှီခို၏ကိုယ်ပေါ် ဖြာခနဲ ကျဆင်းလာတော့သည်။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင်(ပ). အိုး ၅၉

‘အို’

‘အား’

* * *

‘ဖုတ်’

ရုတ်ခြည်း ထွက်ပေါ်လာသောအသံ။

ထိုအသံနှင့်အတူ သစ်ပင်ကြီး၏နောက်ကွယ်မှ လက်တစ်ချောင်း ရိပ်ခနဲ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ပါသွားပြီ။

ချင်စွာ မှီခိုမှာ ထိုလက်ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ တန်းလန်းပါသွားသည်။

သွေးစက်လက်နှစ်ဖျား လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားသွားသော မြင်ကွင်းတစ်ခု။

www.burmeseclassic.com

၆၀ နန္ဒကျော်သူ

ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် စာစွဲလက်ဝါးရှင် ငရဲမင်းမှာ ထိတ်
ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်သွား၏။

ထိတ်သန်လှန်လှုပ်သောအသံဖြင့် လှမ်း၍ မေးမြန်းလိုက်
သည်။

‘ဟေ့... တယ်သလဲ’

ယိုစဉ်...

လူရိပ်သဏ္ဌာန်မှာ ထစ်ပစ်ကြီးနောက်ကွယ်မှ ဒိုင်ဝန်ထွက်
ပေါ်လာတော့သည်။

အစိမ်းဆောင်ဝတ်စုံနှင့်လူဖြစ်နေသည်။

ငရဲမင်းသည် ထိုလူကိုကြည့်ကာ ချုံ့ခြေနေသည်။

ဇင်မာ...

နေပြည်တော်က မိုက်ဇင်မာ။

ဇင်မာကိုတွေ့လိုက်ရသော ငရဲမင်းမှာ သတိတော့ဖြတ်
စော့မည့်ဟန်ဖြင့်ကြည့်လျက် အော်ပြောလိုက်သည်။

သဲက...

‘ခင်ဗျားလက်ထဲကချာဘိတ်ကို လွှတ်လိုက်ခမ်းပါ’

‘မလွှတ်ဘူး၊ မင်း ဘာလုပ်မလဲ’

ဇင်မာ၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဒေါသအရောင်များ ဘရိပ်ရိပ်
လွှမ်းလွှားသည်။

‘ဘာကြောင့် ခင်ဗျား သူ့ကိုကယ်ရတာလဲ’

‘ငါမိတ်ဆွေကြီး ချစ်စုချင်းရဲ့ စာပို့ခိုကိုရလို့ ငါလိုက်
လာတာ’

ငရဲမင်း၏မျက်နှာမှာ အကြီးအကျယ် တမ်းမာခက်လန့်
သွားသည်။

လူ၏မျက်လုံးအစုံဝယ်မီးဝင်းဝင်းတောက်ဖြစ်သွားသည်။

‘ဟား... ဟား... ဟား’

ငရဲမင်းသည် ရယ်မောခြင်းနှင့်အတူ...

‘ခင်ဗျားက အန္တရာယ်ကို မိတ်ခေါ်နေတယ်ပေါ့ ဟုတ်
လား’

ဇင်မာက ခပ်ယုံယုံလေး ပြုံးပြလိုက်သည်။

‘တစ်ခါတစ်လေတော့လဲ အန္တရာယ်ကို ကျုပ်က ဝေ့
ချုပ်နေသားပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က အမြန်ဆုံး လိုက်သွားရ’

၆၂ နန္ဒကျော်သီ

တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ယုတ်မာရက်စက်မှုကြောင့်
ချင်မိသားစုသုံးဌာဟာ မြင်မကောင်း ရှုမကောင်းအောင်
ပျက်စီးသွားပြီ၊ ဒါကို ကျုပ်က လက်ပိုက်ကြည့်နေရမှာ
တဲ့လား၊’

‘ဟား.....ဟား.....ဟား.....ခင်ဗျားက အန္တရာယ်ကို ကြိုဆို
တယ်ဆိုရင်လဲ ကျုပ်ကခင်ဗျားရဲ့ဆန္ဒကို ဖြည့်စွမ်းပေးရတော့
မှာပေါ့ဗျာ’

ထိုစဉ်....

ငရဲမင်းမှာ ရုတ်တရက် ဇင်မာထံခန့်ဝင်လျက် တစ္ဆေလက်
ဝါးဖြင့် ရင်ဝအား တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

ငရဲမင်း၏တွန်းချက်မျှာ လေထဲတွင် အလဟယ် ဖြစ်
သွားတော့သည်။

ဇင်မာသည် အလျင်အမြန် ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး ကိုယ်ကို
တစ်ပတ်လှည့်ရပ်လိုက်ရသည်။

‘ဝုန်း’

ထိုအသံနှင့်အတူ အဝွေ့မှန်များ ဆောင်းနှင်းကျသလို
‘တောင်ကုန်းတစ်ခုလုံး ဖြူဖွေးသွားတော့သည်။’

အဝွေ့ဗုံး.....

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင်(ပ) ၆၃

ဇင်မာပစ်လွှတ်လိုက်သော အဝွေ့ဗုံးဒုတ်ကို ငရဲမင်း
ကောင်းစွာခံလိုက်ရလေသည်။

‘ဟူး’

‘ဖူး’

ငရဲမင်းမှာ အဝွေ့ဗုံးမှသွက်လာသော မြူခိုးမှုန်များ
အကြားတွင် လွန်လူးရှန်းကန်နေဆဲ....

ဇင်မာသည် ချင်စွ်မှုန်ကို ချိပိုးလျက် ထွက်ပြေးသွား
တော့သည်။

* * *

ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသော ချင်စွ်ဝူ....

ချုပ်ကွယ်တစ်ခုထဲတွင် အမောအပန်း ဖြေနေခိုက် သူ၏
ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲထောင်လိုက်သည်။

နားကိုလည်း စွင့်ထား၏။

ချစ်စွာ နားထဲ အသံများကြားနေရသလို...

အဝေးမှအသံများက လူ့နားသို့ တဖြည်းဖြည်းနီးကပ်လာနေသည်။

ချစ်စွာသည် မျက်မှောက်ကသေးကြုတ်လိုက်ပြီး အာရုံကို စူးစိုက်ထားလိုက်သည်။

‘ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်...ခွပ်’

မြင်းခွာသံ...

ကျယ်လောင်သော မြင်းခွာသံများ လွှတ်ပေါ်လာသည်။

တောအုပ်အတွင်း၌ မြင်းနှစ်ကောင် ခုန်းစိုင်းပြေးလာသည်။ မြင်းညိုကြီးနှစ်ကောင်သည် မောဟိုက် ပင်ပန်းနေသည်။

မြင်းစီးသမား နှစ်ယောက်သည်လည်း ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည်။

သိုမြင်းစီးသမားနှစ်ယောက်သည် မြင်းပေါ်မှ လိုက်ပါလာကြခြင်းဖြစ်လျက် အဘယ်ကြောင့် မောဟိုက်ပင်ပန်းနေကြရပါသနည်း။

သူတို့သည် စိတ်မောလူမော ဖြစ်နေကြသည်။

စိတ်ပင်ပန်းခြင်းသည် လူပင်ပန်းခြင်းထက် ပို၍ ဆိုးရွားသည် မဟုတ်ပါလား။

သူတို့သည် ချစ်စွာအားပမ်းခြင်းမရှိလျှင် ငရဲမင်း၏ ချစ်ပေးခြင်းကို ခံရမည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့်...

စိတ်မောလူမော ဖြစ်နေကြခြင်းမင်။

ချစ်စွာ...

အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်သည်။

မကြောက်မရွံ့...

မတုန်မလှုပ်...

အရာရာကို ရဲရဲရင့်ရင့်...

ရင်ဆိုင်တော့မည့်ဟန်ဖြင့် ကိုယ်ဟန်အနေအထားကို ပြန်စိုက်သည်။

ချစ်စွာမှ အသက်အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင်ဝင် များစွာ စည်ငြိမ်ခန့်ညားနေသည်။

မြင်းခွာသံများ ပျောက်ကွယ်သွားသည်နောက်....

မသွမ်းမကမ်းဆီမှ လူနှစ်ယောက်၏ အရိပ်သဏ္ဌာန်နှစ်ခုပါ
လှုပ်ရှားမှုကို ခိုခနဲတွေ့လိုက်ရာမှ...

တစ်ဆက်တည်း....

‘ဝှစ်’

‘ဝှစ်’

ချင်စွာဝှစ်သလို လေ၏လျင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် တစ်ဖက်ဆီသို့
လှိမ့်ခွာလှိုက်မိသည်။

‘ဒုတ်’

‘ဒုတ်’

သူတို့၏ လှုပ်ရှားမှုက ချင်စွာဝှစ်လောက် မမြန်၊ မလျှင်၊
မသွက်သက်။

ထို့ကြောင့်သည်း....

ချင်စွာဝှစ်ကို ရည်ရွယ်၍ ပစ်လွှတ်လိုက်သော ပေါက်ခွံ
နှစ်ချောင်းမှာ အရှိန်မြင့်ဖြင့် အနီးရှိ သစ်ပင်ကြီး၌ ဖိုက်ခတ်
သွားလေသည်။

ချင်စွာဝှစ်သည် နောက်ထပ် လှုပ်ရှားမှုများကို တွေ့ရဦး
မလားဟူသော စိတ်အသစ်ဖြင့် အခြေအနေကို စောင့်ဆိုင်း
ကြည့်နေခိုက်....

ချုံ့ကွပ်တစ်ခုမှ လူနှစ်ယောက်ခုန်ထွက်လာသည်။

ငရဲမင်း၏ တပည့်ကျော်နှစ်ယောက်....

လုကျန်ဝ....

လုကျန်ထိန်....

ချင်စွာဝှစ်ကို သူတို့နှစ်ယောက်က စိုက်ကြည့်လိုက်သော်
လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် မည်သို့မျှမခံစားမိပါ။

တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း တို့ကိုလည်း
ဘိုးအစ်မျှ မခံစားရပါ။

လုကျန်ဝနှင့် လုကျန်ထိန်တို့က ချင်စွာဝှစ်ကို စေ့စေ့
ကြည့်ရင်း....

‘ဪ...မင်းက ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ဂရုမခိုက်တဲ့ပိုင်း’

‘ဂရုမခိုက်စရာ မလိုလှပါ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ချင်မိသားစု
အတ္တိကို ဒီလောက်ဆို သံစရာပေါ့’

၆၈ နန္ဒကျော်သု

ချစ်ဇွဲဝူ သူတို့နှစ်ယောက်ကို သေသေချာချာ မှတ်နိုင်သည်။

တစ္ဆေလက်ဝါးရှင် ငရဲမင်း၏ တပည့်ကျော် အဆင့်မြင့် သိုင်းသမားများပင် မဟုတ်ပါလော။

‘ဟား...ဟား...ဟား မင်းက တော်တော် ရယ်စရာပြောတတ်တဲ့ ချာတိတ်ပဲ၊ မင်းသိထားဦးက မင်းရဲ့အဖေ၊ မင်းရဲ့ဦးရီးတော်၊ မင်းရဲ့အစ်ကိုဟာ ငါတို့ရဲ့ တစ္ဆေလက်ဝါးရှင် သိုင်းတုရင် ငရဲမင်းရဲ့ လက်ချက်ကြောင့် သေဆုံးခဲ့ကြပြီ၊ ဒီတစ်ခါမင်းအလှည့်ပဲ၊ ဟား...ဟား...ဟား’

လုကျန့်ဝမ်း စကားများ...

ချစ်ဇွဲဝူက ဂရုမစိုက်၊ အပြုံးမပျက်...

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါတွေကို ကျုပ် စဉ်းစားထားပြီးသားပါ၊ ဒါပေမယ့်ပေါ့လေ၊ ကျုပ်ကတော့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် အသေအချာ ယုံကြည်ထားတဲ့လူ၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ အနေနဲ့ ကျုပ်ဆီမှာရှိတဲ့ မိုးကြိုးရတနာလွှဲကို လွယ်လွယ်နဲ့ ရမှာမဟုတ်ဘူး’

‘အင်း...ကိုယ့်ကိုယ်ကို အထင်ကြီးတဲ့ သူတွေထဲမှာ မင်းကလဲ တစ်ယောက်အပါအဝင်မဲကိုး၊ ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလောက်တောင် ဇက်ကောင်းလို့ ဓားတောင်းနေတော့လဲ့’

မိုးကြိုးလွှဲနှင့် ငရဲသခင်(ပ) ၆၉

လုကျန့်ဝ အကြောင်း ပြရသေးတာပေါ့၊ ကဲ...လာပြီးဟဲ့၊ ခရောင်းနိုင်ရင် ရှောင်ပေတော့’

လုကျန့်ဝ၏ ကြိုးဝါးသံအစိုးမှာတော့ ဓားကို လှိုင်းထားသော လက်ကလွှပ်များသွား၏။

‘ဝှစ်’

လေတိုးသံတစ်ချက် တွက်ပေါ်လာသည်။

ချစ်ဇွဲဝူဆိုသည့်လူငယ်လေးကလည်း သတိကိုအစဉ်မပြတ် ထက်ကိုင်ပြုထားနေသူ...

အတွေ့အကြုံကလည်း ရင့်ကျက်နေသူ...

သည်တော့...

ချစ်ဇွဲဝူသည် သူ့ဆောင်ခားဖြင့် ခားသို့ ခိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။

‘ထန်း’

‘ခြမ်း’

ခားခားချင်းထိတွေ့ပြီး မီးပင် ဖြာခနဲထွက်သွားသည်။

၇၀ နန္ဒကျော်သို့

လူကျွန်ထိန်သည် သူလို့နှစ်ယောက် အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

လူကျွန်ထိန်၏ ဘယ်လက်ထဲတွင် ပေါက်ခွေးတစ်ချောင်း၊ အခြေအနေအရ မြင်ကွင်းက မလှ။

လူကျွန်ထိန်သည် ပေါက်ခွေးဖြင့် ချင်စွာဝမ်းဗိုက်သို့ လှမ်းပစ်လိုက်သည်။

‘ပုံ’

ချင်စွာသည် လူကျွန်၏ခွေးချက်ကို ကာကွယ်ရင်းမှ အလျဉ်းစာမြန်ပင် နောက်သို့ အစ်လှမ်းခုန်ဆုတ်၍ ရှောင်လိုက်သည်။

ဘိုသော်....

ပေါက်ခွေးက ပြင်းထန်လှသည်။

ချင်စွာဝမ်းဗိုက်အာရုံစက ပေါက်ခွေးဖျားမွှာ ပစ်သွားသေးသည်။

နှစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်။

သူတို့ကို သတ်နှင့် ရင်ဆိုင်ဘိုက်ခိုက်မှ ဖြစ်တော့မည်ကို ချင်စွာ နားလည်ရုံစားမိလိုက်သည်။

မိုးကြိုးလှနှင့် ရဲသခင် (၁) ၇၁

ယခုအချိန်တွင်....

ချင်စွာမှာ ဆောင်ခွေးရှည်တစ်လက်တည်းသာရှိသည်။

မိုးကြိုးရတနာလှ....

ထိုလိုကို ချင်စွာ သေချာသိမ်းထားသည်။

လူကျွန်ထိန်သည် ပေါက်ခွေးကို အားကိုး၍ အဝေးမှ ခိုက်ခိုက်နေသည်။

ပေါက်ခွေးတစ်ချောင်း....

လူကျွန်ထိန် ပစ်လိုက်သော ပေါက်ခွေးတစ်ချောင်းမှာ ချင်စွာကို အဝိုက်ဖမ်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ချင်စွာသည် ဇူးကို ကွေးညှတ်လိုက်သည်။

ပေါက်ခွေးသည် ချင်စွာ၏ ဦးခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်ကျော် သွားခိုက် လူကျွန်ထိန်က ခွေးခြင်ဝင်ကွက်လိုက်သည်။

‘ဖြန်း’

‘ဖြန်း’

‘ဖြန်း’

၇၂  နန္ဒကျော်သု

မိုးကြိုးလုံနှင့် ခရဲသခင်(ပ)  ၇၃

သွေးဝများသည် ချင်စွာပူ၏ ကိုယ်အစိတ်အပိုင်းမှ ဖြာ
ထွက်လာသည်။

ချင်စွာပူမှာ နှစ်ယောက်တစ်ယောက် ယှဉ်ပြိုင်၍ မချမှန်
နားသည်လိုက်သည်။

ပြိုင်၍ မဖြစ်မှန်း သိလိုက်သည်။

သို့သော်....

အားကိုမလျော့။

မာန်ကိုတင်းလျက်....

ရဲရဲတောက်ယှဉ်ပြိုင်ဖို့အတွက် အားကိုသွင်းနေသည်။

သို့သော် ချင်စွာပူမှာ သိပ်တော့မဟုတ်ဘဲဘုချေ။

ထိုအခိုက်....

အသံတစ်သံ....

လူတစ်ဦးကပ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားသံ။

အသံက တဖြည်းဖြည်းချင်း ကျယ်လောင်လာသည်။

ပို၍ပို၍ နီးကပ်လာသည်။

လှကျန် ဝန်လှကျန်ထိန်မှာ အကောင်အထည် မတွေ့ရ
ဘေးဘဲ လှုပ်ရှားသံကိုသာ ကြားနေရသောကြောင့် သူတို့
သည် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေကြသည်။

‘ဝုန်း’

ကိုအသံနှင့်အတူ ချုံ့ကွယ်မှ လူတစ်ယောက်ခုန်ထွက်လာ
သည်။

ပျက်ကန်းသူရဲကောင်း။

သိုင်းအကျော်အမော်တစ်ယောက်။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

သူ၏ရယ်မောသံက ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။

မျက်ကောဒီးသူရဲကောင်းသည် ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းတိုးလှမ်း
ချင်းမှ....

‘ဟိတ်....သတ္တိရှိရင် ထွက်ခဲ့လေ’

သူသည် ခိတ်တိုတိုဖြင့် အော်ငေါက်စိန်ခေါ်နေသည်။

၅၄ နန္ဒာလှိုင်သူ

ကျလျှင်နှင့်လူကျွန်ထိန်တို့၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် ချွေးသီး
ချွေးဝေါက်များ ပိုးပိုးဝေါက်ပေါက်ယိုစီးထွက်ကျနေလေပြီ။
မျက်ကန်းသူရဲကောင်း၏အစွမ်းကို သူတို့သိကြသည်။

‘အခြေအနေကတော့ သိပ်မကောင်းဘူးထင်တယ်၊ လစ်
ကြဉ်း’

လူကျွန်က တုန်ယပ်လိုက်မောသည့်လေသံဖြင့် နှစ်ကိုယ်
ကြား ဆိုလိုက်သည်။

‘အေး...အချိန်မလွန်ခင် နောက်ပြန်ဆုတ်ရင် ကောင်း
မယ်’

ငိုက်ပာငိုက်ချောက်ချားနေပြီဖြစ်သည့် လူကျွန်ထိန်၏အသံ
ကလည်း တုန်တုန်ယပ်ယပ်ဖြင့် ထွက်သာပြန်သည်။

မြန်ဆန်သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် မြင်းများချည်း
နှောင့်တားသည့်နေရာသို့ လှစ်ခနဲခုန်၍ ပြေးထွက်ကြသည်။

မျက်ကန်းသူရဲကောင်းမှာ အာရုံစူးစူးစိုက်စိုက်တားရပ်
ရှက်တရက် အားပေးဘရာ ရယ်မောလိုက်သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား... အခုမှ အာဖြစ်လို့ပြေးကြတာလဲ’
ချင်စွာမှာ ခားချက်များဖြင့် ပိုလျက်သားလဲနေသည်။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ခဲသခင်(ပ) ၇၅

မျက်ကန်းသူရဲကောင်းမှာ ချင်စွာကိုချီပိုးလျက် ထိုနေရာ
မှ ထွက်ခဲ့သည်။

* * *

လူကျွန်နှင့်လူကျွန်ထိန်...

သူတို့နှစ်ယ့်လုံး ချွေးတို့ဖြင့် ရွှဲရွှဲနစ်နေသည်။

မိုးရေပင်ဖြန်းထားသလားဟု အောက်ခေ့ရသည်။

‘ဝိုး’

‘ဝိုး’

အသံထွက်အောင်ပင် သူတို့နှစ်ယောက် လေပူများကို
မုတ်ထုတ်ချင်း လကျွန်ဝသည် မျက်နှာပေါ်မှ စိုရွှဲနေသည့်
ခွေးများကို လက်ဖြင့် အသာသိပ်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

၇၆  နန္ဒကျော်သူ

‘အင်း...ဟိုအသက်တွေ သိပ်ကံကောင်းကြတယ်၊ မျက်ကန်းသူရဲကောင်းက လွယ်တာမဟုတ်ဘူး လူကျွန်ုပ်ဆို’

လူကျွန်ုပ်ထိန်ကလည်း...

‘ဟုတ်တယ်၊ ကဲ...အချိန်ရှိတုန်း ဟိုဆရာကြီးကို အပြုံး နှင်ပြီး လိုက်ရှာရအောင် လူကျွန်ုပ်’

မြင်းဇက်ကြီးကို ပြိုင်တူဆဲ၍ ဒုန်းခိုင်းပြေးခဲ့ကြတော့ သည်။

တောင်ကြားလမ်းကလေးမှ မြင်းနှစ်ကောင်။

လေးကိုင်းမှပစ်လိုက်သည့် မြားတံသဖွယ် လှမ်းခနဲ။

* * *

မျက်ကန်းသူရဲကောင်းနှင့်ချင်စွာ။

ဘောင်ကမူလေးတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း ချင်စွာကို ကြင်နာသောသေသံဖြင့် လှမ်းမေးလိုက်သည်။

မျက်ကန်းသူရဲကောင်းက...

‘မင်း...မင်း ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ’

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင်(၁)  ၇၇

ချင်စွာ မျက်နှာနီ၍ပြီး ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားနေရ သဖြင့် ရှုံးမဲ့နေသည်။

သို့သော်...

သူသည် မျက်ကန်းသူရဲကောင်းအား အသာအယာ လှမ်း ကြည့်ရင်းမှ...

‘ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ဘူးလို့ ပြောရမှာပါ၊ ဘာဖြစ် မှီလဲဆိုတော့ ဦးမိုးတော် ဝင်ကယ်လို့ပေါ့’

မျက်ကန်းသူရဲကောင်းမှာ ချင်စွာ၏ အဖြေစကားကို ကျေနပ်ပုံမရ။

ချင်စွာနားထိုက်သောက် နှာခေါင်းတရှုံးရှုံးနှင့် အနံ့ကို သတိပြုနေပုံရသည်။

ဟိုနောက်...

သူ့ထ...

‘မင်းကိုယ်မှာ သွေးကွေးနဲ့မဟုတ်လား’

မျက်ကန်းသူရဲကောင်း ပြောလိုက်သောစကားကို ချင် စွာ အံ့သြသွားသည်။

‘ဦးရီးတော်က မျက်စိမမြင်ဘဲနဲ့ ကျွန်တော် ကိုယ်ပေါ်မှာ သွေးတွေရှိတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ်သိသလဲ’

‘ဟား...ဟား...ဟား’

မျက်ကန်းသူရဲကောင်း၏ ရယ်သံမှာ ချင်စွ်ဝူအတွက် အထိတ်တလန့် မဖြစ်တော့ချေ။

သူသည် အကျိမ်းအတွင်းအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်၍ တစ်စုံအစ်စုံကို ရှာဖွေနေသည်။

တိုစဉ်...

မျက်ကန်းသူရဲကောင်း၏ လက်ထဲသို့ ဆင်စွယ်ဘူးဝယ် လေးတစ်ခု ပါလာသည်။

ဘူးဝယ်ကလေး (ညှိမဟုတ်) အဆိုပါ ဆင်စွယ်ဘူးဝယ် ကလေးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါဝယ် အလွန်အမင်း မွှေးကြိုင်သော အနံ့က ချင်စွ်ဝူနာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်လွှားသည်။

‘အား...သိပ်မွှေးတာပဲနော်’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ သက်စောင့်ဆေးတစ်မျိုးပေါ့ကွာ၊ ဒီဆေးကိုသောက်လိုက်ရင် မင်း ခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာနဲ့အတူ ယိုစီးနေတဲ့ သွေးတွေအားလုံး ရပ်တန့်သွားလိမ့်မယ်’

ထိုသို့ပြောရင်းမှ ချင်စွ်ဝူကို ဆင်စွယ်ဘူးထဲမှ ဆေးယူ၍ ပေးလိုက်လေသည်။

‘သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးရီးတော်’

မျက်ကန်းသူရဲကောင်းပေးသော ဆေးကို ချင်စွ်ဝူ သောက်လိုက်သည်။

သို့စဉ်...

လှုပ်ရှားမှုလေးတစ်ခု...

မျက်ကန်းသူရဲကောင်းသည် တိုင်နေရာမှ ဓုတ်တမုက် ထခုန်လိုက်သည်။

ချင်စွ်ဝူသည် မျက်ကန်းသူရဲကောင်း၏ သွက်လက် ချင်မြန်မှုကို စူးစူးရှရှူးရှ လေး ကြည့်နေရင်းမှ...

‘ဘာဖြစ်တာလဲ ဦးရီးတော်’

မျက်ကန်းသူရဲကောင်းက...

‘တော်ကြာ မင်းသိရလိမ့်မယ်၊ သတိနဲ့နေ၊ အခြေအနေ မပေးရင်တော့ မင်းကိုယ်မင်း လူတစ်အောင်ပြေးမို့ ပြစ်သား’

ချင်စွ်ဝူသည် ယိုစီးရာမှ ကျွမ်းတစ်ပတ်ပစ်ပြီး မျက်ကန်းသူရဲကောင်းနားသို့ လျှောက်သွားသည်။

ချစ်စွာ ဖျက်လုံးများသည် ပြူးကွယ်ခိုင်းခက်သွား
လေတော့သည်။

ပါးစပ်အဟောင်းလေးဖြင့် အံ့ဩထိတ်လန့်ခွာဖြင့် နား
ကို ခွင့်ထားလိုက်၏။

*

*

*

လာကြပြန်ပြီ။

ဟိုး....

အဝဝေးမှ ကျယ်လောင်စူးရှခွာဖြင့် အော်ဟစ်သံများ....

မြင်းခွာသံများ....

တောင်တန်း၊ ချိုင့်ဝှမ်းသံမီးပေါ်တွင် မြင်းအုပ်စုတစ်စု
လှုပ်ရှားနေသည်။

အသံသွားလာနေသည့် မြင်းလေးကောင်း

ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းစီးသူသည် ကိုယ်ခန္ဓာ တုတ်ခိုင်မြင့်မား
လှက်....

သူသည် အနီရောင်ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာ
ထားမှာ ရက်ခက်ကြမ်းကြုတ်သောအသွင် ရှိပုံရသည်။

ဝတ်စုံနှင့်မျက်နှာမှာ လိုက်ဖက်ညီနေသည်။

သူသည်ကား....

တစ္ဆေလက်ဝါးရှင် သိုင်းဘုရင်ငရဲမင်း။

သူ့တပည့် လုကျန့်ဝ၊ လုကျန့်ထိန်တို့နှင့် အခြားတပည့်
ကျော်နှစ်ဇယာက....

စုံစုပေါင်းလေးယောက်။

မြင်းလေးကောင်း။

‘ဟိတ်....မျက်ကန်း၊ တို့လာပြီ၊ လွတ်အောင်ပြေးစမ်း’

ငရဲမင်း၏အော်ဟစ်သံသည် ကြောက်ခမန်းသိလိ။

ကျယ်လောင်လှသည်။

တောင်တန်းကြီးတစ်ခုလုံးကို တုန်လှုပ်၍ ပဲတင်ချိုက်ခတ်
သွားတော့သည်။

ကဖြည်းဖြည်း နီးကပ်သည်ထက် နီးကပ်သောနေ့လေပြီ။

မျက်ကန်းသူရဲကောင်း....

သူသည် မလှုပ်မယွက် အေးစက်စက် အာနုအသားဖြင့် ခြေလှမ်းများကို ပြင်ထားသည်။

မကြာမီ....

ငရဲမင်းသည် မျက်ကန်းသူရဲကောင်းရှေ့သို့ ကျောက်ကျန် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။

‘ဟိန္’

ငရဲမင်းသည် သူ့အား သေဘေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်နေသည်။

ပြီးလျှင်....

အသန်ကြာအောင် တွေ့ပေစဉ်းစားသည်။

မျက်ကန်းသူရဲကောင်းမှာ အသံနှင့်အာရုံကိုသာ ဂရုပြု နေသည်။

ထို့နောက်....

ငရဲမင်းသည်....

‘ဟဲ....ဟဲ....မျက်ကန်း၊ မင်းက ဘေးလုံနဲ့ လှုပ်ရှားမှုမရှိ လေသံကိုနားထောင်ပြီး သိုင်းကွက်နှင်းတာကို ကျုပ်သိတယ်၊ ဒီတော့ မျက်ကန်းဆိုတဲ့ မင်းကို ကျုပ်က ဘေပေါ်စီးမှာမနေ ခုတ်စူး၊ ကျုပ်က သိုင်းလောကမှာ ဗိုလ်လုပ်နေတာ၊ ဘယ် တော့မှလဲ လက်နက်ကိုင်တာ မဟုတ်ပေမယ့် အခုတော့ တရား မျှတမှုအတွက် ကျုပ်က ကိုးကွင်းဆက်စားကိုသုံးပြီး မင်းနဲ့ တိုက်ခိုက်ရတော့မယ်၊ မှင်းက ဘေးရှေ့လေအိုးသံကိုနားထောင် ပြီး တိုက်ခိုက်ပေတော့’

ကိုးကွင်းဆက်စား....

လျှပ်တစ်ပြက်ဝင်လာသော ကိုးကွင်းဆက်စားကို မျက် ကန်းသူရဲကောင်း ကိုယ်ကိုတိမ်းလျက် ရှောင်တိမ်းလိုက်ပြီး နောက် ပြန်လည်တိုက်စစ်ဆင်လိုက်သည်။

မျက်ကန်းသူရဲကောင်း....

သူ့ဘေးကိုဝင်လက်ကို ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီးနောက်....

ငရဲမင်း၏ရင်ဝသို့ချိန်ရွယ်ကာ လေ၏ လျှင်မြန်ခြင်းမျိုး ဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေ၏။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုသည် လျင်မြန်လွန်းသည်။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် သူ၏ခါးဦးသည် ငရဲမင်း၏ ရင်ဝ သို့ တိုးဝင်လာ၏။

သို့သော်...

ငရဲမင်းသည် တိုးဝင်လာသော ဘေးသွားအား ကိုးကွင်း
ဆက်ခံပြီး ကြွေကွယ်ရင်း တစ်ချက် ရှောင်ပေးလိုက်ပြီး
နောက် မိမိကိုးကွင်းဆက်ခံပြီး ခပ်ထုတ်လိုက်၏။

ထိုပြီ။

‘အင်း’

မျက်ကန်းသူရဲကောင်း၏ဘေးသည် အပေါ်သို့ မြောက်
ကက်သွားသည်။

ငရဲမင်း၏ ကိုးကွင်းဆက်ခံချက်သည် လျင်မြန်လွန်းလှ
၏မက...

ဓားအနုတ်အသိမ်း....

အထိုးအသုတ်....

အခုတ်အပင့်များကလည်း သွက်လက်လွန်းလှ၏။

လူကျန်ဝနှင့် တပည့်ကျော်သုံးယောက်က ကြည့်ကောင်း
ကောင်းနှင့် ငေးကြည့်နေကြသည်။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင်(ပ)  ၈၅

ချင်စွာ ဂူမှာ မျက်ကန်းသူရဲကောင်း အရေးခိုင်းသည့်
အခြေအနေကိုမြင်၍ နားလည်လိုက်သည်။

‘မဖြစ်ဘူး လစ်မှပဲ’

တစ္ဆေသက်ဝါးချင် ငရဲမင်းက အရေးသာနေသည်။

မျက်ကန်းသူရဲကောင်း၏ အခြေအနေက မသွေ။

အလူးအလဲ ခံနေရသည်။

မိမိအသက်အတွက် အဝမ်းကုန် ကာကွယ်နေသည်။

ငရဲမင်းက ကိုးကွင်းဆက်ခံချက်များကို ရပ်နားခြင်း
မရှိဘဲ တရစပ် ပြောင်းလဲတိုက်ခိုက်နေဆဲမှာပင်....

ချင်စွာ ဂူသည် မိုးကြိုးလုံကိုသယ်၍ အသစ်မှာ ပြေးထွက်
ခဲ့သည်။

လှစ်ခနဲ....

တစ်ဖက်သို့အာရုံစိုက်နေမိသော လူကျန်ဝမှာ ချင်စွာ ဂူကို
လှစ်ခနဲ တွေ့လိုက်သည်။

‘ဟေ့....ဟိုမှာ ချာတိတ်ပြေးပြီ’

‘မိုးကြိုးရတနာလှလဲ့ ပါသွားပြီလိုက်ကြ’

၈၆ ဦးကွေးကျော်သူ

လူကျွန်ထိန်ကသည်း ဆက်ဆောင်သည်။ -

ချစ်သိုက် ခြေလိုက်သော ချစ်စွဲဝူမှာ ကိုယ်ခံဖွဲ့ပြ
နေဆဲ....

နောက်မှ.....

လူကျွန်ဝ၊ လူကျွန်ထိန်နှင့် တပည့်ကျော် နှစ်ယောက်
ဝိုင်း၍ ပြေးလိုက်ကြသည်။

ရဲပမ်းသည် ကိုးကွင်းဆက်မားကို ပြန်ရှုပ်သိမ်းလိုက်
သည်။

ချက်ကမ်းသုရဲကောင်းမှာတော့ အသံမျိုးစုံကိုသာ ဂရုစိုက်
နားထောင်နေသည်။

‘မသုတ်စေနဲ့၊ မိဘောင်ပမ်း’

မိုးကြိုးပစ်သံကဲ့သို့ ရဲမင်းမင်းတော်ဟစ်သံမှာ ချစ်စွဲဝူ၏
အပြေးကို ပို၍ ပို၍ သွက်သက်စေတော့သည်။

‘ဟိုက်’

ခက်သွပ်ပြီ။

ပြေးစရာ မရှိပါ။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသောင်(ပ) ၈၇

ချစ်စွဲဝူကတုတ် ပြေးရော မြေမရှိတော့ချေ။

တောင်သန်း၏ ထိပ်တစ်နေရာသို့ ရောက်နေပြီ။

လူကျွန်ဝနှင့် အဖွဲ့ကလည်းနီး၍လာချေပြီ။

‘ချစ်စွဲဝူဝေအေးကံသို့လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။’

ရေပြင်....

မြစ်အရောင်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချစ်စွဲဝူ ချက်ချင်းချလိုက်သည်။

မောင်းဝေးတော့ချေ။

မိုးကြိုးရတနာလုံ....

ထိုလိုက်ရင်ဝယ်ရိုက်၍ ချစ်စွဲဝူ ကောင်ထိပ်မှနေ၍ မြစ်
ရေပြင်သို့ ခုန်ဆင်းသွားသည်။

‘တောက်’

တောက်ခေါက်သံနှင့်အတူ လူကျွန်ဝထို့ဆုံး ထိုနေရာသို့
ရောက်လာကြသည်။

‘လွတ်သွားပြီ’

၈၈ အိန္ဒြေကျော်သူ

ချင်စွာ သူ့လိုက်လံလွှတ်သွားချေပြီ။

ဒေါသမာန်ဟုန်အပြည့်ဖြင့် ငရဲမင်းရောက်လာသည်။

တောင်ထိပ်မှ အောက်သို့ လှမ်းကြည့်ရင်းမှ....

‘မင်းတို့အသုံးမကျလို့ လွှတ်သွားပြီ၊ မိုးကြိုးရတနာလို့လဲ မရလိုက်ဘူး’

‘သိပ်နာတယ်ကွာ’

* * *

ဆောင်းနံနက်ခင်းတစ်ခု....

လှပတည်ငြိမ်အေးချမ်းလျက် ရှိနေသည်။

နံနက်ခင်း၏ နေရောင်ခြည်သည် မြူနှင်းမျှော့ကြားမှ တစ်လောကလုံးကို ဖြန့်ကျက်ပေးထား၏။

နေမင်းရောင်ခြည်နှင့်မြူနှင်းတို့ နေရာလုနေသော အချိန် လေးဖြစ်သည်။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင်(ပ) အိန္ဒြေ ၈၉

ကျေးဇွန်သာရကတို့၏ စေးသံသာကလည်း သာသာ သာသာ အသင်းလိုက် အခုလိုက် အစာရှာသွက်နေကြသည်။

ချစ်စရာမြင်ကွင်းတစ်ခု....

သို့သော်....

‘ဟိတ်’

‘ကျား’

‘ယား’

‘ဟိုင်း’

စိမ်းလန်းနေသော မြက်ခင်းပြင်တစ်ခုတွင် သူနှစ်ယောက် ချက်နှားချင်းဆိုင်၍ ယှဉ်ပြိုင်နေကြသည်။

သတ်ပုတ်နေကြသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး၏ အပေါ်ပိုင်းတွင် အင်္ကျီမရှိ။

သူတို့၏ ကျောပြင်မှာ ချွေးတပြောင်ပြောင်ဖြစ်နေသည်။

မြင်ကွင်းက ကြောက်စရာ မြင်ကွင်း....

‘ဖြောင်း’

၉၀ နန္ဒကျော်သူ

မြင်းလိုက်သည့် ခြေဖျားပါကကား။

မျက်တရက်မို့ ချစ်စွဲမို့မှာ ရွှေငါးချိပ်မချလိုက်ဘဲ မျက်နှာမှာ ထွက်ထွက်ပါသွားသည်။

လူများသည် အခြေမခိုင်ဘဲ နောက်ဘက်သို့ ယိုင်လွင့်ထွက်သွားတော့သည်။

ကျေးဇူးပြုနှင့်မြေပြင် တစ်သားတည်းအထိပင်။

ချစ်စွဲမို့ဆိုသည့် နောက်ထပ် ခြေဖျားနှင့်ဖြင့် ပေါက်ချသလိုက်ရပြန်သည်။

သို့သော်...

ချစ်စွဲမို့သည် အချိန်မီ တစ်ဖက်သို့ လှမ်းရှောင်ထွက်လိုက်နိုင်သည်။

ထို့ကြောင့်...

ခြေဖျားနှင့်ပေါက်မှုက လိုရာမရောက်ဘဲ မြေကြီးထဲ ကွဲဝင်သွားမိ။

မြေကောက်ကို ပြန်နှိပ်လိုက်သောအခါ မြေကြီးမှ ခြောက်လက်ခန့် ချိန်ဝင်နေတော့သည်။

မိုးကြိုးထွန်း ခဲ့သခင်(၁) ၉၁

မြင်းလိုက်သည့် ခြေဖျားနှင့်ပါကကား။

‘ဟား’

ချစ်စွဲမို့သည် ကိုယ်ပေပညာကိုအလုံးပြု၍ အပေါ်သို့ နှိပ်လိုက်သည်။

လျှပ်တစ်ပြက်လျှပ်ရှားမှု။

လက်လှန့်ခြေလှန့် ဖြစ်တော့မည့်အခြေအနေကို ကြိုတင် ရွေးချယ်လိုက်သော ဖင်မာက ဟန့်ထားလိုက်သည်။

‘ဟိတ်...ချစ်စွဲမို့ ဘော်ပြီဟေ့’

ချစ်စွဲမို့မှာ ပြောက်ရွယ်ထားသည့် တံဘောင်ဆစ်ကို အောက်သို့ ပြန်ချလိုက်တာတော့သည်။

‘ဝူး’

တမ်းကျပ်နေသောအခါ ခြေလျှော့လျက်ပြီးနောက် ဝူးခနဲ နေအောင် လေပူများကို မှတ်ထုတ်လိုက်ပါတော့သည်။

နောက်...

ချစ်စွဲမို့နှင့် ဖင်မာတို့၏တိုက်ပွဲပြီးဆုံးသွားသည်။

၉၂ မိုး နန္ဒကျော်သူ

ချင်စွာမုန်သည် လက်ကလေးနှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ခါးကလေးကိုင်းလျက် ဇင်မာကို အရှိအသေပေးလိုက်၏။

* * *

ဆောင်းလေ။

အပြင်လောကကြီးတစ်ခုလုံးတွင်....

ဆောင်းလေသည် မာန်ဟုန်နှင့် တိုက်ခတ်နေဆဲ။

တဝုန်းဝုန်း တဟီးဟီးနှင့် တိုက်ခတ်နေသည်ကို အတွင်းမှ အတိုင်းသားကြားနေရသည်။

သို့သော်....

အခန်းတွင်းမှ ဇင်မာနှင့် ချင်စွာမုန်တို့၏ စကားပြောသံသည် ပြင်ပလောကကြီး တစ်ခုလုံးကို မေ့လျော့သလို။

ဇင်မာက....

‘ဒီမှာ ချင်စွာမုန်၊ အာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် ချင်မိသားစုကို ရက်ရက်စက်စက်သတ်ပြီး မိုးကြိုးရတနာလုံဖိုကို လိုချင်နေတယ်ဆိုတာ မင်းသိသား ချင်စွာမုန်’

ချင်စွာမုန်မှာ မီးလှံရင်း ခေါင်းကို အသာအယာ ခါပြဲလိုက်လေသည်။

‘အေး...မသိသေးရင် သိအောင် ပြောပြရမှာပေါ့၊ မိုးကြိုးရတနာလုံက အဖို့အမဆီပြီး ဘယ်စုံရှိတယ်ကုသိုလ်၊ လုံတပ်ချောင်းစိရဲ့ အိမ်ပေါ်မှာ ထူးခြားတဲ့ လှံသိုင်းကွက်သုံးနည်းကို လုပ်ထားတယ်၊ အဲဒီလှံတပ်စုံကို ပူးပေါင်းလိုက်တဲ့ လူဟာ လှံပေါ်မှာရှိတဲ့ သိုင်းကွက်(ခြောက်)ကွက်ကို ထပ်မံဆင်ယူနိုင်ရင်၊ လေ့ကျင့်နိုင်ရင် လျှပ်ကွက်ပြက်အတွင်းမှာပဲ လှံကိုင်သိုင်းကွက်တွေဟာ လျှပ်စီးလက်သလို တောက်ပပြီး မိုးကြိုးပစ်သံနဲ့အတူ မိုးခြိမ်းသံတွေ တည်ညံ့ထွက်ပေါ်လာတယ်၊ အဲဒီနောက် နေသူရဲအသက်ကို ခြေလှမ်းတစ်ရာအတွင်းမှာ ခြေယူနိုင်ပြီး လောကတစ်ခုမှာ ပြိုင်စံရှားတဲ့ တစ်ဦးတည်းသော လူစွမ်းကောင်း ဖြစ်လာနိုင်တယ်ကွ’

ချင်စွာမုန်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် တည်ငြိမ်စွာ နားထောင်နေသည်။

ယခုမှ....

မိုးကြိုးရတနာလုံအကြောင်း သဘောပေါက်သလို ရှိတော့သည်။

ဇင်မာသည် မီးဖိုဘေးမှ အကြမ်းကရားအိုးကို ငဲ့ယူကာ အကြမ်းတစ်ခုကသောက်ရင်း စကားကို ဆက်ပြောလေသည်။

ဇင်မာကံ....

‘အေး...ငဲ့မင်းဟာ သိုင်းလောကကို လက်ဝါးကြီး အုပ်စိုးချင်တာက တင်ကြောင်း၊ နောက် သူ့ရဲ့သိုင်းတုရင် ကို လုယူမှာမို့လား၊ ဘယ်ကြောင်း၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ ကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင်သွက်ပြီး မင်းတို့ရဲ့ သိုင်းစဉ်းဟာသိလက် ဖြစ်တဲ့ မိုးကြိုးရတနာလို့မို့ကို ရယူဖို့ကြိုးစားနေတာပေါ့’

ချင်မို့မို့မှာ-ဇင်မာ၏ကားများကို သူ့ဦးနှောက်ဟန် အသေးစားချာ မှတ်ထားလိုက်သည်။

‘အေး...မင်းသိသေးဖို့က အဲဒီ မိုးကြိုးရတနာကံ ကမ္ဘာ့ အမေကို ပေးပေါင်းရိုက်ရင်တော့ သိုင်းလောကမှာ ငဲ့မင်းကို ယှဉ်ပြိုင်လုပ်ရမယားဟူးပေါ့ကွာ၊ သူ့ကို အနိုင်ရယူဖို့က မိုးကြိုး ရတနာလို့အဖို့အမရဲ့ သိုင်းကွက်ခြောက်ကွက်နည်းပဲရှိတယ်’

ချင်မို့မို့ သူ့ဝိတ်ထဲတွင် ထပ်ဟပ်လာသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ....

ဇွဲကိုတော့ ဘယ်တော့မှမသိလျှော့ပါ။

စိတ်ဓာတ်လည်း အကျမခံ။

နောက်ဆုံး....

ငရဆိုးငရဖျားမိက်ဖို့ ဆိုးဖြတ်ချက်ချထားလိမ့်မည်။

ချင်မို့မို့၏ဘကြိတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

‘မတက်...ငဲ့မင်းဆိုတဲ့ သူ့ဆိုးကြီးဟာ သိပ်ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်တဲ့အပြင် ကောက်ကျစ်လိုက်တာ ပြောရောမရှိ ဘူးနော် ဇင်မာ၊ နောက်ဆုံးတော့ အလေဆုံးနဲ့ သတ်ရမယ်’

ဇင်မာ ပြုံးရမ်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်နေသည်။

နောက်ဆုံး....

ဇင်မာပြောလိုက်သည့် စကားမှာ ..

‘ချင်မို့မို့၊ မင်း ငဲ့မင်းကို ကလဲစားခချချင်တယ် ဆိုရင်မင်းရဲ့ညီ ချင်မို့မို့ကို တွေ့အောင်ရှာ၊ နောက်-မိုးကြိုး ရတနာလို့အမေကိုလဲ တွေ့အောင်ရှာ၊ အဲဒါတွေရရှိရင် လုပ် အဖို့အမပေါ်က သိုင်းကွက်ခြောက်ကွက်ကို ညီအစ်ကိုနှစ် ယောက် ထပ်ယူလေ့ကျင့်ပြီး ချင်စုံချင်းအတွက် ကလဲစား ချေဖို့ မဲယဉ်းတော့ပါဘူးကွာ’

ချင်မို့မို့ တစ်ချက် စဉ်းစားအေးတော့ရမ်းမှ ပြော လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် ညီရွှင်လား သေသလား မသိဘူး ဇင်မာ၊ နောက် မိုးကြိုးရတနာလို့အမေကို ဘယ်မှာရှာရမှာလဲ’

‘ကေး...ငါလဲမသိဘူး၊ ငါသိမှတော့ မင်းကို ရွာခိုင်း
တော့မလား၊ တစ်ခါတည်း အတတ်သင်ပေးလိုက်မှာပေါ့၊
မင်းဆိုမှာ မိုးကြိုးရတနာလို့ရှိနေမှ မခဲယဉ်းတော့ပါဘူး
ကွာ၊ တော့အောင်ကြိုးစားရှာပေါ့၊ ကဲ...ညဉ့်နက်လှပြီ၊ အိပ်
ပေးတော့ ချစ်စွဲမို့နဲ့’

ညည်ညည်ညည်နက်နက်ထက် ပိုပြီး ညဉ့်နက်လာချေပြီ။

မြတ်ပမ ဆောင်းလေတိုက်ခတ်နှုန်းကလည်း စောစောက
ထက် ပိုမိုပြင်းထန်နေဟန်ရှိသည်။

တကယ်တော့....

လကလည်း ထန်....

မြူနှင်းတွေကလည်း သိပ်သည်း....

‘ချစ်စွဲမို့နဲ့ စိတ်ဓာတ်ရေးကလည်း ပြင်းထန်စွာလှုပ်ရှား
နေသော ညဖြစ်နေတော့သည်။’

*

*

*

သင်းကြက်ညှန်သံ....

ခပ်လှုပ်လှမ်းရွာလဲမှ သင်းကြက်တွန့်သံသည် ဆွဲဆွဲငင်ငင်
ညှက်ပေါ်လာလေသည်။

အာရှတက် ကောင်းကင်လွှပ် အရုဏ်ဦး ရောင်ခြည်မှာ
ညှက်စပြိုနေလေပြီ။

မကြာမီအချိန်တွင် မိုးဝင်ခင် သင်းတော့မည်။

ရွာသည် ပကတိတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ပင် ရှိနေသေး
သည်။

မြင်ရေပြင်သစ်ခု....

မြင်ရေပြင်မှရေစီးသံသည် ရွာအတွက်နံနက်ခင်းအချိန်တွင်
မရှိလာမှီသော တေးသံသဇာန် သာယာနေသည်။

မြစ်ဆိပ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လူသွားလူလာ ကင်းရှင်းလျက်
မရှိ နှိပ်နေသေးသည်။

ထိုစဉ်....

လူရွယ်နှစ်ယောက်....

ခပ်သွက်သွက်ခြေလှမ်းများဖြင့် မြစ်ဆိပ်ရှိရာသို့ လျှောက်
လှမ်းနေကြသည်။

သူတို့မှာ နှမ်းလျှော်နေပုံရ၏။

တစ်ညလုံး အလုပ်ရှုပ်ခဲ့သည်။

ထို့ပြင်....

ခရီးပြင်းကိုလည်း နှင်ခဲ့ပုံရသည်။

မိုးစင်စင်လင်းကာနီးအချိန်မှ ရွာတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ထိုလူရွယ်နှစ်ယောက်သည်ကား သိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြသည်။

လူကျွန်ဝနှင့်လူကျွန်ထိန်....

ငရဲမင်း၏တပည့်ကျော်သိုင်းသမား ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်။

ရုတ်တရက်....

သူတို့ရှေ့မှ လူရိပ်လူယောင်တပ်ခု....

ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့လိုက်ကြသည်။

‘လူကျွန်ထိန် ဟိုမှာလူတစ်ယောက်ဘာလုပ်နေလဲမသိဘူး၊ အနားသွားပြီး အကဲခတ်ရအောင်’

ဤသို့ဆိုရင်းမှ သူတို့နှစ်ယောက်ခြေလှမ်းများကိုရုတ်ခြည်း ဖြစ်လိုက်ကြသည်။

သွက်သွက်လက်လက်....

မြန်မြန်ဆန်ဆန် ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်လှမ်းနေကြသည်။

ဖြစ်ရေသည် တသွင်သွင် စီးဆင်းနေ၏။

မြစ်ကမ်းနံဘေးတွင် သစ်ပင်တို့က စိမ်းစိမ်းလန်းလန်း ဖြစ်နေကြသည်။

ပန်းနံရောင်ဝတ်စုံနှင့် လူသားတစ်ယောက်....

သူ့အနားတွင် လှံတစ်ချောင်းထိုးစိုက်ထားသည်။

သူသည် မြစ်ရေပြင်ကိုကြည့်၍ ရေကမ္ဘာဝန်းဝန်းနေသည်။

ထိုအခိုက်....

အသံတစ်သံ....

ခြေလှမ်းများကြောင့် ထိုလူမှာ ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲလှည့်လိုက်သည်။

လူကျွန်ဝ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နှင့်သူ ...

၁၀၀ မိုးကြိုးလှည့်

သကြည်ချင်း ဆုံမိသွားကြသည်။

လူကျန်ဝမှာ....

‘ဟား...ဟား...ဟား ဟယ်...လက်စသတ်တော့ သိပ်ချော့
သိပ်လှတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ပါလား’

သူ့တို့ စကားကြောင့် ထိုအမျိုးသမီးမျက်နှာ ရဲရဲနီမြဲ
သွားသည်။

ကြည့်စမ်း....

အမျိုးအဆစ်ကျနစွာ လှပကြွရွှင်းသော အမျိုးသမီး
ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံနှင့် လိုက်မက်ညီနေသည်။

သူ့ဘိနပ်ယောက် အမျိုးသမီးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြီး စိုက်
ကြည့်နေဆဲ....

‘သိပ်လှပြီး သိပ်ချစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာနော်’

ထိုပန်းနုရောင်နှင့် အမျိုးသမီး....

ရဲကြမ်း....

ရဲကြမ်းသည် အောက်နှုတ်ခမ်းသားလေးကို အပေါ်သွား
ဖြင့် ဖိကိုက်ရင်းမှ....

‘ရှင်တို့ တယ်ကလဲ၊ ကျွန်မကို နှောင့်ယှက်ဖို့ ဝိတ်မကုန်း’
လှယ်တူး သိလား’

ရဲကြမ်းသည် ဤဆွဲကားကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ကြီး ပြော၍ ချစ်
စိတ်ကလိုကြည့်နေသည်။

လူကျန်ဝသည် ချေ့သို့ခြံသစ်လှမ်းသိုးလိုက်ပြီးနောက်....

‘ငါတို့ တယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်သလား၊ သိချင်ရင်းဟာ
ပြောပြရမှာပေါ့ကွာ၊ ဟား...ဟား...ဟား ငါတို့ညီနာမ့်ကို
မိသောက်ဟာ တစ္ဆေသက်ဝါး သိုင်းထုရင်ခေါ်မင်းရဲ့ တာညီ
ကျော် သိုင်းသမားတွေပဲ’

‘ဪ...သိုင်းသမားကြီးတွေကိုး’

ရဲကြမ်းသည် မဲပြုံးပြုံးရင်း ရယ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်....

လူကျန်ဝသည် ရဲကြမ်း၏လက်ကို လှမ်းထဲသိုက်သည်။

‘မင်းကို တို့ မနှောင့်ယှက်ပါဘူး၊ ချစ်သို့၊ ကဲ...ထို့နဲ့
လိုက်ခဲ’

ရဲကြမ်းသည် သျင်ပြန်စွာလှည့်ရှားလိုက်သည်။ ညာဘက်သို့
ကိုက်သိမ်း၍ ဘိမ်းခရောင်လိုက်သည်။

၁၀၂ နန္ဒကျော်သီ

သူ့လက်ထဲမှလိုကို ကျပ်လည်စွာ ခေ့ယမ်း ကာကွယ်
လိုက်သည်။

‘ငွေ’

‘ငွေ’

‘ငွေ’

မျှော်လင့်မထားသည့် တန်ပြန်လှုပ်ရှားမှုလေးတစ်ခု....

ဘိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းမျှသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထိုအသံ
များက လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။

နောက်ထပ်အသံတစ်သံ....

လူကျွန်ုပ်တို့ ရယ်စရာသံ....

‘ဟား...ကား...ဟား...တယ်လာတဲ့ မိန်းကလေးပဲကွီး၊
ခု လှိုအကြောင်း သိရအောင်မှာပေါ့’

ဆိုကြောင့်....

လူကျွန်ုပ်တို့နှင့် လူကျွန်ုပ်တို့တို့သည် အလျင်အမြန်ပင်
နောက်သို့ ခုန်ရှောင်လိုက်သည်။

မိကြမ်းမှာ သတိနှင့်နေ၍ ရင်ဆိုင်ဆိုက်ဆိုက်ရန် အတွက်
အသံပြိုင်ထားလိုက်သည်။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ခရဲသခင် (၁) ၁၀၃

ယခုအချိန်တွင်....

လူကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က ဆောင်ခေးရှည်နှင့်
လက်နှင့် ပေါက်ခေးများ။

မိကြမ်းက လှုံ့တစ်ချောင်း။

ပန်းနှစ်ဆောင်မိန်းမပျိုနှင့် တောကြောင်နှစ်ကောင်....

သူတို့ ငိုက် ပွဲလေးစချေပြီ။

လူကျွန်ုပ်တို့သည် ဆောင်ခေးရှည်ဖြင့် စတင်ဝင်ရောက်တိုက်
ခိုက်သည်။

‘ဟား’

လူကျွန်ုပ်တို့က ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင်ရပ်ကြည့်၍ ပေါက်ခေး
များကို လက်ဖြင့်အသားပွတ်သပ်နေသည်။

သူသည် အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေ၏။

မိကြမ်းနှင့် လူကျွန်ုပ်တို့၏ လုပ်ရှားမှုက မြန်သည်၊
ဆွက်လက်သည်း သိုင်းရည်ထက်မြက်သည်။

လူကျွန်ုပ်တို့ သိလိုက်သည်။

၁၀၄ နန္ဒကျော်သူ

ရီကြမ်းသည် အဆင့်မြင့်လိုင်းသမားတစ်ယောက်။

ပညာအဆင့်များစွာဖြင့် မြင့်ကြောင်း လူကျွန်ုပ် ခိုင်စား
မိသည်။

ပြောင်းလိုက်ပြီ။

လူကျွန်ုပ် တိုက်ကွက်တစ်ခုသို့ ပြောင်းလိုက်သည်။

အဝေးမှ ရပ်ကြည့်နေသည့် လူကျွန်ုပ်ထိမှီမှာ ပြစ်ကွင်း
မလွယ်ဖြင့် သူ့ပေါက်ခံားကို ရီကြမ်းထံသို့ ပစ်လွှတ်လိုက်
သည်။

‘ဝှစ်’

‘ဝှစ်’

သေမင်းတမန် ပေါက်ခားနှစ်ချောင်း။

ရီကြမ်းမှာ လက်ထဲမှလှဲဖြင့် ဂိုက်ချလိုက်သည်။

‘သန်’

‘ထန်’

ရီကြမ်းထံ အရှိန်နှင့်ဝင်လာသော ပေါက်ခားနှစ်လက်က
ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်သို့ လွင့်ကွက်သွားသည်။

စိုးကြီးသိုနှိပ် ဝရဲသခင်(၄) ၁၀၅

လူကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးအစုံမှာ မီးဝင်းဝင်းစောက်မတတ်
ခင်းထွက်လာသည်။

တကယ်တော့....

ရီကြမ်းအား ဤမျှလောက်ထိ သွက်လက် လျှင်မြန်လိမ့်
မည်ဟု မထင်မိခဲ့။

သူ့ပညာကို သက်တော့ခြင်းတော့မသွယ်။

လူကျွန်ုပ်နှင့် လူကျွန်ုပ်ထိန် ပြိုင်၍ဝင်တိုက်တော့သည်။

ရီကြမ်းအနေဖြင့် မည်မျှပင် သိုင်းပညာအရာ၌ တက်
မြက်ကျွမ်းကျင်စေကာမူ....

ဘောကြောင်နှစ်ကောင်ပမာ ရက်ကော်ကြမ်းကြုတ်တော့
မည့် သူ့သို့နှစ်ယောက်ဆိုသည်က လွန်ကဲသည့်အလုပ် မဟုတ်
ပေ။

ရီကြမ်းမှာ ဝင်လာသည့်တိုက်ကွက်သစ်ကို ရှောင်ရင်း....

ဖျတ်ခနဲ ခုန်လိုက်သည့်အချိန်....

လူကျွန်ုပ် လက်ထဲမှဆေးကြောင့် မူးဝေကာ ဖြေပေါ်
လဲကျသွားသည်။

၁၀၆ နန္ဒကျော်သို့

မူးသွားချေပြီ။

ရီကြမ်းမှာ မေ့ဆေးတန်ခိုးကြောင့် မေ့လဲသွားတော့
သည်။

* * *

ရီကြမ်း....

မေ့၍လဲလျောင်းနေသည့် ရီကြမ်းကို သူတို့နှစ်ယောက်
ဆန်းကင်စူးစမ်းနေကြသည်။

ရီကြမ်းမှာ ချောမောလှပသည့် အမျိုးသမီး....

နှာတံမြောင့်စင်းသည်။

မျက်ဝန်းတစ်ငုံက တောက်ပသည်။

မျက်လွှာအစုံက ဖူးဒီးဝေအာသည်။

မျက်နှာက သွယ်လျလျ။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင်(ပ) ၁၀၇

တောင့်တင်းပြေပြစ်သော ကိုယ်ခန္ဓာက စွဲမက်စရာ။

လှကျန့်ဝမှာ ရီကြမ်း၏မျက်နှာလေးကို ပြုံးကြည့်ရင်းမှ....

‘ညီလေး သူ့ကို ငါအရင်ချစ်မယ်’

လှကျန့်ထိန်သည် မေ့မြောနေသည့် ရီကြမ်း၏မျက်နှာ
လေးကို လက်ဖြင့်ပွတ်ပွတ်သပ်သပ်ပြုနေရာမှ....

‘အင်း... သူ့ သတိရလာရင်တော့ ခမ်း...ခမ်း... ခမ်း’

ရမှတ်အခိုးအငွေ့များက သူတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏
မျက်နှာပေါ်တွင် ပြည့်လျှံနေသည်။

လှကျန့်ဝသည် မေ့မြောနေသည့် ရီကြမ်းကိုယ်မှ ဝတ်စုံ
ကို ခြေဖျားမှစ၍ တဖြည်းဖြည်းလှန်နေသည်။

ရီကြမ်း၏ ခြေသလုံးများမှာ ဝါဝင်းနေသည်။

သူတို့အတွက် စွဲမက်စရာအတွေ့။

ဝါဝင်းနေသော ခြေသလုံးသားကို အငမ်းမရ ကြည့်
ရင်းမှ....

လှကျန့်ဝသည် ရီကြမ်း၏ခြေသလုံးသားရှိ အကြွေအများ
ကို ဖိထောက်လိုက်သည်။

၁၀၈ နန္ဒကျော်သူ

ရီကြမ်း တာဆိုတာမျှမသိ။

ပြီးနေဝက်....

သူ့အတွင်းအိတ်ထဲမှ ပုလင်းငယ်တစ်လုံးကို ထုတ်လိုက်သည်။

အဖိုးကို သေချာစွာဖွင့်၍....

ထိုစဉ်မှာပင်....

မေ့မြောနေသော ရီကြမ်း နှာခေါင်းဝတွင် အေးဖေး လိုက်သည်။

ဆေးတစ်မျိုး....

မေ့ဆေးကို ချက်ချင်း ပြုစေနိုင်သည့်ဆေး။

ထိုးဆေးသည် ရီကြမ်းနှာခေါင်းဝမှနေ၍....

သွေးကြောအားလုံးဆီသို့ ပျံ့နှံ့သွားသည်။

ရီကြမ်းသည် ဖေးဖော့ကြောင့် တဖြည်းဖြည်း လူးလိမ့်သာ ခံစားသည်။

စူးစူးပိုက်စိုက် ကြည့်နေသော ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ခမ်းသာရွှင်လန်းသောအသွင်ကို ဆောင်နေကြသည်။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင်(၁) ၁၀၉

ဘယ့်သူလဲအချေပြီ။

ဖြေဆေးကြောင့် ရီကြမ်း သတိရလာသည်။

ရီကြမ်းသည် လဲလျောင်းနေရာမှ ရုတ်ခြည်း ထ၍ ရင်လိုက်သည်။

‘သတိရပြီလား’

လူကျန်ဝ၏ အမေး။

ရီကြမ်းမဖြေ။

ထိုနေရာဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို မျက်စိကစား၍ ကြည့်လိုက်သည်။

လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးမုန် ရီကြမ်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အခြေအနေကို ချက်ချင်း သုံးသပ်လိုက်သည်။

ပြေးပြီ။

လှစ်ခနဲ ရီကြမ်း ထွက်ပြေးပြီ။

သို့သော်လည်း....

ရီကြမ်းမှာ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါတော့ချေ။

လူကျွန်ုပ်သည် လွှားခနဲ ခိုကြမ်းကိုယ်ပေါ်သို့ လှမ်းအုပ်
သိုက်သည်။

‘အို’

‘အင့်’

ခိုကြမ်း မရမက ရုန်းသည်။

လှုပ်ရှားသည်။

ကာကွယ်သည်။

သို့သော်....

အင်အားချင်းမမျှ၍ ခိုကြမ်းမှာ မလွှပ်သာတော့ပေ။

ခိုကြမ်းမှာ ရှက်ဆွေးဖြာလျက် လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်ပြီး
အုပ်ထားလိုက်သည်။

ကိုယ်ကို တစ်ဖက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

လူကျွန်ုပ်နှင့်လူကျွန်ုပ်ထိန်။

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်
ယောက်ကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်ကြသည်။

သည့်နောက်....

အစ်ကိုလူကျွန်ုပ်သည် ခိုကြမ်းအနားသို့ တဖြည်းဖြည်း
ချဉ်းကပ်လာတော့သည်။

ထိုစဉ်....

ရုတ်တရက် ခြင်္သေ့ဟိန်းသံကဲ့သို့ အသံတစ်သံ လွန်ပေ
သာသည်။

‘အားလုံး ရပ်လိုက်စမ်း’

လူကျွန်ုပ်က ခိုကြမ်းကို လက်မလွှတ်သေး’

မရမက ဆုပ်ခွဲဆုပ်သားသည်။

ခိုကြမ်းက ရုန်းကန်လျက်....

‘လူမဆန်တဲ့တိရစ္ဆာန်တွေ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊
သွတ်စမ်း’

ဖြတ်သားတည်ငြိမ်စွာ နောက်ထပ် ထွက်လာသည့်အသံ။

လူကျွန်ုပ်နှင့် လူကျွန်ုပ်ထိန်မှာ မကျေနပ်သော အမူအရာ
ဖြင့် ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

၁၁၂ နန္ဒကေချင်သူ

လူငယ်တစ်ယောက်။

ဝဲရင်ဝဲကြားစွာ ရှိနေသည်။

လူငယ်၏ လှေစွာပြန်ကြည့်နေသော မျက်လုံးအဝိုက်
တောက်ပနေသည်။

အေးအေးတည်ငြိမ်နေသည်။ ပြတ်သားမည့် ပုံစံမျိုး။
လူကျွန်းဝယ် ဆိုလူငယ်ကို မထိလေးစားကြည့်ရင်းမှ ခြောက်
ကပ်ကပ်ရယ်လိုက်သည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

လူကျွန်းထိန်က မဲ့မဲ့လေးပြီးရင်း...

‘ဟေ့ကောင် မင်းဘယ်သူလဲ၊ မလောက်လေးမလောက်
စားနဲ့ တို့ကို မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားစမ်း’

ထိုလူငယ်မျက်နှာမှာ ရည်ခြည်း ခေါ်သရောင် လွှမ်း
သွားသည်။

ခြေလှမ်းကိုပြင်၍ လူကျွန်းထိန်ရှိရာသို့ တဖြည်းဖြည်း လှမ်း
လျှောက်ရင်းမှ...

‘မင်းတို့ ငါ့ကိုသိချင်ရင် ပြောရမှာပေါ့၊ ငါ့နာမည်
ချင်စွာပွန်’

ပိုးကြီးလှိုင်နှင့် ခရဲသင်(၁) ခု ၁၁၃

‘ချင်စွာပွန်’

လူကျွန်းထိန်တို့ညီအစ်ကိုတို့မှ ပြိုင်တူထွက်ပေါ်လာသော
အသံ။

အာ...အို...ဟိသံ။

သူတို့ညီအစ်ကို သွန်စွာအံ့သြနေကြသည်။

လို့ နောက်....

လူကျွန်းဝယ် အေးစက်မာကျောသော လေသံဖြင့်....

‘အို... လက်စသတ်တော့ လူရွမ်းကောင်းသုံးဆွာကကိုး၊
မင်း... ထိုပိုက်ကွန်ထဲက လွတ်သွားတဲ့ကောင်ကိုး၊ အေး...
စိုက် မင်းကိုလိုက်ရှာနေတာ၊ ခုတော့ ရေကန်အထိ ကြာ
သင့်ပေါ့ကွာ၊ ဟား...ဟား’

ဦးကြမ်းက သူတို့သုံးယောက်ကို ကြောင်ပြီးကြည့်နေသည်။

မျက်ရည်စများသည် ဦးကြမ်းပါးပြင်းပေါ် တွဲလွှဲခိုလျက်
ရှိနေသည်။

ငိုသံသဲ...သဲ... ကြားနေရသည်။

ဦးကြမ်းသည် လူငယ်ကို အားကိုးတကြီး စိုက်ကြည့်လိုက်
သည်။

၁၁၄ နန္ဒကျော်သူ

ချစ်စွာမုန့်က သူတို့ကို မကြည်သေးပါ။

လူကျန်ဝသည် လူငယ်နားသို့ မသိမသေ ကိုးကပ်လာ
သည်။

ချစ်စွာမုန့်သည် ပါးနပ်လိမ္မာစွာဖြင့် သတိနှင့်ရပ်လျက်...
သိုက်ခိုက်တော့မည်။

သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တိုက်ခိုက်လာတော့မည်။

ဒါကို ချစ်စွာမုန့် ကြိုတင်ထွက်ဆလိုက်ပြီး....

‘ဝှံး’

‘ဝှံး’

‘ဝှံး’

မြန်ဆန်လွန်းစွာသည်။

လူကျန်ဝသည် အနီးရှိလှံကိုကောက်၍ ချစ်စွာမုန့်မျက်နှာ
ဆီသို့ လှမ်းတွက်လိုက်သည်။

‘သို့သော်....

မိုးကြိုးလျှံနှင့် ငရဲသခင်(ပ) ၁၁၅

ချစ်စွာမုန့်သည် လျှပ်တစ်ပြက် အံ့သြလောက်အောင် လျှပ်
မုန့်အဟုန်ဖြင့် ဖောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်၍ ရှောင်
မိလိုက်သည်။

‘ယား’

လူကျန်ဝ၏လိုချင်သည် အနည်းငယ်နှင့် လွဲချော်လွှား

ဤသို့ရှိစဉ် အချိန်လွန်သွားသော လူကျန်ဝ၏ ဘယ်လက်ကို
ချစ်စွာမုန့်က အတုအားအားသုံး၍ လှမ်းငိုက်ချလိုက်သည်။

လက်ဝါးသိုင်းအကွက်ဖြင့်....

‘ဒုတ်’

ထို့နောက်....

ချစ်စွာမုန့်သည် ကိုယ်ကိုတစ်ပတ်လှည့်၍ ညာလက်ဖြင့်
ပစ်ခတ် ရိုက်တွန်းလိုက်သည်။

‘အား’

မည်သည့်အချိန်က ဘယ်လက်ကိုအသုံးပြု၍....

မည်သည့်အချိန်က ညာလက်ကို အသုံးပြုလိုက်သည်ကို
ကျန်ထိန် မမြင်လိုက်ရ။

ချစ်စွာ မွန်ကို အံ့သြသောသမ္မာဏရာဇာဠာ ဖုန်းကြည့်ရင်း-

ထိုက်ထွက်သစ်သစ်မျိုးဖြင့် ဝင်လာသည်။

‘ယား’

‘ဟိ’

ခုန်ဝင်လာသည့် လူကျွန်ထိန်၏ညာသက်ဝါးနှင့် ချစ်စွာ မွန်၏ ကုသိလက်ဝါး ထိခိုက်သံမှာ ဖပ်ခနဲမြည်သွားသည်။

ချစ်စွာ မွန်မှာ ဆောင်ဝါးကို အသုံးမပြုရသေး။

ထက်မြက် ထိုက်ထွက်ကတည်းလျက်ရှိသည်။

ချစ်စွာ မွန်သည် ဖမ်းမိထားသော လူကျွန်ထိန်၏လက်ကို လိပ်မျိုးလိုက်သည်။

‘ဖြောင်း’

‘အား’

ထို့နောက်....

အလိုက်သင့်ကျောပေးနေသည့် လူကျွန်ထိန်၏ခါးကို ဆက် ခနဲ ထိုးလိုက်သည်။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ခရဲသခင်(၁) ၁၁၇

လူကျွန်ထိန်မှာ သူ့ကိုယ်သူ မသိန်းနိုင်တော့ဘဲ ဝန်ပြိုင် ပျော် နှိ ဟပ်ထိုးဝိုက်၍ သွင့်ခဉ်သွားနေသည်။

လူကျွန်ထိန် လုံးဝမသိနိုင်ဘဲအေးချေး

လူကျွန်ဝမှာ အံ့သြသင်းသင်းကြိတ်၍ ချစ်ချမ်း တိုက်လွက် သစ်လိုက်သည်။

ချစ်စွာ မွန်မှာ သူ့အပြုအမူကို သေးငယ်သေးငယ်သေး ဝင်ကြည့်နေ၏။ ချစ်ကြွင်းသည် မြင်ကွင်းအေး လုံးကို မသိသေး။ ဂယားယားနှင့် ခြေနေသည်။

လူကျွန်ဝ၏မျက်နှာမှာ ခေါ်သိမ်းများကြောင့် နီရဲလျက် ရှိသည်။

‘ရွမ်း’

လူကျွန်ဝသည် ခါးမှတော့ကိုရွမ်းခနဲ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

တေးရောင်သည် ဝမ်းခနဲ လက်ထွားသည်။

ချစ်စွာ မွန်သည် သူ၏တေးသွားကို မျက်မှောက်ကြည့်၍ ချစ်စွာထိုက်ထိုက် ကြည့်နေသည်။

ပြေး၍ ခုန်ဝင်လာသည်။

၁၁၈ နန္ဒကျော်သိန်း

‘ယား...’

အပေါ်မှမိုး၍ ခုတ်လာသောခင်းကို ချပ်ခတ်ခွံမုန်မှာ နောက်
သို့ ခြေလှမ်းသုံးလေးလှမ်းခန့် ဆုတ်၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်သည်။

‘ဟိတ်...’

သူ၏ခင်းချက် လွတ်သွားပြီ။

လူကျန်ဝ အံ့သြနေသည်။

ချပ်ခတ်ခွံမုန်မှာ သူ၏ခင်းကို ယခုအချိန်အထိ ဆွဲထုတ်ခြင်း
မပြုသေးပဲ။

လက်နက်မဲ့သိုင်းကွက်။

လာပြန်ပြီ။

‘ဝှံ...’

‘ဝှံ...’

‘ဝှံ...’

မိုးခင်း...

အပေါ်မှ မိုးရုတ်သောခင်းချက်...

မိုးကြိုးလုံ့နှင့် ရေသခင်(ပ) ၁၁၉

ပိုင်းခင်း...

ခင်းလယ်မှ အပိုင်ပိုင်းသော ခင်းချက်...

ကွက်ခင်း...

မလွတ်တမ်း ထိုးပောက်လည် ခင်းချက်...

လူကျန်ဝသည်...

ရှေ့သို့ တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် သိုးတက်လာလေ၏။

ခင်းချက်သုံးချက်ထိတိ လက်တိုက်မနားတမ်း ခုတ်လေ
သည်။

ခင်းရောင်များ နေဆောင်အောက်တွင်...

ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ တဖျပ်ဖျပ်လက်နေသည်။

လူကျန်ဝ၏ ခင်းသည် ခင်းကောင်းတစ်လက်...

ထက်မြက်သည်။

ထိခိုက်သည်။

သို့သော်...

၁၂၀ စန္ဒရီသီတင်းကျွတ်သီတင်း

ထိုခင်းချက်ကို ချစ်စွာမုန်သည့် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ညှစ်၍
ဖမ်းဆုပ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ်....

လူကျွန်ုပ်သည် ရုတ်တရက် နောက်သို့ပြန်ဆုတ်၍ ခေါ်ကို
ခုပ်သိမ်းလိုက်သည်။

သုခိစိတ်ထဲကွပ် ချစ်စွာမုန်အား ဝိုးတဝါးနှင့် သံသယ
ဖြစ်နေသည်။

အံ့ဩနေသည်။

‘အင်း...ဒီကောင် ပညာမသေးပါလား၊ ငါ့ထက်သော
အဆင့်မြင့်နေပြီ၊ မဖြစ်ဘူး လစ်မှ’

လူကျွန်ုပ်သည် နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်းဆုတ်ကာ...

လူကျွန်ုပ်၏ကိုဆွဲ၍ ပြေးလေတော့သည်။

ချစ်စွာမုန်မှာ လက်နှစ်ဖက်ကို ခါးမှဆွဲသကဲ့သို့ ခုပ်ကြည့်
နေသည်။

ပြေးပြီ။

လူကျွန်ုပ်ကို ညီသစ်ကိုနှစ်သက် ခြေကုန်အောင် ပြေး
ကြပြီ။

ဝိုးကြီးလုံနှင့် ငါ့သခင်(ဖ) ၁၂၁

ပြေးစရာမရှိသည့် နောက်သို့...

ဖြစ်ရပြင်တဲ ခို့ ခုန်ဆင်းသွားကြတော့သည်။

အုတ်မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားပြီးနောက်...

ချစ်စွာမုန်သည် မိကြမ်းရှိရာသို့ ခြေသွမ်း ခပ်လှုပ်သက်
လျှောက်လာသည်။

မြင်မကောင်းသည့် မိကြမ်း။

မိကြမ်းကိုယ်ပေါ်မှ အဝတ်အစားများမှာ မြင်မကောင်း
လောက်အောင် စုတ်ပြီနေသည်။

ချွတ်လိုက်သည်။

ချစ်စွာမုန်သည် သူ့အင်္ကျီကိုချွတ်၍ မိကြမ်းရှိရာသို့ လှမ်း
ပစ်၍ ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက်...

ချစ်စွာမုန် တစ်ဖက်သို့ မျက်နှာလှည့်ထားလိုက်သည်။

ဖြစ်ရသည် မှန်မှန်လေး ဝိုးဆင်းလျက်ရှိသည်။

ခရမ်းသံမှာ တဝေါ်ဝေါ်...

ထိုခရမ်းသံနှင့်အညီ မိကြမ်း၏ရှိခိုက်သံ ဆက်ပေါ်လာ
လေသည်။

ချစ်စွာမိမိသည် ခြင်္သေ့ခြင်္သေ့ကိုကြည့်၍ အသက်ပြင်းပြင်း
ရှူသွင်းကာ နောက်ထပ်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ရီကြမ်း ကိုယ်ပေါ်တွင် သူ့အင်္ကျီ....

ရီကြမ်းသည် ဝိုရိုက်သံနှင့်အတူ ချစ်စွာမိမိကို စေ့စေ့
စိုက်ကြည့်နေရင်းမှ....

‘အစ်ကို့ကို ရီကြမ်း သိပ် ကျေးဇူးတင်ပါကယ်! အစ်ကို
သာ အချိန်မီရောက်မလာခဲ့ရင် ရီကြမ်းဘဝဟာ မစည်းစိမ်
စရာပဲ။ ဟင့်....ဟင့်....ဟင့်’

ရီကြမ်း၏ အသံမှာ ချို့ယွင်းနေသည်။

သူမ၏ ချစ်စဖွယ်မျက်နှာလေးမှာ သနားစရာ ကောင်း
သည်ဘု ချစ်စွာမိမိ တစ်လိုက်သည်။

ရီကြမ်းကိုကြည့်နေသော ချစ်စွာမိမိ၏ အကြည့်များတွင်
ကြင်နာမှု သရုပ်အယောင်များ သိမ်းနေသည်။

‘ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး ရီကြမ်း! အစ်ကို့ မျက်စိ
ဆောက်မှာ မတော်မတရား လုပ်နေတာကို မကြည့်ရက်လို့
ကူညီတာပါ။ ကဲ....အစ်ကို သွားတော့မယ်နော် ရီကြမ်း’

ချစ်စွာမိမိသည် ရီကြမ်းအား နှုတ်ဆက်၍ ခြေလှမ်းပြင်ပြီး
သွားရန်အပြုလုပ် ရီကြမ်းမှာ ရီဝေမျက်လုံးများဖြင့် လှမ်း
ငေါ်လိုက်သည်။

သူ့အသံမှာ တုန်ယပ်နေသည်။

ရီကြမ်းက....

‘အစ်ကို’

* * *

လွဲရဲတိုက်။

ပုံပန်းသဏ္ဌာန်သည် ထူးခြားနေသည်။

ကျယ်ဝန်းပျံ့လွင့်နေသော မြေရေယဉ်ထဲတွင် ခန့်ညားစွာ
တည်ဆောက်ထားသည်။

အဝင်တံခါးမကြီးသည် အရှေ့ဘက်သို့ မျက်နှာပြုထား
သည်။

သစ်ပင်ပန်းမာသာ အဝဲဘက်သည် ထိုလှဲရဲတိုက် အသိုင်း
အဝိုင်းထဲသို့ တင့်တယ်လှပ ဝေဆာစွာ နေရာယူထားကြ
သည်။

ရှည်လျားလှသော စင်္ကြံလမ်းကလေး။

၁၂၄ နန္ဒကျော်သူ

ထို့ကြောင့်လမ်း၏တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ဖြူနီဝါပြာခရိုင်မှ ပန်းချင်းသစ် ဝယ်ဆက်သွင်း ဖန်တင်စွာ ဆရာချင်း ပြိုင်နေကြသည်။

ရီကြမ်း...

ရီကြမ်းသည် ရှေ့မှ ဦးဆောင်ပြု၍ 'ချင်စွာ' မွန်ဆို ခေါ်သကဲ့သို့။

မြဲပင်းအတွင်းသို့ ဆောက်လာသော်...

'အစ်ကို၊ အဲဒါ ရီကြမ်းလိုနေတဲ့ လှံရဲတိုက်ပေါ့'

ချင်စွာမွန်သည် ခေါင်းတစ်ချက် ညှိတ်လိုက်သည်။

'ဟုတ်သား၊ နာမည်သေးကလေးကလေးနော်'

ရီကြမ်းသည်ခလေးစားသော ဟန်ဆောင်မှုဖြင့် မီးကလေးကို ညှိတ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

'ထုတ်တယ် အစ်ကို၊ အဲဒါ မေမေဝေးထားတဲ့ နာမည်ပေါ့၊ အကြောင်းရှိတယ်'

ထို့ကြောင့်လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်နေသော ရီကြမ်းကို ကြည့်ရသည်မှာ ငယ်ရွယ်နေပုံရသည်။

ချင်စွာမွန်သည် ခေဆာစွာဖူးပွင့်နေသော ပန်းတစ်ပွင့်ကို လှမ်းမှားရင်း...

'ရီကြမ်း'

'ရှင်...အစ်ကို'

'ရီကြမ်း၊ အစ်ကို့ကို ဘာလုပ်ဖို့ဒီလှံရဲတိုက်ကို ခေါ်လာရတာလဲဟဲ့'

ရီကြမ်းသည် ခနာက်သို့ ဆက်ခနဲလှည့်ပြီး 'ချင်စွာ' မွန်နှင့် မျက်နှာချင်း ဆိုင်လိုက်သည်။

'ဘယ်လို မေးလိုက်တာလဲ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကို့ကျေးဇူးဟော၊ ရီကြမ်းပေါ့မှာအများကြီးပဲ၊ အဲဒီကျေးဇူးတွေကို ဆပ်ဖို့ အစ်ကို့ကို ခေါ်လာရတာပေါ့'

ရီကြမ်းစကားကြောင့် ချင်စွာမွန် ပြုံးလိုက်သည်။

ချင်စွာမွန် ပြုံးရယ်ရင်းမှ ငြိမ်းအတွင်းသို့ မျက်စိဝေ့ကစား၍ အကဲခတ်လိုက်သည်။

'အစ်ကို့ကို ဒီလှံရဲတိုက်အိမ်ကြီးမှာကောင်းကောင်းမွန်မွန်ထားပြီး တစ်ဝကြီး ကျေးဇူးဆပ်ပါမယ်၊ ပြုစုပါမယ်'

ထိုစဉ်...

www.burmeseclassic.com

တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေသော ခြံဝင်းကို အကဲခတ်နေသည့်
ချစ်စွဲမွန်မှာ....

‘ရီကြမ်း...ရီကြမ်းတို့ လှဲခဲ့တိုက်ကြီးက တိတ်ဆိတ် လွှဲပါ
သား၊ အယ်သူမှ မရှိဘူးတင်တယ်’

‘ဟုတ်တယ် အပ်ကို၊ မေပေတို့က ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ ချီးယွက်
သွားကြတယ်၊ မေပေပြန်လာရင် အစ်ကို အကြောင်းတွေကို
တင်ဝကြီးပြောပြီးတော့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ မေပေပြန်
လာတဲ့အထိတော့ နေရမယ်နော် အစ်ကို’

ချစ်စွဲမွန်မှာ အပြုံးကလေးများဖြင့် ခေါင်းကို ဖြည်း
ဖြည်းလေး ညိတ်ပြလိုက်သည်။

လှဲခဲ့တိုက်သည် အဆောင်အယွယ်သွယ်နှင့် ခမ်းနားကြီး
ကျယ်လှသော အိမ်ကြီးဘစ်ဆောင်ဖြစ်သည်။

ရီကြမ်းသည် တံခါးဖွင့်၍ အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်
သည်။

‘ဝင်လေ အစ်ကို’

ချစ်စွဲမွန် သူ့နောက်မှ ဆက်လက်လိုက်ပါသွားသည်။

‘အစ်ကို ဒီမှာခဏနေဦးနော်’

ရီကြမ်းသည် ချစ်စွဲမွန်ကို ချစ်သက်၍ အချင်းအမယ်လေး
ဘေးမှ အပေပါသပ်သို့ တက်သွားသည်။

ချစ်စွဲမွန်သည်မျက်စိသွယ်ဖြင့် နှောင့်နှေးဆောင်အတွင်းရှိ
ပစ္စည်းများကို လျက်ကြည့်နေသည်။

အဘန်ကြာသော်....

ရီကြမ်း အပေပါသပ်မှ ဆင်းလာသည်။

သူမကိုက်ပေါ်တွင် လှပသော အဝတ် အစားများက
အချိုးကျအောင် နေရာယူထားသည်။

မြင်ရ။

တွေ့ရ။

ကြည့်ရသည်မှာ စွဲမက်ဖွယ် ပကောင်းလှသည်။

အချိုးကျကျ။

နတ်မိမယ်တမျှ လှပသော ပျိုကြမ်းမှာ ချစ်စွဲမွန် မျက်စိ
ဆဲယယ် မဆွတ်နိုင်တော့ပေ။

သူက ဝေးကွာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ထိုစဉ်....

ရီကြမ်းက အရယ် ဆဲသောလေးများဖြင့်...

‘အစ်ကို့ ရီကြမ်းကို တာဖြစ်လို့ ဒီလောက်သောင် စိုက်ကြည့်နေရတာဟာ’

ရှက်ပြီးလေးများဖြင့် ပေးလိုက်သည်။

‘ရီကြမ်းက ဆိပ်လှနေလို့ပေါ့’

ပန်းခုံသစ်တစ်ခုခုလောက် မျက်နှာလေးနှင့် ရီကြမ်းက အစ်ကို့ ရယ်သောရယ်...

‘တကယ်ပြောတာလား၊ ဒါဆို အစ်ကို့ အတွက် နေ့လယ်စာ ကောင်းကောင်းကျွေးရမယ်၊ လိုက်ခဲ့နော် အစ်ကို’

ချစ်စရာကို လက်လှမ်းမီ၍ ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

ခမ်းနားသစ်သွပ်သော ထမင်းစားခန်း။

လေးဖက်လေးဘန်နံရံများတွင် ဆေးရေးအလုပ်ပန်းချီ၊ ပန်းပန်းချီများ။

နေ့လယ်စာ၏ ထမင်းပိုင်းမှာ ထည်ဝါလွန်းလှနေသည်။

ရနံ့ မျိုးစုံထွက်နေသော ဟင်းလျာများက စားချင့်စဖွယ် ချစ်စရာမျှန်၏ နှာခေါင်းဝတွင် အရာအားလုံးက မွေးကြိုင်လျက်ရှိနေသည်။

‘ဝအောင်စားနော် အစ်ကို’

ဤသို့ဆိုရင်း ရီကြမ်းသည် ချင်စွာမျှန်၏အပါးဝယ် ဂရုစိုက် ပြုစုကျွေးမွေးနေတော့သည်။

* * *

ည...

ငွေသော်တာလဝန်းက ထိန်ထိန်သာနေသည်။

အမှောင်ထုသည် လဝန်း၏အလင်းရောင်ကြောင့် ကွယ်ချက်လုနီးပါး ရှိနေတော့သည်။

ထက်ကောင်းကင်တွင် ငွေကြယ်ပွင့်ကလေးများမှာ တဖျပ်လင်းလက်နေသည်။

စိမ့်ညိုစိမ့်မည်းများ ကင်းစင်နေသောကြောင့် ကောင်းစင်စစ်ပြင်လုံးမှာ ကြည်လင်လှပလျက်။

သယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းသော အသံလေးတစ်သံ။

၁၃၀ နန္ဒကျော်သူ

သို့အပ်သည်ကား ပာလုသံခြင်သည်။

ပာလုသံမှာ လေပြည်ပပြေးသောမျှားကို ကြားသံ
ထွက်သည်။

လေးမြစ်သာ လဝန်းရောင်နှင့် ညှစ်သောသော ပာလုသံ
မှ လိုက်မည်နိမ့်။

ပာလုသံမျှားက ချပ်စွပ်ပွန်။

ချပ်စွပ်ပွန်သည် လှိုင့်သိုက်ကို ဥယ်ဒြ်ခွပ်စီးသံထုတ်
သောကံတည်းထိုက်လျက် ပာလုသံဖြစ်နေ၏။

လှိုင့်စွပ်ပွန်သည် ပာလုသံရင်း လမ်းသောသံတည်း ထုတ်
သောကံကို အဓိပ္ပာယ်ပြု၍ ခွာခြို ခေတ်ကြည့်နေသည်။

‘အစ်ကို’

ရီကြမ်းမင်းဝေါသံ ချီမြနေသည်ဟု ချပ်စွပ်ပွန် ထပ်သံ

ရီကြမ်း ဖယ်အချိန်က သူ့အနားသို့ရောက်နေသည်
မသိ။

ရက်တရက် အနားကပ်ဝေါသံကြောင့် ချပ်စွပ်ပွန်
ခနဲ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ရီကြမ်းလှိုင့် ခေတ်ခင်(ပ) နန္ဒ ၁၃၁

‘ရီကြမ်း’

ချပ်စွပ်ပွန် ချပ်စွပ်ပွန်များကို ယင်းသို့ ဖြစ်ခေါ်ပိုက်
သည်။

ရီကြမ်း၏အကြည်မှာ ကောင်းပေသည်။

လူမင်းမျက်လုံးအစုံဝယ် ချပ်စွပ်ပွန်လဲလဲ အထူးများ
တပ်တပ်နေသည်။

‘ကင်ကိုကပ်ယောက်တည်း ခံရာ အာလုပ်နေတလဲဟင်’

ချပ်စွပ်ပွန်သည် ရီကြမ်းမင်းမင်းတပ်သံခင်သော မျှားနာ
လေးကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်းမှ...

‘လသာလွန်းလို့ ပျင်းပျင်းလို့တန့် ပာလုသံနေတာ၊
သလို လသာတဲ့အချိန်ဟာ အခေခံ သာယာ သက်အကောင်း
ဆုံးအချိန်ပေါ့ ရီကြမ်း’

‘အဖေမရှိရင် ရီကြမ်းကို ဝေါသံကော့ပါ အစ်ကို့နယ်၊
တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေတာ ပျမ်းစရာကြီး’

ရီကြမ်းက ကနွဲကလျှံ အနားထုတ်ပြီးပြောရင်း ချပ်စွပ်
ပွန် တေးတုပ် ဝင်တိုင်လိုက်သည်။

‘ရီကြမ်း အစ်ကိုဟာ အခွင့်အရေးယူတတ်တဲ့ လူစားမျိုး
မဟုတ်ဘူး၊ ဝါးကြောင်’

၁၃၂ နန္ဒကျော်သူ

ချင်စွာမုန်သည် ဤသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ကောင်းကင်
ပြင်သို့ မေ့ကြည့်လိုက်သည်။

‘အစ်ကို ခါကြောင့်ဆိုတဲ့ စကားကို ဆက်ပြောပါဦး၊
ရီကြမ်း သိပ်သိချင်တယ်’

‘ဪ...ရီကြမ်းရယ်၊ အစ်ကိုဟာ အခွင့်အရေးမယူတတ်
တဲ့လူဆိုတော့ ခုလို တစ်ယောက်တည်း ဆွေးနေရတာပေါ့’

ထို့နောက်....

‘ခပ်....ခပ်....ခပ်’

ရယ်မောသံနှင့်အတူ ချင်စွာမုန်၏ပခုံးကို အသာအယာ
ကိုင်ခမ်းမှ....

‘အစ်ကို’

‘ရီကြမ်း’

‘အစ်ကို့ကိုစော့ကတည်းက ရီကြမ်းနုလုံးသားဟာ အစ်
ကို့အတွက် နေရာပေးထားပါတယ်၊ နောက်အစ်ကိုဟာ
ရီကြမ်းဘာရဲ့ ကယ်တင်ရှင်၊ အဲဒီတော့ အမှန်အတိုင်းပြော
ရရင် ရီကြမ်းဟာ အစ်ကို့အတွက် မဆွတ်ခင်က ညွတ်လာ
တဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်ပါ၊ အစ်ကိုရယ်’

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင်(ပ) ၁၃၃

ချင်စွာမုန် အသာအယာ ပြုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက်

ရီကြမ်း၏မေးဖျားလေးကို အသာအယာ ကိုင်လိုက်ရင်းက...

‘အစ်ကိုလဲ ရီကြမ်းလိုပါပဲ၊ ရီကြမ်းကို စော့ကတည်းအချိန်က
မိုး မေတ္တာရှိမိတယ် ရီကြမ်း’

ချင်စွာမုန်နှင့် ရီကြမ်းမှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်
ယောက်ကြည့်ချက် လက်ချင်းချိတ်လိုက်သည်။

ရှုန်းမြသော လမင်း၏ အသင်းစောင့်အောက်မှ သူ့ကို
စိုး....

‘အစ်ကို’

‘ရီကြမ်း’

‘အစ်ကိုနဲ့ရီကြမ်း မခွဲမခွာဘဲ အမြဲနေချင်တယ် အစ်ကို
’

ရီကြမ်း၏အသံမှာ တိုးတိုးညှင်းညှင်းကလေး။

ထိုစဉ်....

ကြည်ကြည်နူးနူးရှိနေကြသည့် ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ အသံ
မှာ စကားမပြောနိုင်ဘဲ လိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

၈၄၄ နိဗ္ဗာန်သုတ်

ချစ်ခြင်းမေတ္တာ လက်ထပ်

ချစ်ခင်မိမိနှင့် ချစ်ကြည်စွာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်
လမ်းလျှပ်စွာ ပေးပို့လိုက်ကြသည်။

ညဉ့်လယ်ယံအချိန် အမှတ်မဲ့ချစ်ပြီ။

လက်ဖက်ရည်ခန်းမှာ ကောင်းကင်ပေါ်တွင် စိုင်းစိုင်း
ကပ်ကပ်။

ကြည်ညိုအေးမြစွာ သန့်သန့်လာလျက်ပင် ရှိနေ၏။

သက်ပြင်းချွန်ကောင်းများမှာ သေပြည်လေညှင်းများ
ကြားဝယ် ခုန်ပေါက်ခြင်းကစားနေတော့သည်။

အချိန်သက်တမ်းကြီး ကုန်ဆုံးလာသည်။

လူ့ခိုင်တစ်ဦး

လှုပ်ခတ်

လူတို့နှစ်ဦးစုံရာ အနားဆီသို့ ခြားတည်၍လာနေသည်။

မပြေးသွားလျက်။

မိုးကြိုး လုံ့လနှင့် ငွေသင် (၈) ၈၄၅

ပြင်လိုက်ရသည်။

တိလူရိပ်ကို ချစ်ခင်မိမိနှင့် ပြင်လိုက်ရ၏။

‘မိကြမ်းသင်ကြီး ပြန်သေပြီ’

အော်သံနှင့်အတူ လူရိပ်သည် သူတို့နားထိုင်ရောက်သ
တည်။

ထိုစဉ်...

လမ်းလျှပ်စွာ ပေးပို့လိုက်ကြသော ချစ်သောမေတ္တာ
နှစ်ဦးမှာ လူ့လှုပ်ရှားမှုများ ဖြစ်သွားကြသည်။

ရုတ်တရက်လူချင်းနှစ်ဦးကြိုက်ကြ၏။

လို့နောက်...

မိကြမ်းသည် ပြေးလာသောလူကို မြင်သောအခါ...

‘အလှိုင်းကောင်းကြီးကလေးချစ် တစ်မြစ်လောက်ကလေး’

အလှိုင်းကောင်းကြီးကလေးချစ်မှာ ပြောလွှားသောအခါအချိန်
ကြောင့် မေ့မိလျက်ပင်။

သို့သော်...

ရီကြမ်းကို ကြင်နာသောမျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကာ...

‘သခင်ကြီး ပြန်လာပြီ၊ နောက် ညွှန်သည့်နှစ်ယောက်ပါလာတယ်။ အဲဒီညွှန်သည်က သိမ်းလောကမှာ ပြိုင်စံရွာသိုင်းသမားနှစ်ယောက်လို့ ပြောသိကြားတယ်’

‘ဟုတ်လား အမေချန်’

ရီကြမ်းသည် သူ့စခန်းနှင့်အတူပါလာသည့် ညွှန်သည်ကို ဂိတ်ဝင်တစားမေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်ရီကြမ်း၊ အဲဒါကြောင့်မို့ ဒီတစ်ခါ သခင်ကြီး ခရီးထွက်တာ ကြာသွားတယ်လို့ ပြောနေကြတယ်။ အဲဒီလူစွမ်းကောင်းကြီးနဲ့ ခင်မင်မှုရအောင် ကြိုးစားနေလို့တဲ့’

အထိန်းတော်ကြီးအမေချန်က တစ်လုံးချင်း ရှင်းပြနေသည်။

ရီကြမ်း သည် တအံ့တဩဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး နောက်....

‘အဲဒီလူက ဘယ်မှာလဲ အမေချန်’

‘ညွှန်ခန်းထဲမှာပေါ့၊ သခင်ကြီးက သခင်မလေးကို အရေးတကြီးတွေ့ချင်လို့ ရွာခိုင်းနေတယ်။ အဲဒါကို လာပြီး သတိပေးတာ၊ အခု မြန်မြန်သွားတွေ့လိုက်ဦး’

အထိန်းတော်၏စကား ကြားလိုက်ရသော ချင်စွာမူန်မှာ ဘာလုပ်ရမည်မသိ၊ ရီကြမ်းကို ကြောင်မြီးကြည့်နေစဉ်....

‘အင်ကို ဒီမှာ စောနေဦးနော်၊ ရီကြမ်း ဝေပေပဲ သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်’

‘ဖြစ်ပါ့မလား ရီကြမ်းရယ်’

‘ဖြစ်ပါတယ် အင်ကိုရယ်၊ ကာမှတ်မယူနဲ့၊ ရီကြမ်း ခုခံပြန်လာခဲ့ပါ့မယ်၊ သွားလိုက်ဦးမယ်နော် အင်ကို’

ရီကြမ်းသည် ချင်စွာမူန်ကိုနှုတ်ဆက်၍ အနားမှ ခပ်သွက်သွက်လေး ထွက်သွားသည်။

ချင်စွာမူန်မှာ ဥယ်ျာဉ်ထဲဝယ် အပ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ထွက်ခွာသွားသည့် ရီကြမ်းနှင့် အထိန်းတော်ကြီးကို ကြည့်ရင်းမှ သူ့အတွက် အဘွားရခက်နေတော့သည်။

* * *

ကို.ကြမ်းရှု။
လှံခဲတိုက်သခင်ကြီး။
ရီကြမ်း၏ဖခင်။

၁၃၈

ကိုကြမ်းစွာလည် သူ့လှဲရဲတိုက်၏ ကြီးကျယ်ခံ့ညား
သော ညှော်ငါးကလေးငယ် ညှော်သည်သော်လျှင်ကောင်း
သိမ်းအကျော်အကဲများကို ညှော်ခံရင်း စကားပြောနေ
ကြသည်။

ရှေးခါးအတုပီးဝယ် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မျိုးရဲ
အောင်မြင်ကာသည်။

စားပွဲပေါ်မှ ပွေးပြှော်သင်းမျှရန် စုံစုံဒီနေ့သည် အစား
အစာများမှာ သားချင်းစုဖွယ်၊ သောက်ချင်းစုဖွယ်။

ကိုကြမ်းရှုသည် ညှော်သည်တော် လူစွမ်းကောင်းများနှင့်
အတူ အားပေးသရ စားသောက်ရင်း စကားပြောနေခဲ့၏။

ပိုကြမ်းလည် ညှော်ခန်းဝမှနေ၍ ချောင်းပြင်ညှော်နေသည်။

ညှော်ခင်းပေါ်မှတစ်ပါး ပိုးမီးငယ်အိပ်ငလားများ ထွန်းညှိ
ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ထိုပိုးငယ်အိပ်ငလားတစ်လုံးစေ့ဖြင့် အခြေသန့်အားလုံးကို
အရှိအဟိုင်း တွေ့မြင်နေသည်။

ညှော်ခင်းပေါ်ပေါက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ခုံတွင် အရပ်
အဝေးစားကောင်းကောင်းနှင့် လူနှင့်ကောက်ကံ အခန့်သား
ထိုင်နေသည်။

ပိုးကြီးလှံနှင့် ခရီးသင်္ခါ ၁၃၈

လှံလှံ... ယာလင်း လက်ဝဲဘက်တွင်...

‘ငါ့သက်လုံ’

ထောက်လှံသည် လှံလှံတိုက်ခံအောင်ဆိန်းသူ။

လက်အာဘော်တွင် ကိုကြမ်းရှု။

အုပ်စိုင်းသူထောက်လှံသည် ပျူငှာ မောင်ရွှေစွာ ညှော်
နေ၏။

ပိုကြမ်းငါးစေ့ပြောသော လူစွမ်းကောင်း သိမ်းကကျော်
အမော်နှင့်ယောက်ျားကို ပိုကြမ်း အိုကြမ်းထာအကြည့်ဖြင့် ခေး
ကြည့်နေ၏။

တမ်းသက်ကံ...

အစွဲငယ် ကံဝမ်းရှင် သိုင်းဘုရင် ခရီးသင်္ခါ

နောင်သင်္ခါဟာလဲကံ သံတပဉ်ကျော်။

ကျွမ်းပီး။

ခရီးသင်္ခါသည် အရက်ကို နှစ်ခြိုက်စွာ သုံးဝလံ့ခွက် ဆက်
သောက်ကာ ဝိသြာဒသော အမှုအရာပြင်ကြည့်ရင်း ရက်ကို
ကော့ကော့...

၁၄၀  နန္ဒကျော်သူ

‘ဒီမှာ ကို.ကြမ်းရှု။ မင်းသာ ငါနဲ့တကယ်စိတ်ရင်းအမှုနဲ့ ပူးပေါင်းမယ်ဆိုရင် အခြုံနဲ့အမည်း ခီလမ်း နှိပ်လမ်းပဲ ခိုတယ်။ ငါနဲ့ လက်နှစ်ရပ် မင်းကို ဘယ်သူမှ အနှိပ်ကျင့်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဝေခံကားရဲမှာ မဟုတ်ဘူး။ အကယ်၍ မပူးပေါင်းဘူးဆိုရင်တော့ မင်း ကုသိုလ်ကံအရားပေါ့’

ငရဲမင်းမှာ အရက်ရှိနိုင်အတူ ရဲရင့်ပြတ်သားစွာ ဝပြော သိုက်သည်။

ကို.ကြမ်းရှုသည် ငရဲမင်း၏ စကားကြောင့် မျက်လုံး အစုံမှာ မသိမသာ ပြူးကျယ်သွားရာမှ....

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာကြီး’

ငရဲမင်းအား အတတ်နိုင်ဆုံး ပြောကပ်ပင့်၍ ဆိုလိုက်၏။

‘ဟေး....ဒီလိုမှပေါ့ ကြမ်းရှု။ ဒါဆိုရင် မင်းအတွက် အားလုံး စိတ်ချရပြီပေါ့ကွာ။ ဟား....ဟား....ဟား’

ငရဲမင်းမှာ ကို.ကြမ်းရှုအား သူ့ဘက်ပါအောင် ခြောက် လှန့် ညှင်းရိုး သိမ်းသွင်းလိုက်သည်။

ငရဲမင်းသည် အရက်ခွက်ကို မော့သောက်ရင်းမှ....

ညှော်ခန်းတစ်ခုလုံး၏ ပတ်ဝန်းကျင်ဆီသို့မျက်စိဝေ့ကစား သိုက်သည်။

ထို့နောက်....

သူသည် ရဲလာသည့်အခွင့်အရေးကို အလျင်အမြန် အပြည့်အဝ အသုံးချလိုက်သည်။

သူ သိချင်သည့် အကြောင်းတစ်ခုကို အလောတကြီး မေးလိုက်သည်။

‘ကြမ်းရှု။ မင်းသမီးဘာဖြစ်လို့ ထွက်မလာသေးတာလဲ’

ကို.ကြမ်းရှုသည် အထိန်းသူကြီးထောက်လုံအား မသိအာလွမ်းကြည့်ရင်းမှ အရိပ်အခြည် ပြလိုက်သည်။

ထိုအခါ ထောက်လုံက ကြားဖြတ်၍ ငရဲမင်းကို ဆရိုအသေပေးပြီး ကျိုးနွံစွာဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့လာပါတော့မယ် ဆရာကြီး၊ ခုနက လူသွတ်ခေါ်ခိုင်းလိုက်ပါပြီ’

ထို့နောက်....

ကြမ်းရှုသည် ငရဲမင်းအား အရက်ကို တစ်ခွက်သေ ငွေပေးသည်။

ငရဲမင်းသည် အသင့်ငွေပေးထားသော အရက်ခွက်ကို ယူသောက်ရင်းမှ....

ရိုးကြမ်းသည် ငွေ့ခန်းအတွင်းမှ သူတို့ လှုပ်ရှားပြောဆို
 ဘာသာသောကနေသည်ကို မတုန်မလှုပ် ကြာညီနေရင်းမ...

ရမ္မက်မင်း ပြင်းထန်သောအကြည့်။

အကြည့်ပေါင်းစုံခွာမြင် ခိုကြမ်းတစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကြုံး ကြည့်နေဆဲ။

‘ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးပဲ’

ငရဲမင်း၏ ရယ်မောသံ။

ထိုရယ်မောသံနှင့်အတူ ကြည့်နေသော အကြည့်များ ကြောင့် ခိုကြမ်းမှာ ခေါင်းကလေးကို အသာငုံ၍ ဖခင် ကိုကြမ်းရှုထိုင်သည့် ကုလားထိုင်နားသို့ လျှောက်သွားသည်။

ခိုကြမ်းကလည်း ယောက်ျားအပေါင်းတို့စွဲလန်းမက်မော ဖွယ်ကောင်းလှသည့် အလှပိုင်ရှင် တစ်ယောက် မဟုတ်ပါလော။

ကြည့်နေဆဲ။

ငရဲမင်းသည် ဣန္ဒြေမရအောင်ပင် ခိုကြမ်းသွားလာ လှုပ်ရှားမှုလေးကို အာရုံစိုက်၍ ကြည့်နေ၏။

ခိုကြမ်းသည် သူ့ဖခင် ကိုကြမ်းရှုအနားသို့ ထောက်လှမ်းသော အခါ...

‘ဇေဇေ’

ချိုလှုပ်အေးမြသော အသံဖြင့် ခေါ်လိုက်သည်။

ကိုကြမ်းရှုသည် သမီးဖြစ်သူ ခိုကြမ်းခေါ်သံကို ကြားရုံနှင့်သော် အခါ အားသို့ တစ်ချက်ငုံစောင်းကြည့်လိုက်ရင်း သိမ်းသိမ်း...

‘ဪ... ဘေးတောင် ထောင်လာမှကိုး... ကဲ... ဟိုမှာသွားရင်းလေ’

မောင် ကိုကြမ်းရှုသက်ညှိညှိကု ကုသားဆိုသလို တစ်ခုခု ခိုကြမ်း ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ကိုသခါ...

ကိုကြမ်းရှုသည် ငရဲမင်းကို ယေသော မျက်နှာဖြင့်...

‘မိမ္မာ ဆရာကြီး သူက ကျွန်တော်နဲ့’

ငရဲမင်းသည် သေးငယ်လက်အောက်ခံကို အသာချပြီး အောက် သူ့ဘက်ဖြင့် ကာပြ လှုပ်ရှားနေ၏။

‘ဟို... အဲ့... ခိုထိအင်ပေးဖို့ မလိုပါဘူး’

ငရဲမင်းသည် ခိုကြမ်းကို အနီးကပ်အောင်မြင်ရသဖြင့် ပို၍ပင် အမီးမရဖြစ်လေကာ ထိုင်ရာမှ နုတ်ခြည်းထလိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ခိုကြမ်းရှိရာသို့ လေးလေးလံလံဖြင့် လျှောက်လာသည်။

၁၄၆ ရှုမို နှစ်ကျော်သူ

ပိုးကြီးလှနှင့် ခဲသခင်(ပ) ၁၄၇

ရဲကြမ်းအနားသို့ စေ့တံခေတ်...

‘ဆိုး... ခါကြောင် ဒီသောက်ရင်လည်းကြီးနေ...’ ပေါ့၊ ဆိုချော့ ထိုင်သွားတဲ့ မိန်းကလေးပဲ’

ရဲကြမ်းမှာ ရှက်သွေးဖြာလျက် ခေါင်းငုံ့... သည်။

သူ့အသွင်မှာ ဝိတ်လှုပ်ရှားနေပုံရသည်။

ရဲမင်းသည် ရုတ်တရက် ဘင်မက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

ကို.ကြမ်းရှု့ မရိုးကို လှမ်းနှိပ်ရင်းမှ...

‘ကြမ်းရှု့ ငါပြောတဲ့အတိုင်း ခမ်းရှင်ကောင်း ဖန်တီးပေးတည်ပါစေ’

ကို.ကြမ်းရှု့သည် ပျာပျာသလဲဖြင့်...

‘ဆုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ အင်း... အင်း... အင်း...’ ပေါ့ပဲ’

‘ဆေး... ဒါမှပေါ့၊ ဟား... ဟား... ဟား’

ရဲမင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

သူ့ရယ်မောသံက ကောက်ကျစ်ခင်းလဲသော ရယ်မောသံ။

ကို.ကြမ်းရှု့ကလည်း ရဲမင်းကဲ့သို့ပင် ရယ်မောလိုက်ပြီး လေသည်။

ရဲကြမ်းသည် ထိုအပြုအမူကို ရှိရှိစက်ဆုပ်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရင်းမှ အထိန်းကော်ကြီး အမေချန်နားသို့ တိုးဆက်လိုက်၏။

ရဲမင်း၏ ရုတ်တရက် ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် အိန်းလုံးရှိလူများ ငြိမ်ကျသွားသည်။

‘ကဲ... ကြမ်းရှု့၊ ငါ အခုကဲသောက်တော့သွား၊ နေ့ရက်အားပြန်ပြီး နောက်ကင်းနေချိန် ချေးမယ်၊ ဒီမင်္ဂလာပွဲကိုမို့ စောစောလုပ်ထားရမယ်’

ရဲမင်းသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် နည့်ခန်းအတွင်းမှ လွှတ်သွားတော့သည်။

တပည့်ကျော် ကျူပိန်းက နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်သွား၏။

ရဲမင်း၏စိတ်ဓာတ်ကို ကို.ကြမ်းရှု့ ကောင်းကောင်းသိထားသည်။

သူသည် ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်တတ်သည်။

စိတ်မြန်သည်။

ဒေါသကြီးသည်။

ထက်မြက်သည်။

ထိုအသိစိတ်ဖြင့် တွေးတောဝေးမောနေခိုက် ရဲကြမ်းမှာ အနားသို့ ရောက်လာ၏။

၁၄၈ နန္ဒကျော်သူ

ဖခင်ဖြစ်သူ ကိုကြမ်းရှုတေးတွင် ရပ်သျှက် ထုန်တူ
ယာယီနှင့်အေးလိုလိမည်။

‘သက တယ်သူလဲ ပေးပေ’

‘အရွှေ့ကန်ခါးရှင် သိုင်းဘုရပ် ခရဲမင်းပေါ့ သမီး’

‘ခရဲမင်းဆိုတာ သူလေး ပေးပေ’

ကိုကြမ်းရှုသည် ဘဝဝကျေပေသာ အပြုံးနှင့် ခေါင်း
ကည်ဟိညိုဟိလှုပ်ရင်း ငြိမ်းခြုံလိုက်၏။

‘ဒေါပေါ့သမီးရယ်၊ သိုင်းလောကမှာ ပြင်စံရွာတဲ့
မင်းပေါ့၊ ငါ့အဖေ...ဒါနဲ့သမီးကို ပြောရဦးမယ်၊ ခရဲမင်း
ပြောလွှာတဲ့ မင်္ဂလာကံမို့ကို သမီးအနေမို့ သဘောတူလက်
ယာယီ မဟုတ်လား’

ဖိုကြမ်း အံ့အားသင့်သွား၏။

အသေးအနက်ထားပြီး ပြောလိုက်သည့် ဖခင်စကားမျှ
ကြောင့် ဖိုကြမ်း မျက်လုံးလေးများ အဝိုင်းသား ပြူးသွား
၏။

‘ညှိသို့ နားလည်ရမှန်း သူမ မသိတော့ချေ။’

အတန်ငယ် တွေ့ဝေခွဲဝေးမိလိုက်သည်။

ပြီးမှ...

‘ဖေဖေ ဘာပြောလိုက်တာလဲဟင်’

မိုးကြိုးသံနှင့် ခရဲသခင်(ပ) ခို ၁၄၉

‘မင်းကို ဆီဒီခရဲမင်းနဲ့ အားပေးပေး’

ကိုကြမ်းရှုသက် မျက်ခုံးနှစ်ဖက်သို့ အထက်သို့ ထုန်
ကပ်ပြဲ၍ ပြောလိုက်သည်။

ခေါင်းကိုလည်း တထက်ကပ်လိုက်နေ၏။

ဖိုကြမ်းသား ဘာမျှသောနားကပ်ရင်းမှ သူမ၏ မျက်
လုံးသည် တပြောင်းပြည်း ခက်ဆန်တင်းမာလာသည်။

ဖခင် ကိုကြမ်းရှုကပ် ခိုလှည့်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်
သည်။

ထို့ဝနာကံ...

ပြတ်သားရင့်သီးသော အသံကို ဖိုကြမ်းရင်မှာ ဝေါက်
ဆွဲထွက်လာတော့သည်။

‘မယုဘူး၊ လူ့ကို လမ်းမပျဉ်နိုင်ဘူး ပေးပေ’

ဖိုကြမ်း တစ်ကိုယ်လုံးမှာ တတက်ဆတ်တုန်ခနဲ၏။

ရွှေရင်အစုံတို့မှာလည်း တသိပ်တိမ်ခန့်လျက် ရှိသည်။

မျက်လုံးအစုံဝယ် မျက်ရည်ဥကလေးများ တွဲခိုလျက်။

‘ဒီမှာပေးပေ...အိမ်နားထောင်ပြီးသော်လည်းကောင်း၊ လမ်းမပျဉ်
သက်လုံးအတွက် အခင်းကြီးလုံးပေါ့၊ အဖေ၊ ဝိတ်ဆင်းခဲ့တာကို
မြင်ချင်လို့လား ဖေဖေ၊ တကယ်တော့ ခရဲမင်းဆိုတဲ့ လူဟာ

ဖေဖေ အသက်နဲ့ မထိမ်းမမိမ်းစိုးရဟယ်၊ အဲဒီတော့ သူ့ကို
ပေ့နှိပ်တူး ဖေဖေ'

ပြောရင်းဆိုရင်း မျက်စိညှစ်ချား စီးကျလာတော့သည်
သမီးဖြစ်သူ ဂျိုလ်ဂျိမကလေးကို ကြားရသဖြင့်...

ကိုကြမ်းရှု၊ မျက်နှာပျက်သွားတည်။

သူ့ထိပ်သလို ပျော်သလိုသားသလို ငြိမ်မလာတည့်တည့်က
ပေါ်တက်သွားမိ...

သို့သော်...

ဟိုကြမ်းရှု၊ နည်း သူ့ပေါ်သက် ထိန်းသိမ်းပြီးနောက်
ပေါ်က ဝါးယမ်းကလေး...

'မဟုတ်သေးဘူးသမီး... မဟုတ်သေးဘူး၊ အိမ်ထောင်
ရေးတစ်ခုမှာ အသက်ကြုံတဲ့ဟာ အခြေခံတာလား ပိုသတ်
တယ်လည်း၊ အဲဒီတော့ ကလေးနဲ့ ဖေဖေ အဝီအစပ်ကို
လက်ခံချင်တယ်'

ချောချော့ချော့မော့မော့ ပြောဆိုနေ နည်း။

မိုကြမ်းမှာ ဖခင်ကလေးကို နားထောင်ပုံမရ။

ဂိုဂျိုကံသံနှင့်အတူ သဘောပျက် ငြိမ်းဆိုနေ၏။

'သမီးသေချင်ရင်လေပါပေ ဖေဖေ၊ ခရီးမင်းကိုတော့
သမီးယူပါရစနဲ့'

မိုကြမ်းမှာ ဖခင်ဖြစ်သူအား ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာဖြင့်
တောင်းပန်နေရတယ်။

ကိုကြမ်းရှုမှာ သမီး၏ကလေးကို လက်ခံပုံမရ။

ခေါင်းကို ကျက်သွက်ခဲယမ်းပြီး...

'တော့ကံ'

အသံနှင့်အတူ ခေါင်းလှိုင်းပေါက်ကွဲလာနေတည်။

သူ့မျက်နှာမှာ ခေါင်းအချိန်ကြောင့် ခက်ကပ်ကပ်မခံ
လာမိ။

'ဒီမှာ သမီး၊ မင်းက ဝါးကလေးကို နားမထောင်တဲ့
အပြစ် အာရုံထင်ပေါ်ပျက်သေး'

ဖခင်ကို ခြောက်ကိုင်သားပိတ်က ရှုမိမိကို လွှမ်းမိုးသား
သည်။

မည်သို့ ပြောဆိုငြိမ်းဆန့်စမည်နည်း။

ဟဲ့ မသိ။

ဘို့သော်...

မိုကြမ်းတုတ် မဟုတ်ခင်မိတ်မို့သည်။

ကိုစဉ်...

ချစ်သူ ချင်ငွေမွန်နှင့်မျက်နှာက ပြေး၍ ပေါ်လာသည်။

၁၅၂ နန္ဒကျော်သူ

အတ္တသက်ဝင်ခဲ့မိသူ ချစ်ပွိုဗွန်အသံ... အတ္တသက်
ဆို။

ချစ်ပွိုဗွန်ကို လွှဲမချစ်နေမိပြီ။

အတ္တသက် အတ္တသက်မှန်၏အသံကို စိုးရိမ်နားလည်သား
သည်။

ကိုအလှ ဆုံးဖြတ်ချက်ချဆုံးသင့်။

လာမည့်အား ပြေးကွေ့ကွေ့သွားနိုင်မိပြီ။ ဖခင်ရှေ့တွင်
မားမားတော်မတ် ရပ်လိုက်သည်။

ငိုကြွမ်းမိရန်တွင်းဝယ် ကြေကွဲစွာ ခံစားချက်များက
ပြည့်လျှံနေ၏။

နောက်ဆုံး....

ပွင့်သန်လွက်ယာသော စကား။

‘သမီး ဖေဖေကို အာမခံရက်ကူး ဖေဖေ၊ ဒေါသမေ့
သမီးမှာ ချစ်သူရှိနေလိမ့်ပါ။ သူက...’

ရဲရင့်ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်သည်။

အသံက မတိုးမကျယ်။

လှိုက်မောဆွတ်ပျံ့နေသည်။

ဤသို့ပြောနေစဉ်....

မိုးကြိုးသံနှင့် ခရီးသမီး(ပ) ၁၅၃

‘ဖြန်း’

လှိုက်တရက်....

ဖခင်ဖြစ်သူ ကိုကြမ်းရှူ၏ကလေးက ခိုကြမ်းမိပြန်
ဆီသို့ အကပ်သွားသည်။

ကိုကြမ်းရှူသည် ဒေါသကို မသိမ်းနိုင်တော့ဘဲ သားနှင့်
လွဲချီသွား၏။

ရဲကြမ်းမှာ တေးသို့ပိုင်သွားသည်။

ငိုချိုက်သက နှောင့်နှေးစွာတွင်းဝယ် ပို၍ ချယ်ပြန်စွာဖြင့်၊ လွှဲချီ
နေ၏။

မိုးကြမ်းသည် တစ်ခုတစ်ခုကို ပြန်လည်ပြောဆိုရန် အားသာ
နေစဉ်....

ရုတ်တရက်....

ဖခင်၏အသံက ဟိန်းသံသွက်လာပြန်သည်။

‘မကိုးချစ်သူက ဘယ်သူလဲ’

လောလောဆယ် အာဖြားပေး၍ပြန်မိန်း မိုးကြမ်းသို့သို့
သည်။

သို့ဖြင့်၍ တုတ်တုတ်ချမသွပ်ဘဲ တိတ်တိတ်သံသည်။

ကိုကြမ်းရှူသည် မိုးကြမ်းကိုကြည့်ရင်း ကပ်ပြန်ရည်ပြီး
တစ်ချက်ချက်လှိုက်ပြီးနောက်....

၁၆၆၆...

“ဧည့်သည်တော်များကို ငါ့အိမ်သို့ခေါ်ဆောင်မည်”

“*சாந்திரா காமாட்சி*”

အစ်ကိုတို့ အားဖြင့်ပင် ဘဝကုန်ဆုံးသည်။

မိန်းမတို့သည် တုတ်တုတ်မှိုဝင်တုတ်မှို

ထိုသို့ဆိုလျှင် ရုပ်နာမတည်း။

ထိုသို့ ဖော်ပြချက်များကို ဖော်ပြရန်

ပေးပို့ခြင်း၊ ကျိုးကြွင်းမှု၊ ပစ်လွှတ်လိုက်ခြင်းစသည့်
ရိုးကြွင်းတို့ရှိမရှိ ဆက်

အုပ်သိမ်းသူ သောင်းချီက မျက်လက်သောလှုပ်ရှားမှုနှင့်
အတူ ခုန်ပြင်းပမ်းလှုပ်သည်။

၁၁-၁၂-၁၃...

၁။ အိန္ဒိယနိုင်ငံတော်၌ အထွေထွေ အရှိမိမိ

“သခင်ကြီး... သခင်ကြီးက ပေါသလိပ်ကြီးဘာကိုး...
သခင်ကြီး ပီတိလိုက်မာနိပ်လုပ်ရင် သခင်မေလေးဟာ အကျိုး
မဲ့ဖြစ်သွားနိုင်တာ... သာဓကပြောင်တဲ့အခါတခု သခင်မေလေး
ဟာ သေကွဲပြိုလေတဲ့အခါတွေ ပြတ်နေပြီ၊ ထွာသေသွားရင် သခင်
ကြီးပေးထားတဲ့ကုန်၊ ငွေကလေးတွေပေါ့”

လေးလံသော စွဲလမ်းမှုနှင့် ပြောနေသည့်

သို့ရာတွင် ငါးဆက်ညှပ်သေတ္တာသည်။

ကံ့ကြီးသိပ္ပံမဟုတ်ဘဲ စိတ်ထဲတွင် တင်းကျပ်နေပေမည်။ သာသနာ
စိတ်ကို ကြီးကြပ်ခြင်းပေးသူများနေကြသည်။

ထို့နောက်...

အလေး - မျှော်ကြည့် ထိုင်ခုံတစ်ခုတွင် ဝပ်ထိုင်သိုက်သည်။

ဤရင်းနှီးငွေမှာ တိမ်းဆီးတိတ်တိတ်သွား၏။

ရှေ့ကြမ်းမှာ သံ့ဖေ့ကို ဝေးဝေးချစ်ချစ် စိုက်ကြည့်နေဆဲ။

အထိန်းပေးခြင်း အချေအတန် ဖြစ်ပေါ်နေသေးပါသလား။

၁၅၆ မိုးကြိုးလှဲနှင့်

‘သခင်မောင်၊ အခန်းထဲပြန်ကြရမောင်’

‘ဟုတ်သယ်သမီးပဲသေး၊ ဟိုမှတစ်ဆင့်ကြီး စိတ်ထိုးပျံ
သေတုန်း သွားနှစ်ကြ’

‘ဟုတ်သယ်သမီးပဲသေး၊ အထိန်းမောင်ကလေးကလေး
နဲ့ပြန်လို့သက်ရဲရဲ ညှော်ခန်းထဲမှ သွက်သွားသေတုန်း’

* * *

ကိုကြမ်းရှူသည်။ ဆိုင်းခရမ်းမှ ရုတ်တရက် ပြန်သလိုက်
သည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် ထင်ခနဲ ပြစ်သွားပုံရ၏။

‘ဟုတ်သမီးသား အမူဆဲထုပြန် စင်ပေါ်ကိုသက်ဝင်ပြီး
သိုက်လိုက်ပြန်နေကြ...’

‘ထောက်လုံ’

သူ့ရှုထောင့်သောရံရံ ခေါ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်သမီးသား ပျာပျာယာယာနှင့် တွဲသမီးကြီးကြမ်းရှူ
နားသို့ ချော့ချော့လာသည်။’

ကိုကြမ်းရှူသည်။ ထောက်လုံကို အင်ချက်ပြန်ကြည့်ပြီး
ခေတ်က ညှော်ခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြဲ အပြောကနေ

၏။

‘ထောက်လုံ’

‘ဆန်ပိုက်ပေါ်သစ်ကြီး’

‘ငါ့ဆန်ပိုက်သွားဟာ အယ်လောက်ကြာသွားလဲ’ ပြော
၏။

‘ဟုတ်သမီးသားကလေးကလေးကလေး သခင်ကြီး’

‘ထောက်လုံ၊ ဂင်းဟာ ပါရီရဲရဲဆိုက်ကြီးမှာ အာဘခင်
ယူတာလဲ ပြောမေး’

‘အောင်ဆန်းသူအောင် တာဝန်ယူထားပါကယ် သခင်ကြီး’

ကိုကြမ်းရှူသည်။ ပရီးတစ်ချက်တွန့်၍ သူ့အားကိုပြန်
သက်လိုက်သည်။

‘ဟေ့... ဒီလိုဆိုတိုက်ရဲ အောင်ဆန်းသူအောင် တာဝန်ယူထား
ပြီး ဝန်းသစ်ယောက်ကိုတောင် ဂရုမစိုက်နိုင်ပါသေး
သောလို့လဲ၊ ဒီလောက်တောင် အပြောင်းအလဲပြန်နေတာ
မင်းမသိဘူးလား’

ထိုအခါအကြောင်း ထောက်လုံမှာ အောင်ဆန်းသူအောင် ဖြစ်
သွားသည်။

ထောက်လုံသည် သခင်ကြီးကို ကြမ်းရှူ၏ နောက်ကျော
ပြစ်ကို လှမ်းကြည့်၍ ဝပ်တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်သည်။

‘သေတာအမှန်ပေါ့ သခင်ကြီး၊ အကယ်၍ သိခဲ့ရင်လဲ
သခင်မမို့ ကျွန်တော်မျိုး ပြောရုံ မဆိုဝံ့ပါဘူး သခင်ကြီး၊
ဒါပေမယ့်’

သေးကံလုံသည် စကားကိုအဆုံးမယသိဘဲ လက်ဝဲ
ဘယ်ဖျက် ရပ်ထားလိုက်သည်။

‘ဒေါ်ပေမယ့် တားဖြတ်လဲ၊ ဆက်ပြောမင်း ထောင်သုံး’

‘ရိုကြမ်းရဲချင်သူဆိုတဲ့ ကောင်သေးဟာ ဒီဥယျာဉ်ထဲမှာပဲ
ရှိနေပါလေတယ် လခင်းကြီး’

သောက်လုံသည် ဤသို့ဖွင့်ပြောပြီးနောက် ပင့်သင်တစ်
ချက်လှလိုက်၏။

ကိုကြမ်းရှုပြီးနောက်ထဲတွင် အတွေးပေါင်းစုံက ပျံ့
နှံ့လျက်ရှိသည်။

‘ဟေ...ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် အဲဒီကောင်က တယ်သုလဲ’

‘ချင်စွဲမို့လို့ ခေါ်တဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပါ သခင်
ကြီး၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီနာမည်ဟာ ကျွန်တော်တို့ သိုင်းခဏာက
ထဲမှာ မရှိသေးပါဘူး၊ ခုမှပေါ်လာတဲ့ သိုင်းပေါက်ခလေး
တစ်ယောက်ပါ’

‘တောက်...ဒီခလေးကောင် သိုင်းသမားပေါက်စကများ
လုံရဲတိုက်ရဲ့သမီးပျိုကို စော်စော်ကားကား လုပ်ဝံ့တယ်၊
ဒီကောင်ကို ငါတွေ့ချင်တယ် ထောက်လုံ’

‘အမိန့်တော်အတိုင်း ဖြစ်စေရပါမယ် သခင်ကြီး’

သောက်လုံသည် သူ့အပါးမှလှစ်ခနဲထွက်သွားတော့သည်။

* * *

ချင်စွဲမို့လို့။

ရိုကြမ်းရဲချင်သူဆိုတဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက် သိုင်းရင်း
ရှိနေသောအခါ အောင့်ပျော်နေရင်း

ညည်းညာနေကြပြီး ညှစ်နှက်သံပြီ။

ရိုကြမ်းက ပေါ်လောသေးချေ။

‘ဟို...ဟို...မုန်ခေါင်းထဲတွင် အတွေးပေါင်းစုံ ပျံ့လှမ်းထွက်
နေသေးသည်။’

‘ရိုကြမ်း တာဖြစ်နေပါလိမ့်’

သူသည် ရိုကြမ်းအကြောင်းကို တွေးတောမင်း စိတ်ဝေမာ
နေရှာသည်။

သို့သော်လည်း....

ချင်စွဲမို့လို့သည် နားကိုငုံ့၍ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို
သတိနှင့်အာရုံစိုက်ထား၏။

အသံမထွက်အောင်လှမ်းနေသည့် ခြေလှမ်းကိုပင် သူ
သိလိုက်၏။

သူ့နောက်မှ သူတစ်ယောက်ဟာနေသည်။

‘တယ်သုပါလိမ့်’

ထိုအတွေးနှင့်အတူ ချင်စွဲမို့လို့သည် ငြိမ်သက်စွာ စောင့်
ဆိုင်းကြည့်နေသည်။

လရောင်ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အရိပ်တစ်ခုသည် သူ့ရှေ့သို့
တပ်တပ်လာ၏။

ချင်စွဲမို့လို့သည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို သိလိမ့်မည်ဖြစ်
လှမ်းမေးလိုက်သည်။

စကားပြောရန် အသိပညာဖြင့် ပြောဆိုရသည်။

တစ်နေ့တည်း ခြောက် ဘာကြိမ်...ဘာကြိမ်ဆိုတဲ့အခါရပ်

ကြမ်းသီးသေစေရန်ကြောင့်သဖြင့်ကွမ်းသစ်မွန်ဝါး၊
ယိုမွန်ဝါး၊ ဝါးကလေး၊ ရောင်ဖြင့် ထောက်ဆိုကို သုံးဆင်
ပြည့်လိုက်သည်။

၁၂။ ဆုံးဖြတ်သွင်းသည်။

သို့သော်...

‘လုပ်ရဲတိုက်ရဲသခင်ကြီး ကို.ကြမ်းရှု။ အဝေါ်သွားခိုင်းလို့
ကားခဲဟာပဲ။ ကိစ္စကတော့ ရှိကြမ်းနဲ့ လုံးဝပတ်သက်နေ
မိတယ်’

15

ချစ်စဉ် ဖွင့်ထံမှ အာမေဍိတ်သံလေး ထွက်လာလည်။
ထိုအခိုက်....

နိဗ္ဗာန်သော. ဘယ်ဟောင်းမျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်

မည်သို့ ဆိုကြသေးသန့်

‘ကျွန်း...ရပ်ပျောက် ကျန်တော့...နာမည်ကိုတောင် မိနေ
မ...မိသြိမ်း...ရိုင်းရဲကတော့!’

ချစ်စရာ ချစ်သူ၊ သတ္တိရှိသူ၊ စဉ်းစားပေးတော့ခြင်းမရှိဘဲ
သက်ဆုံးနင်ခဲ့ရတဲ့ အေးအေးခွာ ယိုက်ပါလှားလေတဲ့

တောကလေးသည် မြင်းချင်းချင်းနှင့် ဆူးဆူး၊ မြီးမြီး

မည်သို့ပြုစုကားမည်၊ အဘို့တော့ရေး၊
ညွှန်ပြခြင်း၊ ကြိုတင်ကလေးအတိုင်း၊ လျှောက်လွှာကြ

‘‘အဆင့်မြင့်ကိုကြည့်ပါလျှင် ၈၀ မှန်’’

အဲဒီအခင်းထဲမှာ လှိုရဲတိုက်ရဲ့ အရှင်သခင် ကိုကြမ်းချူက
ကို အသင့်စောင်ကြိုနေပါလိမ့်မယ်'

ထာကလှသည် လှူရဲတိုက်၏ အရှေ့ဘက်အခန်းဆီသို့
ညှိုးညှန်ပြလိုက်သည်။

စောစောကြီးကျယ်မင်းနားတဲ့ အခန်းကြီးပဲနော်

ချစ်ခင်မိမိသည် ထိုအခန်းကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း ပြော
ဆိုနေကြောင်းကို အားလုံးတို့ မသိဘဲ သည်း။

အောက်လှည့် နေထိုင်ပါ။ မကြာခဏ ချစ်ခင်မိမိ
သည်။

ထိုအခန်းကို ကြည့်လျှင် ဂုဏ်ရင်း။

ထိုအခန်းသည် ထူးဆန်းသော အခန်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။
အောက်လှည့်များ ချစ်ခင်မိမိ ချစ်ခင်မိမိသည်။

ချစ်ခင်မိမိ...

ချစ်ခင်မိမိသည် အထူးမြင့်မားသော အကြောင်းများဖြင့်
အလှူအတန်းသည်။

အခန်း၏ အလယ်ပိုင်းတွင် အနုပညာတို့...

ကိုကြမ်းစွာ ခါးကို လက်ဖြင့်ထောက်၍ ချစ်ခင်မိမိသည်
ချစ်ခင်မိမိသည် ဘုရားအနားသို့ တဖြည်းဖြည်း ဘယ်တုန်း

ချစ်ခင်မိမိ၏ ဟိုးကပ်သွားလေ၏။

ထိုအခန်းမှာ တိတ်တိတ်ငြိမ်ငြိမ်နေသည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ကိုကြမ်းစွာ၏ ရယ်မောသံက အခန်း၏တိတ်ဆိတ်မှုကို
ဖောက်ခွင်းလိုက်သည်။

‘လက်စသတ်ဘော့ ချစ်ခင်မိမိဆိုတာ မင်းကိုး၊ ဟား...

ဟား...ဟား’

ချစ်ခင်မိမိသည် မတုန်မလှုပ်။

ငြိမ်သက်စွာ ထာဝရငြိမ်းနေ၏။

...

...

...

...

...

ကိုကြမ်းစွာကို မြင်လိုက်သည့်အတွက် သူ့စိတ်ထဲတွင်
အေးငြိမ်းနေ၏။

သူ့အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ဝမ်းသာနေစရာ ဖြစ်လာ
သည်။

ထိုအခန်းအပြင်အမူကို အစဉ်အတိုင်း ကြည့်ရင်းမှ...

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် နာမည် ချစ်ခင်မိမိပေါ့’
အေး...အေး...မင်းက ချစ်ခင်မိမိဆိုတာ ငါ့ခွဲသားမက

မယ့်ကောင်ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ချစ်ခင်မိမိ ချစ်ခင်မိမိ
ကပါ’

ကိုကြမ်းစွာက သူ့အားဖြင့် သဘောကျသဖြင့် တစ်ချက်

တစ်ချက် ချစ်ခင်မိမိ၏ အခန်းအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့်
အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့်

အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့်

အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့်

အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့်

အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့်

အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့်

အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့်

အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့်

အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့်

အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့်

အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့်

အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့်

အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့်

အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့်

အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့်

အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့် အနားအနားနှင့်

ရယ်နုကုမ္ပဏီတို့ တပ်မတော်ကျင်းပထားတဲ့ အခန်းကဏ္ဍမှာ
ရပ်စဲတဲ့ စားပွဲပေါ်တွင် ကျွမ်းကျင်တဲ့ ချစ်သူတို့ ချစ်နေကြသည်။

“ဝန်း”

“ဟဲ့ ကြမ်းချူမယ် အခန်းကဏ္ဍမှာ စားပွဲပေါ်တွင် ကျွမ်းကျင်တဲ့
ချစ်သူတို့ ချစ်နေကြသည်။

အသံပြောထောက်ပံ့ပေးတဲ့ အသံအားဖြင့် သူတို့ သိ
နေကြသည်။

ကျွမ်းကျင်တဲ့ ချစ်သူတို့ ချစ်နေကြသည်။

ကျွမ်းကျင်တဲ့ ချစ်သူတို့ ချစ်နေကြသည်။

သို့သော်...

ချစ်သူတို့ ချစ်နေကြသည်။

အသံပြောထောက်ပံ့ပေးတဲ့ အသံအားဖြင့် သူတို့ သိ
နေကြသည်။

“ဝန်း”

ထိုအခန်းကဏ္ဍမှာ ချစ်သူတို့ ချစ်နေကြသည်။
ကျွမ်းကျင်တဲ့ ချစ်သူတို့ ချစ်နေကြသည်။
ကျွမ်းကျင်တဲ့ ချစ်သူတို့ ချစ်နေကြသည်။

သို့သော်... အသံပြောထောက်ပံ့ပေးတဲ့ အသံအားဖြင့် သူတို့ သိ
နေကြသည်။

အသံပြောထောက်ပံ့ပေးတဲ့ အသံအားဖြင့် သူတို့ သိ
နေကြသည်။

ထောက်လှမ်းသည့် သူတို့ ချစ်သူတို့ ချစ်နေကြသည်။
မူမကုန်၍ အသံပြောထောက်ပံ့ပေးတဲ့ အသံအားဖြင့် သူတို့ သိ
နေကြသည်။

“ဝန်း”

“ဟဲ့ ကြမ်းချူမယ် အခန်းကဏ္ဍမှာ စားပွဲပေါ်တွင် ကျွမ်းကျင်တဲ့
ချစ်သူတို့ ချစ်နေကြသည်။

အသံပြောထောက်ပံ့ပေးတဲ့ အသံအားဖြင့် သူတို့ သိ
နေကြသည်။

ကျွမ်းကျင်တဲ့ ချစ်သူတို့ ချစ်နေကြသည်။

ကျွမ်းကျင်တဲ့ ချစ်သူတို့ ချစ်နေကြသည်။

သို့သော်... အသံပြောထောက်ပံ့ပေးတဲ့ အသံအားဖြင့် သူတို့ သိ
နေကြသည်။

အသံပြောထောက်ပံ့ပေးတဲ့ အသံအားဖြင့် သူတို့ သိ
နေကြသည်။

ကျွမ်းကျင်တဲ့ ချစ်သူတို့ ချစ်နေကြသည်။

ကျွမ်းကျင်တဲ့ ချစ်သူတို့ ချစ်နေကြသည်။

သို့သော်... အသံပြောထောက်ပံ့ပေးတဲ့ အသံအားဖြင့် သူတို့ သိ
နေကြသည်။

အသံပြောထောက်ပံ့ပေးတဲ့ အသံအားဖြင့် သူတို့ သိ
နေကြသည်။

ကျွမ်းကျင်တဲ့ ချစ်သူတို့ ချစ်နေကြသည်။

ပရဆောင်မြစ်။

ချစ်စွဲမို့နဲ့သည် ခိုလှုံစေသော သင်ကြားပေးသော သို့မဟုတ်
ဖြင့် ထက်မြက်စွာ စုခံကာကွယ် ထိုးနှက်နေ၏။

အသက်လည်း။

အချင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် သေရေးရှင်ရေး ထိုး
ပဲ့လေးတစ်ခု။

ခေမာကပြောပြနေသော အောက်လိုအတွက် ခုတ်တယ်
ထဲမှာ အသက်တစ်ယောက် အသက်။

ချစ်စွဲမို့နဲ့သည် ထင်ချီသော သေမှ အလွတ်မပေး၊ အမှတ်
မပါ။

အားပေးရန် ပြောပြရန် ခုတ်တိုက်ခိုက်၏။

ကျွန်းကြမ်းစွန်း အသက်တစ်ယောက်ကြီးနေသဖြင့် အမော
ခိုက်၏။

ချစ်ညှို့ပက်ကော်သော အပြစ်တစ်ခုက ကျွန်းကြမ်းစွန်း
ဦးပုဂ္ဂိုလ်ထဲသို့ ပျက်စီးစေလာ၏။

ဆိုစဉ်...

လက်ထဲက လှဲချက်ပြောင်းပြီး ဖျက်နှာသက် ထိုးမည့်
ပြုပြီး ကျွန်းကြမ်းစွန်းသို့ ချစ်စွဲမို့နဲ့ ယာခြေထောက်

လွှားခနဲ ခုန်၍လပ်ရုံက ချက်သည်။

‘သား’

‘ငြောင်း’

‘ငှန်း’

‘ထန်း’

ကျွန်းကြမ်းစွန်းသည် သို့နည်းဖြင့် ကြိုးစားဆက်လက်ပေး
ချစ်စွဲမို့နဲ့ ချစ်စွဲမို့နဲ့ သားပြီး လှဲချက်သွက်သွက်ဖြင့် ဆင်
ကဆင်က ဖိစိုက်ထိခိုက်သည်။

ချစ်စွဲမို့နဲ့ လှဲချက်တက်များက အသေးသမီး ကျွန်း
အနီးသို့ ဆင်းသက်နေ၏။

ကျွန်းကြမ်းစွန်းသည် လူ့လိုကုန်ကို ယောင်မှီ၏။

ကန်စက်သို့ အသက်တစ်ယောက် ပြန်စေ၍ ကိုက်ခိုက်စေသည့်
အမှားကို နောက်တစ်နေ့၏။

ကျွန်းကြမ်းစွန်း အတွက်အားသွားသည်။

လှဲချက်တက်ကိုထောက်၍ ချစ်စွဲမို့နဲ့သည် လက်ထဲ
ဖြတ်ကိုင်ပြီး အားနှင့် ဖြတ်ကိုင်ချက်တစ်ခုကို ကျွန်းကြမ်းစွန်း
ထက်မှ သို့ အဝေးသို့ လှဲချက်သွားစေသည့်။

လှဲချက်ထိပြီး နာကျင်လျက်သော ကျွန်းကြမ်းစွန်း
မှာ ချက်နှာကြက်ပေါ်တွင် ဖိစိုက်လှိပ်နေ၏။

ခေမာက သိုးရပ်နေရာမှ ခေမာက သို့ ပြန်လာသောအခါ ထိန်း
ဆိမ်းနေခိုက်...

‘ငှန်း’

ချစ်စွဲမို့နဲ့သည် အောက်ကောင်းပိတ်ဖြင့် ကျွန်းကြမ်းစွန်း
ရပ်ဆဲသို့ ပြန်လှဲသွားသောလက်သည်း။

ကျွန်းကြမ်းစွန်း ချစ်ညှို့မျှ အောက်နိုင်တော့ပေ။

ခေမာချွေးထိုးများက သူ့ဖျက်နှာပြင်တွင် အပြစ်နေရာမှ
ယူထားကြသည်။

ကျွန်းကြမ်းစွန်း ခေမာချွေးများ ပျံ့နေ၏။

ထောက်လုံသည် သူ့သမီးကြီးကို ကြမ်းရွှေကြီးကြည့်ရင်း
ကြောက်ရွံ့လိတ်သန့်ကုန်လုပ်ထွက်ခဲ့သည်။

သို့သော်...
ချစ်စွာမို့သည် သမီးထောက်သားသည်ကို ကိုယ်ကြည့်
မြင်ရပ်သိမ်းလိုက်သည်။

ကိုကြမ်းရွှေသည် ဟူးဝန် သက်ကြီးရွယ်ကြီး အစ်မမိမိ
ကဲ့သို့ ချစ်စွာမို့အားဖြင့်လိုက်သည်။

ဟူသည် လိုကို အောက်သို့ ပစ်ချပြီးနောက် အောက်ကို
အနောက်သားဖြင့် ကိုကြမ်းရွှေအား အရံအသေ ဖြစ်လိုက်သည်။
‘ကန်တော့ပါဟယ် ဦးကြီး’

ထို့နောက် မျက်နှာကြက်ပေါ်မှ အောက်သို့ နေထိုင်ပြီး
၌ သိပ်တိကျစွာ ဆုံးမခံလိုက်သည်။

‘ဦးကြီး’
ကို အထူး ကိုကြမ်းရွှေလည်း အားရဝမ်းသာနှင့် နောက်
မြင်ရပ်သိမ်းလိုက်သည်။

ထောက်လုံသည် သူတို့နှစ်ယောက်၏ အပြစ်အမှားကို အ
မော့ဖြင့် ကြောင်အောင်ကောင်ကြီး ချစ်နေသည်။

ကိုကြမ်းရွှေသည် ချစ်စွာမို့အား လက်ကိုင်ရင်းထိုင်လိုက်
သည်။

မင်းရဲသတ္တိနှင့် သိုင်းပညာရပ်ကို ဦးကြီး လေးဘေးကွက်ယူ
ပါဟယ် ချစ်စွာမို့၊ မင်းကို အထူးအမြဲ မင်းခံခံသာ
ခွင့်လွှတ်မို့ အတင်းပန်ပါဟယ်

* * *

လှူခဲ့တိုက်၏ အခေအပါးများ။

ချစ်စွာမို့အားကွင်းဝယ် အကုပ်ချုပ်နှံကြမ်း

ချစ်စွာမို့အားကွင်းဝယ် အကုပ်ချုပ်နှံကြမ်း

ကြမ်းရွှေသည် အကုပ်ချုပ်နှံကြမ်း ဖြစ်သော်လည်း

အတားအဆီးမရှိသော အကုပ်ချုပ်နှံကြမ်း ဖြစ်သော်လည်း
လုပ်စွာ တည်ခင်းသည့် အကုပ်ချုပ်နှံကြမ်း ဖြစ်သော်လည်း
ကြီးကြပ်နေသည်။

ဟိုသို့မို့ကို ကြီးကြပ်သူက လှူတိုက်၏ အကုပ်ချုပ်နှံ
လေသော်လည်း

ညွှန်ကြားသူက လှူတိုက်၏ အကုပ်ချုပ်နှံကြီးကြီး
ထိုအခင်းအရာကို တက်ရောက်သောအခါ သူက
လှူတိုက်သည် အကုပ်ချုပ်နှံ သူ၏ မှုတ်စွာ
ညွှန်ခံရခြင်းသည်။

ညွှန်ခံအတိုင်းသို့ ချစ်စွာမို့သည် အကုပ်ချုပ်နှံ
ချစ်စွာမို့ ကြားဝင်ဖြင့် ရင်ခွာရုံ တစ်ခုလောက်သာသည်။

သူ့ နောက်သို့ လှူတိုက်၏ အကုပ်ချုပ်နှံကြီး
ကို ကြမ်းရွှေ။

ထောက်လုံသည် လှူတိုက်၏ အကုပ်ချုပ်နှံကြီး

အခေအပါးများသည် သူ၏အား အကုပ်ချုပ်နှံကြီး
သည်။

ကိုကြမ်းရွှေသည် လှူတိုက်၏ အကုပ်ချုပ်နှံကြီး
ချစ်စွာမို့အား နေရာပေးလိုက်သည်။

ချစ်သူနဲ့အတူ ဘိုဆိုဝံ့ဝံ့ ခုနစ်သားညားသပ်သပ်
ရပ်ရပ်လေး ထိုင်လိုက်ပါ။

ထောက်လှယ်သည့် ချစ်သူနဲ့အတူ အရက်ကို ဝိုင်းဆွဲ
ကျွေးသုံးနေကြရုံ ခွဲပေးနေ၏။

‘ဟက်ကဲ၊ ထောင့်ကပ်ပါကယ် ဦးကြီးထောက်လှယ်’

ကံ့ကြမ်းရှုသည့် အုပ်ထိန်းသူထောက်လှယ် ပြုစုချက်ကို
ကြည့်ပြီး ခေါင်းတည့်တည့် သဘောကုန်နေ၏။

ချစ်သူနဲ့အတူ ခွဲပေးထားသည့် အရက်ခွက်ကို အမှတ်မထင်
လမ်းကြည့်ပြီးနောက် တစ်ချက်တည်း ပော့ချလိုက်
ပါသည်။

နောက် ကြက်ပေ ခံကြော်တစ်ခုကို ယူ၍ ဝါးယူရင်းမှ...

‘အား... ထပ်ကပ်ပါကယ် အရက်ပါ’

ချစ်သူနဲ့အတူ လိုက်သည့် ကောင်းကြောင့် ထောက်လှယ်သည့်
တစ်ချက်ပြီးရင်းမှ...

‘အထူးပင်ထားတဲ့ လုံခြုံစိတ်ကို အကောင်းဆုံး အရက်
မို့ပါ ချစ်သူနဲ့အတူ ငါ့အရက်ဟာ အထူးသည့်သည်ကိုသာ
ပေးခံသေး မို့ပါကယ်’

ဝံ့ဝံ့ယူဝံ့ကြားမသေလဲသဖြင့် ပြောနေသည်။

ချစ်သူနဲ့အတူ သဘောကုန်မှ ထပ်မပြော။

ကြက်ပေကြက်ကို တဖြုတ်ဖြုတ် ဝါးရင်း ခွဲခံစား ပတ်ဝန်း
ကျင်ကိုသာ အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

မိကြမ်း...

သူမကို လုံးဝမတွေ့၊ အရိပ်အယောင်ပင်မမြင်ရ။

တစ်ကောင်တစ်ကောင်နည်း။

‘တို့အသွေးနှင့်အတူ ချစ်သူနဲ့အတူ မှာ အရက်ခွက်ကြောင့်
ရဲဝေဝေ ခြစ်နေရင်...’

‘ထောက်လှယ်’

ရက်သရက် ကိုကြမ်းရှု၏ ကျယ်လောင်သည့် ဝေါဟာ
ဟက်ပေါ်လာ၏။

‘အိပ်နိုးပါ သခင်ကြီး’

ထောက်လှယ်တစ်ယောက် ပျာပျာသံဖြင့် ကိုကြမ်းရှု
နားထိုင် လိုးကပ်သွားသည်။

‘ဒီမှာ ထောက်လှယ် ဝါ ဒီအရက်ခွက်နဲ့ အရက်သောက်
တော့ ဘေးမရဘူး၊ အရက်ဖိုးတစ်လုံး သွားယူပါ’

‘အိပ်နိုးတတ်ပါလား ချစ်သူနဲ့အတူ ချစ်သူနဲ့အတူ တစ်ယောက်ကြီး’

ထောက်လှယ်သည် အစေအပါးတစ်ယောက်ကို လက်ဖြင့်
လှမ်းခေါ်လိုက်ပြီးနောက် အရက်ဖိုးတစ်လုံး အပြန်ဆုံး
ယူဆောင်လာရန် အပ်ဆင်အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

အတန်ကြာသွားပြီးနောက်...

အခါအပါး တစ်ယောက်မှာ အရက်ဖိုးတစ်လုံးကို ယူ
ဆောင်၍ ခြေခေါင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။

ချစ်သူနဲ့အတူ အရက်လေးမော့လိုက်၊ ကြက်ပေခံကြော်
လေးဝါးလိုက်နှင့် ခပ်ယူနေ၏။

‘သခင်ကြီး၊ ဒီမှာ အရက်ဖိုးရောက်လာပါပြီ’

ကိုကြမ်းရှုသည် ထောက်လှယ်ပေးသည့် အရက်ဖိုးကိုယူ၍
သူ့ရှေ့တင်ချကာ အသာအယာခိုက်ကြည့်နေ၏။

သူ့အားလုပ်နေသလဲ။

ချစ်စွာ မုန့်စား ဖမ်းထား အကဲခတ်လျက်နေရင်း။

ကို.ကြမ်းရှူသည် အရက်အိုးကို မေးလမ်းကမ်းတစ်ခု၌ ချစ်ကြည်စွာ ချစ်သောကလေး လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ချဉ်းကိုင် ထားလေသည်။

‘ဟေး’

ထိုအခိုက်၌ပင် အနံ့ထွက်လိုက်သည့် ဆက်ခိုက်ကလေးကို အတွင်းအားများစွာ ဖွင့်သွင်းယူနေ၏။

ချစ်စွာ မုန့်စား၍ သူ့အားလုံးကို ကြမ်းရှူ၏ အုပ်စွမ်း ပျက်စီးသောပြုစုခြင်း ခံစိတ်ဝင်စားစွာ စူးစိုက်ကြ နေ၏။

ကို.ကြမ်းရှူသည် အတွင်းအားအပြည့် သွင်းသွင်းသည့် လက်နှစ်ဖက်ကို ချစ်စွာ ဖြေထွပ်အသင့်နှိုးနေသည့် အရက်အိုးကို ကပ်၍ မယူလိုက်မည်။

သူ့လက်ဝါးပြပုံတွင် ရှိနေသော အကြောအားလုံးမှာ ခံစားရုံသာနေသည်။

အချိန် သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ ကို.ကြမ်းရှူ အတွင်းအား သွင်း၍ လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် ကပ်ထားသော အရက်အိုးမှာ အနံ့စားလောင်းထောင်း ထွက်လာသည်။

ခြစ်ကွင်းက အနံ့မကြယ်လှ၏။

သူ့အားလုံး၏ အကြည်သည် အရိုးအရေထွက်နေသည့် အရက်အိုးဆီ၌ ရောက်နေကြသည်။

အရက်အိုးထဲမှ အရက်များသည် အရိုးအရေအပြင်မှ သူပွက်လှသည်။

ကို.ကြမ်းရှူသည် ကို.လက်နှစ်ဖက်အား အတွင်းအား ထပ်မံ၍ လှည့်နေပြန်သည်။

‘ဟေး’

အရက်အိုးကို လှည့်လည်လှည့်လည် လာပြန်၏။

ထိုအသံနှင့်အတူ...

အရက်အိုးထဲမှ အရက်များ ပန်းထွက်နေသည်။

‘ဟေး’

‘ဟင်’

‘ဟယ်’

‘ချစ် လေးဆန်းပါလား’

ထောက်လှမ်းနေသော သူ့အပေါ်အစွဲတို့ထဲမှ အာမေဇွန်တံမျှား အဆက်မပြတ်ထွက်လာသည်။

အရက်များသည် အငပေါ်သို့ ပန်းထွက်နေသေး။

ကြည့်ရှုသည်မှာ ကို.ကြမ်းရှူသည် သူ၏ အတွင်းအား ကြီးမားကြောင်း ပြသနေသည်။

ထောက်လှမ်းသည် သူ့သခင် ကို.ကြမ်းရှူ၏ လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်နေသည်။

တဖန်မြင်နေ၏။

သခင်မြင့် ဂုဏ်ယူသောအသံဖြင့် ချစ်စွာ မုန့်စား အသံ မာမာနှင့် ခေါ်လိုက်သည်။

‘လူစွမ်းကောင်းကြီး ချစ်စွာ မုန့်’

သူ့ခေါ်သံကို ချစ်စွာ မုန့် နားလည်လိုက်သည်။ သူ ပြန်မထူး။

မလ္လာပယုက်နေရာမှ ခုတ်တရက်ထလိုက်သည်။
'ပုန်း'

လျှားခွန်လိုက်သံနှင့်အတူ စားပွဲပေါ်မှ အရက်မရှိသည့်
သိုးတစ်လုံး သူ့လက်ထဲပါသွားသည်။

ချစ်စွဲမဲ့ တာလုပ်လိုက်သည်မသိ။ တာလုပ်မည်မသိ။
ကိုးကြမ်းရှုနှင့်ကတူသားလုံးကတဆဲတကြွကြွနေသည်။
'ဟေ'

'ဟာ'

'ဆို'

'ဟယ်'

ချစ်စွဲမဲ့မှာ ကျွမ်းထိုးရပ်နေသည်။

ဝေးတည်းမားမား။

ကျွမ်းထိုးရပ်နေသော လူသားတစ်ယောက်။

မလ္လာပယုက် ငြိမ်သက်စွာရပ်နေသည့် ချစ်စွဲမဲ့ကို အံ့သြ

ဆိုးသလောက်အောင် ကြည့်နေကြသည်။

အသက်ပင် ပြင်းပြင်းမရွှေ့ကြပေ။

အတွင်းအား။

သုခိအတွင်းအားမှာ သူမတူအောင်ဆန်းပြားလျက် ရှိနေ
သည်။

အတွင်းအားပြိုင်ပွဲလေးတစ်ခုဟု ဆိုရမည်။

ထိုစဉ်....

ချစ်စွဲမဲ့သည် အောက်သို့ တစ်ပတ်ကျွမ်းထိုး၍ ခုန်ဆင်း
လိုက်သည်။

'ခွမ်း'

အရက်အိုးကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်ဆုပ်၍ ခုန်ထလိုက်
သည်။

အရက်အိုးကွဲယွင်း၏။

အရက်များ စေးသို့ပြို၍ လွင့်ဝပြိုသွားသည်။

မိုးကွဲသစအနများမှာ မျက်နှာကြက်ပေါ်သို့ ကပ်လျက်
ရှိသည်။

ကိုးကြမ်းရှုသည် မျက်နှာကြက်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်
သောအခါ စာတန်းတစ်တန်းကို ထူးကမ်းစွာ ရွှေ့မြင်လိုက်
ရသည်။

ထိုစာတမ်းသည် အိုးကွဲအစအနများကြောင့် ဖြစ်ပေါ်
လာသည့်စာတမ်း။

မျက်နှာကြက်ပေါ်မှစာတမ်းကိုကိုးကြမ်းရှုနှင့်သောက်သုံး
ပိုင်တူဖတ်ဆိုလိုက်သည်။

'ချယ်ရောအလွန်ကောင်းပါသည်'

* * *

အတွင်းအားပြိုင်ပွဲလေးက ပြီးချေပြီ။

ချစ်စွဲမဲ့သည် မိမိစိတ်ကို ထိန်းချုပ်ထားရာမှ လျော့ချ
ရင်း မိမိနေရာသို့ပြန်ထိုင်လိုက်၏။

ကိုးကြမ်းရှုနှင့် ထောက်လုံတို့မှာ မျက်လုံးအပြုံးသား
နှင့်ပင် ရှိနေသေးသည်။



ကိုကြမ်းရှူဝှာ နဂါးကျောင်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပို၍ပင်
ဇာတ်ကားသစ်ပေါ်လာနေသည်။

ညွှတ်မိလွန်း လှုပ်ရှားနေသောသူတစ်ဦး စကားမသိရန်
မပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်လာနေသည်။

‘ကျွန်းတစ်ခုကို အကြွယ်လက်လှမ်းမီနေကြပြန်သေးလား၊
ကျွန်းကို အကြွယ်လက်မီ လိုက်သွား၊ ဦးကြီးကို ပြေးရှုက
မကွပ်အောင်ပြောပါ။ ဝမ်းဆို့လို့ ပြလိုက်သောပေါ့၊ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ’

ချစ်စရာပိုင်း... စကားမလိုက်သည်။

ကိုကြမ်းရှူမူ... အတော်မျှ ခြိမ်းခြောက်နေသေး။

သို့မျှန်နာမည်ကောင်း။

မိမိချက်အားပေးနေပုံရသည်။ ရက်နေသည်။

ထောက်လုံမှုမရှိသော သူတို့အဖော်ကြီး၏ အချိန်အခြေကိုသာ
စောင့်ရှောက်နေရသည်။

မျက်နှာအကြွယ်ချ ထောက်လုံခေါ် ငါးထဲသို့ ခုန်ဝင်လာ
သည်။

ထောက်လုံ ခြိမ်းခြောက်သည်။

ကိုကြမ်းရှူနှင့်အတူ သတင်းကြီးကို ကြမ်းရှူကို လှမ်းကြည့်
နေ၏။

ကိုကြမ်းရှူမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို တွေ့စေခင်းစားနေပုံရ
သည်။

ထောက်လုံ လှမ်းကြည့်သောအကြည့်ကို မမြင်။
သူ့အတွေးနှင့်သူ ခြိမ်းခြောက်၏။
သူ့အတွေးက သူ့မျက်နှာကို ပို၍နွမ်းလျစေသည်။

‘အင်း... ငါ့စစ်သင်္ကေတ လှမ်းသိမ်းထားခဲ့တဲ့ နာမည်တစ်
လုံးဟာ အာမဟုတ်တဲ့ချစ်စရာမို့ကြောင့် ရေစိုနံ့မေ့စရာ
ထောင့်မယ်။ နောက် ငါ့ကတိအတိုင်း သူ့ကို သားမက်ဘောင်
ကစားမယ်။ ငါ့အဖော်လုပ်ရင်ကောင်းမလဲ’

ချစ်စရာမို့သည် ဘယ်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်သည့် ပုံစံမျိုးဖြင့်
အရက်သောက်နေသည်။

ကိုအချိန်...

ထောက်လုံသည် သူ့သတင်းကြီး ကိုကြမ်းရှူလက်ကို မသိ
သာ လှမ်းပုတ်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ကိုကြမ်းရှူ အတွေးပြတ်သွားသည်။

ထောက်လုံသည် မျက်ရိပ်မျက်ခြည်ပြု၍ ကိုကြမ်းရှူအား
အကြံအစည်ကို ပြောပြနေ၏။

ချစ်စရာမို့ဘေးတွင် ထောက်လုံ ကပ်၍ထိုင်နေသည်။

ကြက်မနိုင် ကျီမီးနှင့်ရှိ၊ ပုံစံမျိုး။

ကောက်ကျစ်ရက်စက်သည့် လုပ်ရပ်တစ်ခု။

မြန်ဆန်လွန်းလှသည်။

အမှတ်မထင် ရုတ်တရက်...

ချစ်စရာမို့ သောက်လက်စအရက်ခွက်ထဲသို့ မေ့သေး
မိမျိုးကို မသိမသာ လှမ်းထည့်လိုက်၏။

ချစ်စရာမို့ မသိလိုက်ချေ။

ထိုအခါ...
ကြမ်းရှူသည် သူ့အရက်ခွက်ကို ကိုင်မြှောက်ပြီးနောက်...

၁၇၇ နန္ဒကျော်စိုး

...လုံးအထိနဲ့ပြန်ခဲ့တဲ့ ချစ်စရာအထူ ချစ်ပီသတဲ့
ကောက်ကပ်လုပ်ထားတဲ့ ချစ်စရာအထူ ချစ်ပီသတဲ့
ချစ်ဆက်ပြီး ထောက်လှိုက်ကြည့်ရင် ချစ်စရာအထူ ချစ်ပီသတဲ့

‘ကောင်းပဲပြီ ဦးကြီး’

ချစ်စရာအထူ ချစ်ပီသတဲ့ ကောက်ကပ်လုပ်ထားတဲ့
ချစ်ဆက်ပြီး ထောက်လှိုက်ကြည့်ရင် ချစ်စရာအထူ ချစ်ပီသတဲ့
အထူ ပြန်ရင်မော့ချက်လို့ရမယ်။

ဆက်လက်သွားသည့် အခိုက်အတံ့မှာပင်...

‘ဟိုက်’

ချစ်စရာအထူ ချစ်ပီသတဲ့ ကောက်ကပ်လုပ်ထားတဲ့

ကချစ်ဆက်ပြီး ထောက်လှိုက်ကြည့်ရင် ချစ်စရာအထူ ချစ်ပီသတဲ့

သို့မဟုတ်မဟုတ် ချစ်စရာအထူ ချစ်ပီသတဲ့ ကောက်ကပ်လုပ်ထားတဲ့

လေတက်။

ချစ်စရာအထူ ချစ်ပီသတဲ့ ကောက်ကပ်လုပ်ထားတဲ့

ချစ်ဆက်ပြီး ထောက်လှိုက်ကြည့်ရင် ချစ်စရာအထူ ချစ်ပီသတဲ့

ဆက်လက်သွားသည့် အခိုက်အတံ့မှာပင်... ချစ်စရာအထူ ချစ်ပီသတဲ့

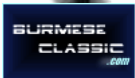
‘ဦးကြီးကတော့ကောက်လို့၊ ဝင်ဗျား ဆိပ်...’

ထောက်လှိုက်သည့် ချစ်စရာအထူ ချစ်ပီသတဲ့ ကောက်ကပ်လုပ်ထားတဲ့

ဆက်လက်သွားသည့် အခိုက်အတံ့မှာပင်...

‘မင်းသိတာ နောက်ကျသွားပြီ ချစ်စရာအထူ ချစ်ပီသတဲ့

ဟား...ဟား’



* * *

ကောက်ကပ်လုပ်ထားတဲ့ ချစ်စရာအထူ ချစ်ပီသတဲ့ ကောက်ကပ်လုပ်ထားတဲ့

ချစ်စရာအထူ ချစ်ပီသတဲ့ ကောက်ကပ်လုပ်ထားတဲ့ ချစ်စရာအထူ ချစ်ပီသတဲ့

‘ဝန်း’

လဲအသိနှင့်အတူ ချစ်စရာအထူ ချစ်ပီသတဲ့ ကောက်ကပ်လုပ်ထားတဲ့

အသိနှင့်အတူ ချစ်စရာအထူ ချစ်ပီသတဲ့ ကောက်ကပ်လုပ်ထားတဲ့

ချစ်စရာအထူ ချစ်ပီသတဲ့ ကောက်ကပ်လုပ်ထားတဲ့

ထိုစဉ်...

ညှော်ခန်းပြတန်းပေါက် တစ်ခုမှ ချောင်းကြည့်နေသော

တစ်ခုကို ပတ်သက်မှုမရှိလို့လဲ။

အမေချစ်...

ချစ်စရာအထူ ချစ်ပီသတဲ့ ကောက်ကပ်လုပ်ထားတဲ့ ချစ်စရာအထူ ချစ်ပီသတဲ့

ချစ်စရာအထူ ချစ်ပီသတဲ့ ကောက်ကပ်လုပ်ထားတဲ့ ချစ်စရာအထူ ချစ်ပီသတဲ့

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ထိုကြမ်းရှု့သည် ထောက်လှိုက်သည့် အခိုက်အတံ့မှာပင်... ချစ်စရာအထူ ချစ်ပီသတဲ့

‘မင်း သိပ်တော်တယ် ထောက်လို့၊ မင်းအကြံ မေးတာ မြင်ခဲ့ရင် ငါတော့ ဒီနေ့အဖို့ မလွယ်တော့ဘူး၊ ဒီကောင်လေးကို အစွဲပေးရတော့မှာ’

‘သင်ကြီးရယ်၊ ဆေးကလုံဆိုတဲ့ ကောင်ဟာ မပိုင်ရဘူးဘဲ၊ တယ်တော့မှ မလုပ်ဘူးဆိုတာ သိတယ် မဟုတ်လား’

‘အေး...အေး...မင်းကို ငါ နောက်မှ ကောင်းကောင်း ဆုချီးမြှင့်မယ်၊ ဪ...ဒါနဲ့ဒီကောင်လေးကို ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ ကောင်းမလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး’

သတိလစ်နေသော ချစ်စွဲမွန်၏ကိုယ်ပေါ်တွင်ခြေထောက်တင်လျက် ပြောနေ၏။

ထောက်လုံသည် ခေါင်းကုတ်စဉ်းစားနေသည်။

အံတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးနောက်...

‘သခင်ကြီး လောလောဆယ်တော့ သတိလစ်နေတဲ့ ချစ်စွဲမွန်ကို ကြိုးနဲ့ချည်နှောင်ထားဖို့ အရေးကြီးတယ်၊ နောက်မှာလုပ်သင့်လဲဆိုတာကို ကျွန်တော် ဆက်ပြီး စဉ်းစားလို့ဦးမယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောတာမှန်တယ်ထောက်လို့ ကို.ကြမ်းရှူသည် အစေအပါးများကို လက်ခုပ်တီးလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

အစေအပါးများ ရောက်လာသောအခါ...

‘ဟေ့...မင်းတို့ သူ့ကို ကြိုးနဲ့ကောင်းကောင်းချည်နှောင်ထား၊ မြန်မြန်လုပ်ကြ’

အစေအပါးများဘက် သတိသခင်ကြီး ကို.ကြမ်းရှူ၏ အနီးအနားသို့ သတိလစ်နေသော ချစ်စွဲမွန်အား ကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်လိုက် ဖြစ်သည်။

ကို.ကြမ်းရှူနှင့် အောက်သို့မှာ လက်ပိုက်၍ ကြည့်နေသည်။

‘သခင်ကြီး၊ ချစ်စွဲမွန်ကို တစ်ခါတည်း အကောင်အထည်ဖော်မယ်၊ ဒါမှ သခင် မသားအတွက် စိတ်ချရမှာ’

‘အေး... အဲဒါ အကောင်းဆုံး အကြံပဲ ထောက်လို့၊ ကောင်ကို ငါတို့က အပိုင်ကြီးနဲ့ကုပ်ထားပြီးမှ သူ့ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ’

ကို.ကြမ်းရှူသည် ချစ်စွဲမွန်အား သတ်ဖို့ ကြိုးစားနေသည်။

သတ်သင့်မသတ်သင့်ဟူသောအတွေးက သူ့ခေါင်းထဲတွင် ဖြစ်သွားဖြစ်နေ၏။

အစေအပါးများသည် ချစ်စွဲမွန်အား တစ်နေရာသို့ ခေါ်ဆောင်ရန် အသင့်ဖြစ်နေပြီ။

ချစ်စွဲမွန် လုံးဝသတိမကောင်းပေ။

လုံခဲကိုက်၏ လက်ခွေးစင် လူလတ်သမား အစေအပါးများထောက်က သခင်ကြီးကို.ကြမ်းရှူ၏ အမိန့်ကိုသားစောင့်ရှောက်နေသည်။

‘ငါ့ကိုယ်တိုင်သတ်ရင် ကောင်းမလား’

ကို.ကြမ်းရှူသည် နှုတ်မှ တစ်ကိုယ်တည်း တီးတီးနေရွတ်နေသည်။

အစားအသောက်များကို...
အစားအသောက်များကို... ထက်မြက်နေ၏။

'es' 10
 'es' 10

၁၈၄ နန္ဒကျော်သူ

အသက်မြတ် လှုပ်ရှားရိုက်သော သူ့လက်ထဲမှ ခွေပြား
မျှော့သွယ် နေရာအနှံ့ ဆီတို့ ဂွေးရိုက်နေသည်။

လှုပ်ရှား....

အခန္ဓာငိုအယှက်တစ်ရပ်က ညှော်ခန်းအတွင်းသို့ ရုတ်
တရက် ဝင်လာ၏။

လှုပ်မြန်သွက်လက်သော လှုပ်ရှားမှုကြောင့်....

ကိုကြမ်းရှူရှုစဉ် ထေ့ကလေးမှာ ဝံ့ညှော်ခန်းဝယ် လှမ်း
ကြည့်လိုက်၏။

ညှော်ခန်းဝတွင် လူသားနှစ်ယောက် ရပ်၍ လှုပ်ရှားရန်
အသင့်ဖြစ်ထားသည်။

ချစ်ခင်မှုနှင့် သတိသစ်နေဆဲ။

လှုပ်သွား....

လက်ရှေးစင် လူသက်သပေးလက်ထဲမှ လွတ်မြောက်နေ
ပြီ။

‘ဟင်’

ကိုကြမ်းရှူရှုမှာ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားသည်။

အကြောင်းမူကား....

ညှော်ခန်းထဲတွင် လှုပ်ရှားနေသူများက....

မိကြမ်းနှင့် သူ့အထိန်းတော် အမေချန်။

အမေချန်၏ သတင်းပေးပို့ကြောင့် မိကြမ်း အချိန်မီရောက်
လာသည်။

ဟိုကြောင့်....

ချစ်ခင်မှုနှင့် သောဘေးမှ သိမ်းဆည်းသွားသည်။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင်(ပ) ၁၈၅

ချစ်ခင်မှုနှင့် တာမ မသိသေး။

သတိသစ်နေဆဲပင်ဖြစ်သည်။

မိကြမ်းသည် အသက်ပါလာသောလှည့်နှင့် လှိုင်းလှုပ်ခင်း
ကာ ချစ်ခင်မှုနှင့် နားညှိ ခုန်ဝင်သွားသည်။

မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ အနားမကပ်သလို အောင်
သွားကို ကစားပြနေသည်။

‘ဝှစ်’

‘ဝှစ်’

‘ဝှစ်’

သူတို့သားသုံး မှင်တက်မိရာ ခြိမ်းနေကြသည်။

ဘောက်လုံမှာ သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် ကောက်ကျစ်
စဉ်းလဲသောအကြံကို ယူဝံ့နေသည်။

ကိုကြမ်းရှူက ဝေလထောင်းခနဲ ထွက်သွားသည်။

လမ်းဖြစ်သူ မိကြမ်း၏အပြုအမူကို သူ လုံးဝ မကျေနပ်။

ဝေလက လက်ဖြင့်ခရီးသည့်စာကို သူက ခြွေထောက်ဖြင့်

ချက်သည့်ပုံစံမျိုး။

ကိုကြမ်းရှူ၏ အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းသံက ညှော်ခန်း
တွင်းဝယ် ဟိန်းသွက်နေ၏။

[illegible]

1954, 1955, 1956

အသံသယမရှိစေရန် စာတိုက်၊ စာရင်းစစ်၊ စာရင်းစစ်

၁၉၄၆ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁ ရက်နေ့

[illegible]

မြန်မာနိုင်ငံတော် သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်

သက်တမ်းရှည်ဆုံး

အလွန်အမင်း ချစ်သန့်။

1990-1991

[illegible]

ကျေးဇူးပြုချက်အားဖြင့် အထူးသဖြင့် နေပြည်တော်၊
အထူးသဖြင့် အထူးသဖြင့် အထူးသဖြင့် အထူးသဖြင့်
အထူးသဖြင့် အထူးသဖြင့် အထူးသဖြင့် အထူးသဖြင့်

ရှိကြောင်းမှာ သူ့ချစ်သူ ချစ်စဉ် မှန်ကန်လှည့်၊ မခပ်တို
တစ်လှည့် မျက်စောင့်မောလေးဖြင့် ကြည့်နေသည်။

သတိကိုတော့ မပြတ်အောင်ထားရမည်။

စာအုပ်အမျိုးအမည် : စာပေပြယ်လောင်ခဲ့ရတဲ့

Shelton

သုံးစွဲမှုစံနှုန်းများ

ရွှေဘိုတွင် အကြိမ်ရေတော် ခုမထိုး

သွေးကူးစနစ်၊ ခြေစူးထွန်းနံ့မည်ကိုလည်း ခြေစူး

သို့သော်လည်းကောင်း၊ ထို့အပြင်လည်းကောင်း၊

နိဂုံး - လောကုတ္တရာရည်

ရက်စွဲမရှိဘဲ ဘဝကို စွဲမရှိပူပန်နေသည်။

မင်းသားသည် ဝေဒဏ်ခံရရန်နေ့ရက်

‘ငါတို့အတွက် အရေးကြီးသည်’

မှတ်ချက်- ချုပ်ငြိမ်းစဉ်တွင် ချော့ချော့လှည့်နေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဤသို့ ဖြစ်ပေါ်နေသည့် အခါတွင် အထူးသတိပြုရန် လိုအပ်သည်။

တစ်လွှဲ...

..

၁၀၀ နန္ဒကျော်သူ

သုံးလမ်းလမ်းပြီးချိန်တွင် နောက်သို့ ပြန်လှည့်၍ ထောက်
သံ့ကိုခေါ်လိုက်သည်။

‘ထောက်လုံ’

‘အမိမိမိပါ သခင်ကြီး’

‘ငါ့ကို လုံကောင်းကောင်းတစ်ချောင်း ပေးခမ်း’

ကိုကြမ်းရှူသည် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချကာ လုံတစ်
ချောင်းကို ဘောင်းနေ၏။

ထောက်လုံမှာ သူ့သခင်ကြီးကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။

ခြောက်ကြောက်၍လှုပ်လှုပ်ဖြင့်...

‘သတ်သားပါ သခင်ကြီး’

‘သောက်လုံ...ငါဘောင်းကဲ့သို့ကို ပေးမလား မပေးဘူး
သား ပြောစမ်း’

ထောက်လုံ မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ချေ။

ဘောင်းသည့်လုံကို ပေးရတော့မည်။

သူ့သခင်ကြီး၏ စိတ်ဓာတ်ကို ကောင်းကောင်းသိသည်။

‘သခင်ကြီး ဒီမှာလုံ’

ကိုကြမ်းရှူ လှုပ်မြန်စွာ လှမ်းဆွဲပြီးနောက် သူ့ခြေ
သွမ်း မှန်မှန်လှမ်းနေသည်။

ထောက်လုံမှာ နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သကဲ့သို့။
ဖခင်၏ခြေလှမ်းကြည့်ရင်း ရိုကြမ်းမှာ နှလုံးခုန်မြန်နေ၏။
သူ့ဖခင်အကြောင်း သူ ကောင်းစွာသိသည်။

‘ငါတော့ မလွယ်ဘူး၊ ချစ်စွာ ခွန်ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ မသိ
ဘူး၊ အင်’

ရိုကြမ်း အတွေးရကျပ်နေသည်။

လှိုစဉ်...

သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက် ချလိုက်ကာ မျက်လုံးအပြူးသား
နှင့် မိုက်ညှည်နေဆဲ။

ကိုကြမ်းရှူ၏ခြေလှမ်းသည် သူမနှင့် တဖြည်းဖြည်း နီး
ကပ်လာပြီ။

လက်ထဲမှလုံကိုလည်း အသင့်ပြင်ထားသည်။

လောလောဆယ်တွင် ရိုကြမ်းမှာ သူ့ဖြတ်ထိုးဉာဏ်ကို
လွှာပြီး သုံးရတော့မည်။

သူ့ခြေလှမ်းကိုပြင်၍ နောက်သို့ တစ်လှမ်းချင်း ဆုတ်နေ
သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူက ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်း တိုးလာသည်။

ဒေသုတိ

အတိုး...

ကျေးဇူးများ...

ပြန်စောနေရသည့် ဘောက်ယုံနှင့် ခလှ အစောအပါများ ရပ်မှာ လိုက်ဖို့နေသည်။

‘ဒေသု’

ရဲ့ကြမ်းသည် လိုက်လိုက်လဲလဲ ဝကြကွဲကွဲခေါ်သလိုက်သည်။

ကိုကြမ်းချူ ဝရုခိုက်။

အရေးမလုပ်။ ခြေလှမ်းကိုသာ တိုး၍ လှမ်းနေသည်။

ပို၍နံလာသည်။

‘ဒေသု...သမီး စကားပန်ပါရစေ၊ မေမေ စကားကို သမီး နားထောင်ပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီးနဲ့ ချစ်စို့မို့တို့ အချစ်ကိုတော့ မခွဲပါနဲ့၊ ဒေသု’

ရဲ့ကြမ်း၏ပြောစကားကို ဝိတ်ထဲမသည်။ မည်သို့မျှလည်း မခံစားရပေ။ ဒေါသထွက်ပြဲထွက်လျက် ရှိနေသည်။

ဒေါသအနှိပ်ကို မသတ်နိုင်သေး။ ထိုအခိုက်...

‘ခြမ်း’

ကြမ်းသည် သူ့ပတ်သလေ့ကို လွှဲချပြီး အောက် ကြမ်း ပြန်ပါ။ နားသတ်လိုက်သည်။

သို့သော်လည်း ခေါင်းခြေဘာသာနှင့်ချောင်းကို လှမ်းစိုက် ရှမ်းပို့လိုအောင် ပန်နေရတော့သည်။

ရဲ့ကြမ်း၏မီးပြိုင်ပေါ်တပ် ဖျက်ရသုံးစီးခေါင်းများ...

‘မေးမေး သမီးစကားပန်ပါလား မေမေလည်း သူ့ကို စသတ်ပါနဲ့၊ သူ့ဟာ သမီးအသက်ကို ကယ်သားတဲ့ ကျေးဇူး ရှင်ပါ၊ မသတ်ပါနဲ့၊ သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါ ဒေသု’

‘ကုတ်ပါလား သခင်ကြီးရယ်၊ ချစ်စို့မို့ကို မသတ်ဘဲ လွှတ်ပေးလိုက်ပါ’

ထောက်လှံသည် ရဲ့ကြမ်းကို သနားသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရင်း ဝန်ထောက်ခံလိုက်သည်။

ကိုကြမ်းချူ ခြိမ်းချသွားသည်။

သူ့ဒေါသဝိတ်ကို သူပြန်ထိန်းလိုက်ပုံရသည်။

ရဲ့ကြမ်း၏ ထပ်တလဲလဲကောင်းပန်ထဲက ဧည့်ခန်းအတွင်း ဝယ် ပျံ့လွင့်နေသည်။

‘အေး...နင်ပြောတဲ့အတိုင်း ငါ့စကားကို နားထောင် မလား’

‘နားထောင်ပါမှယ် နေပေ၊ သူ့ကိုခသတ်ဘူးဆိုရင်
ပေပေ့ဝကားကို သမီး နားထောင်ပါစေ့မယ်’

ဟု၍ ပြောလိုက်သည်။

‘ဒါ့ခြင် နှစ် ငွေမင်းကို လက်ထပ်ယူရမယ်၊ အဲဒီ ကတိ
ပေးမယ်ဆိုရင် သူ့အသက်ကိုချမ်းသာပေးမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ’

ကို.ကြမ်းရူး၏ကားကြောင့် ချမ်းမင်း ထိတ်လန့်သွားရ
လေတော့သည်။

ပထမပိုင်း ပြီး၏။

(ခုတိယပိုင်းဇာတ်သိမ်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်)

နန္ဒကျော်သူ

မိုးကြိုးလှံနှင့် ငရဲသခင်

(ခုတိယပိုင်း ဇာတ်သိမ်း)

မိုးတာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ၁။ အရေး
 တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ၂။ အရေး
 အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ၃။ အရေး
 နိုင်ငံတော်မှစည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
 ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏
 ပဝေနကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော် တည်မြဲစောင့်ရှောက်ရေးနှင့် နိုင်ငံတော်ကိုးကွယ်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုရားရှိခိုးသတ်မှုတ်ချေမှုန်းကြ။

အမုန်းတရား

‘ဒါတွေ သဘောမတူနိုင်ဘူး ပေမေ၊ သမီးအနေနဲ့ ချစ်စွဲမုန်ကလဲ့ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မယူနိုင်ဘူး’
 ရီကြမ်းသည် အလျော့ပေးတတ်။
 သူလိုချင်သော အခွင့်အရေးကိုသာ ငိုယိုတောင်းပန်နေရသည်။
 ကိုကြမ်းရှုကလည်း တင်းမာလျက်ပင်ခိုသမ်း၏။
 ‘နင် ဒီအတိုင်းပြောနေရင် သိပ်မသွယ်တော့ဘူး၊ အကြောင်းပြရတော့မပေါ့ ရီကြမ်း’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်းမှာပင် ရီကြမ်း၏
လက်ကို ဖမ်းချုပ်လိုက်သည်။

‘အား...လွတ်ပါ အဖေ’

မရ။

မည်သို့မှပြောမရ။

ဒေါသအရှိန်တက်နေသည့် ကို.ကြမ်းရှုမ္မာ နည်းနည်းမှ
အလျော့မပေးတော့ချေ။

ဖမ်းချုပ်ထားသည့်လက်ကို အသာလိမ်ချိုးလိုက်သည်။

ထို့နောက်....

‘ဘယ်လိုလဲ ရီကြမ်း၊ နင် ငရဲမင်းကို လက်ထပ်မလား၊
မထပ်ဘူးလားပြော’

‘မထပ်ဘူး၊ မထပ်ဘူး’

ရီကြမ်းက ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပြန်ဖြေနေစဉ်....

‘ကဲ...မထပ်နဲ့ဦးကွ’

‘ဝှန်း’

‘အား’

မည်သို့မျှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ ရီကြမ်းကို တွန်းချပစ်
လိုက်သည်။

ရီကြမ်းမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မှောက်လျက်သားယဲနေ
၏။

လဲနေသည့်ရီကြမ်းကို အပေါ်စိုးမှနေ၍ ခြင်္သေ့ကန်ဖြင့်
လှမ်းနှင်းထားလိုက်သည်။

ရီကြမ်းမှာ လုံးဝလှုပ်ရှား၍မရပေ။

သို့သော်....

ခေါင်းကို မရမကထောင်ပြီး....

‘ဖေဖေ သမီးကို ဒီလောက်အထိ ရက်စက်ဖို့ မသင့်ပါဘူး
အဖေရယ်’

‘တိတ်....ဘာမှမပြောနဲ့’

ကို.ကြမ်းရှုမ္မာ ဒေါသအိုး ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲနေ
သည်။

၆ နန္ဒကျော်မိုးသူ

ကြော့ရှင်းလှပသည့် ချိကြမ်းမီးကိုယ်မှာ သူ့ဖခင်၏ ခြေ
လေးပါးအောက်တွင် ခိုဝှက်သည်။

ပြေးပြေးဝပ်လျက်။

ချိကြမ်းမှာ အချုပ်အနှောင် ခံနေရခြင်းကြောင့် သူ့စိတ်
ကို လျော့နည်းစေလိုက်သည်။

“ချိကြမ်းရယ်၊ စိတ်အေးညံ့သည် တည်ငြိမ်မှု ရှိပုံ” မရ။

ချစ်စွာမို့ကို ပြန်ပတ်လိုက်၏။

သတိရခြင်းနှင့်အတူ ဖတ်ပုံလျှင်ကို ဆန်းစစ်ကြည့်ရင်းမှ
လေးကံတို့ကို ထွန်းပေါ်တိုက်သည်။

“ထောက်လှံ ချစ်စွာမို့ကို မင်းလက်ထဲအပ်လိုက်ပြီ၊ မင်း
ကြိုက်သလိုပဲခွင့်ပေးပေး”

“အုတ်ကဲ့သခင်ကြီး၊ ငါ့အဖေကလည်း အဆင်ပြေအောင်
ကျွန်တော် ကြည့်လုပ်လိုက်ပါ့မယ်”

အသွားတက်သည့် ခေးဘင်ချောင်း။

ထောက်လှံသည် ထိုခေးကို ကောက်ယူပြီးနောက်....

ချစ်စွာမို့ ထံပါးသို့ တိုးကပ်လိုက်သည်။

မိုးကြိုးလုံခြုံစွာ ခရီးသစ် (၅) - ၇

ချစ်စွာမို့နှင့် သတ်စေတင်ချက် မရသစ်ချက် ဖြစ်နေ
သည်။

ချိကြမ်းကလည်း ထောက်လှံ၏လှုပ်ရှားမှုကို ခေါင်းဆောင်၍
လေက လိုက်ကြည့်နေသည်။

ချိကြမ်း လှုပ်ရှားပုံကို အသိရှိသည်။

သို့သော်...

မင်းမြတ်သူ ကိုကြမ်းရယ်မှာ ချိကြမ်းလှုပ်ရှားလာသည်နှင့်
အတူ ခြေထောက်ကို အေးလျှော့စွာ ခြုံငုံချိခြင်းထားသည်။

“ချစ်စွာမို့၊ မင်းကလေးကလေးတို့ ငါ့အကြောင်းပြရ
ထားသေး”

ထိုမျှစကားကိုပြောမှီအရေ ထောက်လှံမှာ အချိန်အတော်
ကြာ အားယူလိုက်သည်။

သူ့ပြောသည့် စကားကို ချစ်စွာမို့ကြားမည်မဟုတ်။

သူ့တင်လိုက်သုံးမှာသည်း ကြိုးဖြင့်ချည်တုပ်ခြင်းခံနေရ
သည့်အပြင် သတိကလည်းလမ်းမမှား။

ချစ်စွာမို့ ဘာမှပြန်မလုပ်နိုင်ပေ။

၈ နန္ဒကျော်သူ

ထိုအချိန်တွင်....

ထောက်လုံသည် လက်ထဲမှစားထက်ထက်ဖြင့် ချိတ်ခွံ၍
လည်ပင်းဆီသို့ လှမ်းတေ့လိုက်သည်။

‘အား....’

အသည်းတယားယားဖြစ်နေသည့် ရှိကြမ်းမှာ ဒေဝီ
ခြေဖဝါးအောက်မှ လှမ်းအော်လိုက်သည်။

‘သခင်မလေး သိပ်မအော်နဲ့၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ လူ့အသက်
တစ်ချောင်းဆိုတာ ကစားစရာ အရုပ်မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့
သခင်းကြီးတောင်းတဲ့အဖြေကို ပေးလိုက်ပါ’

မြင်ကွင်းက ထိတ်လန့်စရာ။

ထောက်လုံ၏ဇာမသည် ချင်စွဲမုန်၏လည်ပင်းဝယ်တဖြည်း
ဖြည်း နှစ်ဝင်နေသည်။

ရှိကြမ်း ဘာတတ်နိုင်ဦးမည်နည်း။

ရှိကြံ့ရှိကြံ့၍ ငိုလျက်ပင် ရှိနေသည်။

‘တောင်းတဲ့အဖြေကိုမြန်မြန်ပေးပါ၊ ငရဲမင်းကိုလက်ဆွဲ
ယူမလား၊ မယူဘူးလား’

မှိုးကြိုးလှံနှင့် ငရဲသခင်(ဒု) ၉

ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မေးသည့် မေးခွန်း။

အဖြေက ထွက်မလာသေးပေ။

ရှိကြမ်းအဖြေပေးဖို့ ကြိုးစားနေဆဲ။

ကို.ကြမ်းရှုမှ မည်သို့မျှ ဝင်မပြောတော့ချေ။

အခြေအနေအားလုံးကို လက်ပိုက်ကြည့်ရင်း ရှိကြမ်းအဖြေ
ကိုသာ မျှော်လင့် စောင့်စားနေသည်။

အဘယ်ကြောင့် ရှိကြမ်းကို ငရဲမင်းနှင့် အတင်းပေးစား
ရသနည်း။

ရှိကြမ်း သိချင်နေသည်။

သို့သော်....

သည်မေးခွန်းကို ပြန်မေး၍ ကောင်းမည်မဟုတ်မှန်း သူ
နားလည်သည်။

သူ့အတွက်ကြောင့် ချင်စွဲမုန်ကို မသေစေချင်။

ချင်စွဲမုန်၏ အစွမ်းထက်မြက်သည့် သိုင်းပညာကိုသည်း
အဆုံးရှုံးမခံချင်ပေ။

၁၀ နန္ဒာဘျော်သူ

ပြောင် အပျိုးမျိုး ပြန်ပြန်သလွန်လွန် စဉ်းစား နတ်

အချိုးအနီ အထော်ကြာလွှားလေပြီ။

ထောက်လုံ မိတ်မရှည်ကောပူချေ။

ခနဲခနဲဆုံးအကြိမ် နတ်ပေးနေသော်၊ သခင်မေးလား ပြန်
ပြန် အပြောပေးပါ။ မိမိမှာတွေ့လား။

ချစ်စို့မဲ့ လည်ပတ်စိစိ သူ့ဘေးကို အနည်းငယ် ဆိုး
လွန်းလှန်း ပြန်ပြန်။

သွား။

ချစ်စို့မဲ့ သည်ပင်ဆီဝဲ တွေ့မျှား ဖိုင်းကျလာ ဝတ်

ပြောင်မှာ ထောင်နေသည့်ခေါင်းကို ဝှံ့ချပ်လိုက်သည်။

ပြောင်ချက် မြှုပ်ချက်တော့ပေး။

မေ့ဆေးမီးဆွမ်းမှာ ထက်မြက်လျက်ပင် ရှိနေသေး၏။

စူးစိုက်ဝင်လာသည့် ခဝဏ္ဏကို ချပ်စို့မဲ့ ခံစားနေရ
သည်။

သို့သော်...

မိုးပြွန်းလုံနှင့် ငရဲသခင်(၃) ၁၁

သူ့ဘေးမှလွတ်နိုင်။

တုနားဆဲတောင် ထိုဝေဒနာကို ခံစားနေရသည့်သက်ဝ
ဝင်လာ၏။

‘အင်း...’

ချစ်စို့မဲ့ ပြည်ပြည်ညှပ်ညှပ်က ရုတ်တရက် တုတ်ပေါ်လာ
၏။

လိုအပ်သောကြောင့် မိုးကြိုးမှာခေါင်းကိုဆတ်ခနဲ ပြန်ထောင်
လုပ် ကြည့်လိုက်သည်။

ချစ်စို့မဲ့ သက်သာပစ်မတုတ်။

ခံစားနေသည့် ခဝဏ္ဏအတိုင်းအတာကို ရှိကြမ်း ကိုယ်
ခင်းစား မိနေသည်။

ထောက်လုံမှာ ရုတ်တရက်စက် အပြင်နာတရားမဲ့စွာ
ပြောနေသည်။

ဝခင်း၏ မျက်နှာမှာ ဝင်းလက်နေ၏။

ကြည့်နေရင်းမှ သွားများပို၍ပို၍ ဖိုင်းကျလာပုံရသည်။

မိကြမ်းမှာ တုန်ယင်အက်ကဲ့သော လေသံဖြင့်...

၁၂ နန္ဒကျော်သူ

‘သို့ကို မသတ်ပါနဲ့ မသတ်ပါနဲ့၊ သမီး ငရဲမင်းကိုလက်
ထပ်ယူပါဒေတုဒယ် ဖေဖေ’

ရီကြမ်း၏ရပ်ထဲဝယ် ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရသဖြင့် နှုတ်
ချားက မချီတင်ကဲ အဖြေပေးလိုက်ရတော့သည်။

သူ၏ရှိုက်သံက ပြင်းထန်လာသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူ ကို.ကြမ်းရှုမ္မာ အားလုံးကို လျင်လျူ
ထားပုံရသည်။

သူ့မျက်နှာမှာ ရွှင်လန်းသော အပြုံးများ။

ခုတော့....

ကို.ကြမ်းရှုမ္မာ လိုချင်သောအဖြေကို ရနေပြီ မဟုတ်လား။

ထောက်လုံမှာ အောင်နိုင်သူ လူစွမ်းကောင်းကြီး အသွင်
ကို ဆောင်လျက်ရှိနေသည်။

သူ့ လုပ်ဆောင်ချက်ကြောင့် လိုချင်သည့်အဖြေ ရပြီမဟုတ်
ပါလော။

ရီကြမ်းမှာ သူ့ ဖခင်လိုချင်သောအဖြေကို ပေးပြီးနောက်
ထိုနေရာတွင် သတိလစ်၍ ခွေလဲကျသွားသည်။

‘လုပ်ကြပါဦး ထောက်လုံ၊ သမီး ဘာဖြစ်သွားလဲ မသိ
ဘူး’

ကို.ကြမ်းရှုမ္မာသည် သူ့သမီးကို ပျာပျာသလဲ ပွေ့ချီလိုက်
၏။

အသင့်ပါလာသည့်ဆေးဖြင့် သတိပြန်ရအောင် လုပ်ပေး
နေရသည်။

ဟို.နောက်....

ထောက်လုံကိုကြည့်ရင်း မျက်ရိပ်မျက်ခြည် ပြလိုက်သည်။

ထောက်လုံနှင့်အတူ အဖေအဘိုး လှံသမားလေးယောက်
သည် ချင်စွဲမုန်အား ညှော်ခန်းအတွင်းမှ ခေါ်ဆောင်သွား
တော့သည်။

ရီကြမ်း ဘာမှမသိလိုက်တော့ပေ။

အထိန်းတော်ကြီး အမေချန်မှာ ရီကြမ်းအပါးသို့ ရောက်
တယ်။

သူ့ကို ပြုစုနေသည်။

အတန်ကြာသော်....

ရီကြမ်း နတ်ရလာသည်။

ရီကြမ်းသည် ညွှန်ခန်းတစ်ခုလုံးကို မျက်စိခွေကစား၍
ကြည့်လိုက်သောအခါ...

ညွှန်ခန်းအတွင်းဝယ် မည်သူမျှ ရှိနေလေ့မပါ။

ဘုနှင့် အထိန်းတော်ကြီး အမေချန်သာ ရှိနေကုန်သည်။

*

*

*

ချင်ခွဲ မှန်၏နောက်ဆုံးချိန်

တောင်စွယ်တွင် နေကွယ်သည့်အချိန်။

နေရောင်ခြည်သည် တစ်လောကလုံးကိုနှုတ်ဆက်၍ ထွက်
ခွာသွားလေပြီ။

အလင်းပျောက်၍ အမှောင်ထုက စတင်စိုးမိုးလာချေပြီ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွက် ရှိသည်။

လူသားခြောက်ယောက်မှာ အမှောင်ထုကိုဖြတ်၍ လျှောက်
လာကြသည်။

လဆုင်က မှန်ဝါးဝါး။

ဟိုးအဝေးမှမြစ်ရေဝိုးသံသည် တောင်ထိပ်ပေါ်မှ မသိမကွဲ ကြားနေရသည်။

မည်မျှ အချိန်ကြာမြင့်စွာ လျှောက်လာကြသည် မသိ။
လူသားခြောက်ယောက်၏ပုံသဏ္ဌာန်မှာ နှမ်းလျလျနေပုံ
ရသည်။

ထိုလူခြောက်ယောက်မှာ မည်သူ့ကိုမျှ သတိမပြုမိ။
သူတို့လုပ်ရမည့်တာဝန်ကိုသာ ဂရုတစိုက်ရှိနေသည်။

ထိုလူခြောက်ယောက်နောက်မှ လူသားတစ်ယောက် ခိုး
ကြောင်ခိုးဝှက်နှင့်လိုက်လာသည်။

သူ့ခြေသံက လုံနေသည်။
တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် မသိမသာ နောက်မှလိုက်လာ၏။
လေသည် တဖြည်းဖြည်းတိုက်ခတ်နေပုံရသည်။

အအေးခတ်ကလည်း မသိမသာ လွှမ်းခြုံရစ်ပတ်စ ပြု
လာသည်။

‘အူ...အူ...အူ...အူ...’

ဆွဲသွင်းငင်ကြီး အူလိုက်သော တောခွေးအူသံများက
အေးသိမ့် လှလှလှလာသည်။

အိပ်ဘုန်းဝင်လာကြသောဝှက်များ၏ တောင်ပံ ခိုက်ခတ်
သံလည်း မပြတ်ကြားနေရသည်။

‘ဖျပ်...ဖျပ်...ဖျပ်...ဖျပ်’

အထိန်းတော်ကြီး အမေချန် တစ်ကိုယ်လုံး သိမ့်ခနဲတုန်
လာသည်။

အလိုလိုနေရင်း ကြက်လီးမွေးညင်းများထသွား၏။

ထိုစဉ်...

ပေါ့လှပလွန်းသည့် သူ့နားထဲသို့ စကားသံများ ဝင်
ရက်လာသည်။

‘ဒီကောင်ကို အပြတ်ရှင်းဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ် မဟုတ်
ဘူး၊ အဲဒီတော့ တို့နည်းတို့ဟန် လုပ်ကြည့်ကြရအောင်’

အမှောင်ထဲမှ စကားသံများကို နားထောင်ရင်း အမေ
မှာ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေသည်။

သူက တစ်ယောက်တည်း။

နောက်မိန်းမသားဖြစ်နေသည်။

ဘိုခြောက်ယောက်ကို မည်သို့မျှ နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

သို့သော်....

မိမိကိုယ်ကိုကာကွယ်ဖို့အတွက် သူ့မှာ လက်သုံးတော်အောင် တစ်ချောင်းနှင့် ခိုကြမ်း ပေးလိုက်သည့် လက်နက်ပုန်း ချွေးများ ပါနေသည်။

ချင်စွ်မွန်ကို သူ့အနေနှင့် အလဟဿ အဆုံးအရှုံး နိုင်ပါ။

သူ့ပညာရပ်ကို အသုံးပြုရမည်။

အမေ့ချန်ကိုလည်း အထင်သေး၍မဖြစ်။

'သူသည် သိုင်းရေးမှာတော့ အသင့်အတင့် ကျွမ်းကျင်သလောက် ခံားရေးတွင်လည်း ထက်မြက်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

အမေ့ချန်မှာ အခြေအနေကို ဆက်လက်သုံးသပ်ပြီးနောက် လှုပ်ရှားမှုမပြုသေးဘဲ အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။

သူ့ကိုယ်ကို သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်တွင် ပုန်းလျှိုးကုန်၏။

မျက်လုံးအစုံကိုတော့ အမှောင်ထဲသို့ စူးခိုက်သားသည်။

အရေးအကြောင်းဆို....

တိုက်ခိုက်နိုင်ရန်အတွက် တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကြောအချဉ်များကို လျှော့ချထား၏။

သူတို့ခြောက်ယောက် ငြိမ်သက်သလို....

အမေ့ချန်ကလည်း မည်သည့် လှုပ်ရှားမှုကိုမျှ မပြုသေးပေ။

အခွင့်အရေးကိုစောင့်၍ ချောင်းမြောင်းနေပုံရသည်။

သည်ပဲသည်....

ကျားကျားချင်း ကိုက်မည့်ပဲ။

မည်သူက အသာစီးရမည်တော့ မသိ။

အချိန်အတော်လေးကြာသွားသည်။

ထိုအခိုက်....

ထောက်လုံ၏စကားသံက ရုတ်ခြည်းပေါ်ထွက်လာသည်။

၂၀ နန္ဒကျော်သူ

‘ချင်စွာ’ မင်းဟာ ရုပ်လဲလျှာ သိုင်းခရီးမှာလဲ ကပ်
တော့ နေရာတိုင်းမှာ ချက်နှာပွင့်ပြီး စန်းသနတာပေါ့
ဟုတ်လား၊ ဟား...ဟား...ဟား’

ထောက်လုံ၏ ရယ်မောသံက အမှောင်ထုကို ဖြတ်ကျော်
လွင့်လှ်နေသည်။

လှုပ်ရှားလာချေပြီ။

ချင်စွာ မှန် သတိလစ်နေရာမှ အနည်းငယ် လှုပ်ရှားလာ
သည်။

သူ့သတိရလာပုံရ၏။

ထောက်လုံသည် သတိရလာသည့် ချင်စွာမှန်ကို လုံးဝ
ဂရုမစိုက်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်....

ချင်စွာမှန်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြိုးဖြင့် ခိုင်ခံ့စွာ တုပ်
နှောင်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သတိရသော်လည်း ချင်စွာမှန် ဘာမှ မလုပ်နိုင်။

ထစ်ဆက်တည်းမှာပင်....

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင်(ခ) ၂၁

‘ဝစ်...ဝစ်’

‘ဝစ်’

ချင်စွာမှန်သည် ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ရှောင်တိမ်းလိုက်
သည်။

ဘယ်ပြန်ညာပြန်လှမ်းလွှမ်းလိုက်သည့်ခံးချက်သံ။

ရက်စက်သည်၊ ကြမ်းကြုတ်သည်။

ဆကြပ်နာတရားကင်းမဲ့သည် ဟု ဆိုရပေမည်။

‘ဟား...ဟား...ဟား’

ထောက်လုံ၏ ရယ်မောသံက ချင်စွာမှန်အတွက် ခါးသီး
စရာပင်။

မကြားလိုပါ။

‘ထွီ...’

ချင်စွာမှန်၏မျက်နှာဆီသို့ တံတွေးလှမ်းထွေးပြီးနောက်

‘ချင်စွာ’မှန်၊ အခုအချိန်မှာ မင်းကို ငါ့မကောင်းကောင်း
ကြီး အသေသတ်လို့ရကယ်ဆိုတာကို မင်း ဦးနှောက်ထဲမှာ

၂၂ နန္ဒကျော်ခံသူ

စွဲစွဲခြုံခြုံကြီး မှတ်ထားစမ်းပါ။ ဒါပေမယ့် ငါ ဒီလောက် မမိုက်သေးပါဘူးကွာ့

ထောက်လုံ၏ ဘေးချွတ်ကြောင့် သူ့အသက် တစ်ခုလုံး ဆုံးရှုံးသွားရတော့မည်ကို ချစ်စွ်မုန် နားလည်၏။

ပြောစရာမလို။

အကောက်လုံ ဘာဆက်လုပ်မည်ကို အထိန်းတော်ကြီး အမေ ချစ်က မိတ်ဝင်စားစွာ ချောင်းမြောင်းနေဆဲ။

‘ဒီမှာ ဦးကြီးထောက်လုံ၊ ခင်ဗျားကစားမရှည်နဲ့၊ လုပ် ချင်သလိုလုပ်နိုင်တယ်၊ ကျုပ်အတွက် မဆန်းတော့ဘူး’

မကူးတော့သည့်အဆုံး ချစ်စွ်မုန်မှာ မခံမရပ်ဖြင့်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘အေး...အေး...ငါက ဒီလိုသတ္တိမျိုးမရှိတာကွာ၊ မင်း ငါ့အကြောင်း မကြာခင်သိရမှာပေါ့၊ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ’

ထောက်လုံသည် သူ့ဆောင်စားကို လေထဲသို့ပင့်မြှောက် လိုက်သည်။

ဟိုနောက်...

ပိုးကြီးလှံနှင့် ငရဲသခင်(၃) ၂၃

ချစ်စွ်မုန်၏ မျက်နှာနားတွင်ကပ်၍ ခွေ့ယမ်းကစားပြ သည်။

စမ်းခနဲ လက်ခနဲ။

ချစ်စွ်မုန်မှာ ‘ကြောက်စွဲသုန်လှုပ်ခြင်း မရှိ။ ခပ်တည် ညီနှင့် ပြန်ကြည့်နေသည်။’

မည်သို့ပင်ဆိုစေ....

သူ့သေရာတော့မည်။

ထောက်လုံမှာ သူ့စား ညှိုးပန်းနှိပ်စက်နေသည် မဟုတ် လော။

‘ဝိုဏ်း’

‘ဝှံ’

ချစ်စွ်မုန်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ကြက်ခြေခတ် အမှတ် သားလို တင်ခုပေါ်လာသည်။

သွေးများ ဖြာခနဲထွက်လာသည်။

ထောက်လုံမှာ သွက်လက်ထက်မြက်သော စားချက်ပြုတ် ချစ်စွ်မုန်၏မျက်နှာပေါ်သို့ ကြက်ခြေခတ်အမှတ်ကို ရဲရဲဝံ့ ခြစ်လိုက်သည်။

၂၄ နန္ဒကျော်သူ

‘အား...အင်း’

နုလင်းသော ဝေဒနာကို ဟူခြင်းသိသာ စိစားလိုက်
ရှက်

ချင်စွာ မှန်သည် မည်သို့မျှပြန်လုပ်နိုင်ပေ။

‘ဟား...ဟား...ဟား သိပ်လှ သိပ်ချောတဲ့ ချင်စွာမှန်
ခုတော့ မင်းမျက်နှာ ပိုလှသွားပြီ မဟုတ်လား၊ ဟား...
ဟား...ဟား’

ထိုစကား ကြားလိုက်ရသောအခါ ချင်စွာမှန် ယောင်
ခနဲ ဒေါသထွက်လာသည်။

‘ဗိုပုံစံအတိုင်း ဆိုရင်တော့ ခိုကြွင်းက မင်းကို ပိုမို
ချစ်ဦးမှာပါကွာ၊ အဲဒီတော့ သူ့ပိုချစ်အောင် နောက်ထပ်
တစ်ခု ခုတ်ပေးရဦးမှာ...ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ’

ဤသို့ ပြောဆိုရင်းမှ...

အစေအပါး လှံသမားချွေးယောင်အား မျက်စိမှိုက်
လိုက်သည်။

ဆက်လုပ်လိုက်ဟု အမိန့်ပေးလှည့်သတော။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ခဲသခင်(၄) ၂၅

ထောက်လုံ ဘုရင်ခိုင်းသည်ကို သူတို့ကောင်းစွာ သိကြ
သည်။

ရှင်အရက်...

ချင်စွာမှန်အား သူတို့လေးယောက် ပေး၍ မ,လိုက်
ကြသည်။

သူ လုံးဝလှုပ်ရှား၍ မရဘဲ ပါသွား၏။

‘ဝုန်း’

‘အား’

အလွန်နက်ရှိုင်းသည့် တောင်အောက်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။

သွားလေပြီ။

ချင်စွာမှန် တောင်အောက်သို့ လွင့်ကျသွားသည်။

‘ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ ချင်စွာမှန်ရေ၊ ပိုကြွင်း ကိုယ်စား မင်း
အတွက် ကိုယ်စေ့ အမျှပေးပေးလိုက်ပါ၊ ယုံကွာ...ဟား...
ဟား...ဟား’

လျှပ်တင်ပြန်အသွင်း ဖြစ်သွားသည့် ဖြစ်ရပ်ကို ခြင်္စာသော
အထိန်းတော်ကြီး အဲဒီမျှန်မှာ ကြောင်၍ ပေးမောနေ၏။

၂၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

သူ့ဘာမှမလုပ်လိုက်ချေ။

မလုပ်နိုင်။ လုပ်နိုင်ရုံကလည်း အခွင့်အရေး မရ။

‘သိပ်ရက်စက်တဲ့ ကောင်တွေပဲ၊ ချစ်ဖို့မရှိတော့ သေ
ပါပြီ၊ မမြင်ဘူး၊ အချိန်မီပြန်လစ်မှ’

အထိန်းတော်ကြီး အမေချန်က ထိုနေရာမှ လှစ်ခနဲ ပြေး
ထွက် လွှားတော့သည်။

သောက်သုံး ဆီလိုက်ချေ။

သို့စဉ်း...

သောက်လို့တိုင်းအဖွဲ့မှာ တောင်အောက်သို့ ခြံကြည့်ရင်း
ဟင်းလိုက်ရယ်မောလိုက်ကြတော့သည်။

*

*

*

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင်(ဒု) ❀ ၂၇

‘စွဲမို့နိ သထိမရသွားဘူးလား၊ အထိန်းတော်ကြီးရယ်’

‘သတိပြန်ရပေမယ့် သူ့မျှော့ ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ၊ သူတို့က
ကြီးနဲ့အပို ချည်တုပ်ထားမှပဲ သခင်မလေး’

‘အင်း...တောင်တော် ရက်စက်ကြတာကိုး၊ ဒီပုံအတိုင်း
ဆိုရင်တော့ စွဲမို့နိတစ်ယောက် သေချာပြီပေါ့၊ အထိန်းတော်
ကြီးရယ်’

ရီကြမ်းမှာ ချစ်ဖို့မရှိအဖြစ်အပျက်များကို သိရပြီး
နောက် လူမရင်မှာ လှိုက်မိမော၍ ဝမ်းနည်းကြလေသွား
တော့သည်။

ရီကြမ်း၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် လွမ်းဆွေးသော အရိပ်
အယောင်များက လွမ်းမိုး နေရာယူထားသည်။

သို့သော်...

သူမသည် အကိုအမီးတစ်ဦးကြိုက်လိုက်ပြီး စကားကို ပြန်
ဆက်နေလေသည်။

‘သမီး ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ အမေချန်၊ ဘာဆက်လုပ်ရ
မှာလဲ ငြိာပါဦး’

‘အမေချန် ဘယ်လိုပြောရမလဲ သခင်မလေးရယ်၊ စွဲမို့နိလဲ
ခုလောက်ဆိုရင် သေရောပေါ့၊ အဲဒီတော့ အကောင်းဆုံးက
သူ့အတွက် ဆုတောင်းပေးဖို့ပဲ၊ ရှိတော့ဟယ်သခင်မလေး’

www.burmeseclassic.com

၂၀ နန္ဒကျော်သူ

မှန်ပါသည်။

ရိကြမ်းမှာ သူ့ချစ်သူ ချစ်စွဲမှန်အတွက် ဆုတောင်းပေး
ပြီဟု ယူဆနေသည်။

ချစ်စွဲမှန်သည် သူ့ဘဝကို ပိုးမိုးယားလွန်းသည်။

အချိန်ရှိသရွေ့ ချစ်စွဲမှန်၏ မျက်နှာလေးကို ငြိမ်းစေရန်
လျက် ခြံနေသည်။

စတုတ္ထသည့်အချိန်မှစ၍ ယနေ့လိုပင် သူ့ကို ရိကြမ်းပေးမ
နိုင်သေး။

နောက်လည်း မေ့ပျောက်လို့ ရမည်မဟုတ်။

အခြေအနေမပေး၍ အခန့်ဝေးသွားကြသော်လည်း သူ့ကို
ရိကြမ်းသည် အဆည်းနစ်အောင် ချစ်လျက်ပင်ရှိသည်။

သူမကြောင့် ချစ်စွဲမှန် အသက်ဆုံးပေးရသည် မဟုတ်
ပါလော့။

ယူကြုံးမရာအောင် ဖြစ်နေ၏။

ထိုအလိုစိတ်သည် ရိကြမ်းအား ခြောက်လွန်လျက်ရှိသည်။

‘စွဲမှန်ဟာ ငါ့အတွက်နဲ့ အသက်ဆုံးခံရဦး သူ့ အတွက်
ငါ့ဘာလုပ်ပေးရင် ကောင်းမလဲ’

ဝေဒနာဝေဒနာမောလျက်ရှိသည်။

အထိန်းတော်ကြီး အမေမျှန်မှာ ရိကြမ်းကိုကြည့်ရင်း စိတ်
မကောင်း ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ယခုဘာပဲ...

ရိကြမ်းနှင့်ပတ်သက်၍ သောကများက သူမ၏ဝင်ဝယ်
ပြည့်စုံနေသည်။

ရိကြမ်းမှာ ထိုင်ရာမှ ချက်ချင်းထလိုက်သည်။

သူ့အတွေးကို ဖျောက်ဖျက်ပြီးနောက် သူ့အခန်းထဲသို့
ဝင်သွားလေသည်။

အခန်းထဲရောက်သော်....

အဝတ်အစားများကို မွေနှောက်နေ၏။

ထို့နောက်....

ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ဝတ်စုံလေးတစ်ထည်ကို ဆွဲထုတ်၍ ဝတ်
လိုက်သည်။

အဖြူရောင် ဝတ်စုံလေးနှင့် ရိကြမ်း။

ရီကြမ်း၏ လှုပ်ရှားမှုကို အထိန်းတော်ကြီး အမေချန်မှာ လုံးဝ နားမလည်သောကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။

‘သခင်မလေး ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်’

ရီကြမ်းမဖြေ။

အခန်းတံခါးဝထိသို့ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် လျှောက် သွားသည်။

အခန်းတံခါးကိုဖွင့်လျက် အပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

အထိန်းတော်ကြီး အမေချန်မှာ နေလို့မရတော့ချေ။

ရီကြမ်းနောက်သို့ ခပ်မြန်မြန်လေး လိုက်သွားသည်။

ဥယျာဉ်ကြီးတစ်ခု။

လုံရဲတိုက်၏ ဥယျာဉ်ကြီး။

ထိုဥယျာဉ်ကြီးထဲရှိ ပန်းမာလာတို့မှာ ညှိုးနွမ်းနေပုံ ရသည်ဟု ရီကြမ်းထင်နေ၏။

အားလုံးသော အရာတို့သည် အလှအပများ ခန်းခြောက် နေသည်။

ကင်းမဲ့နေသည်ကို ရီကြမ်းမြင်နေ၏။

ပျော်ရွှင်သန်းဆန်းခြင်းမရှိသော ရီကြမ်းမှာ ဥယျာဉ်ဘဲရှိ အရာရာအားလုံးကို အခါပွယ်ကင်းမဲ့စွာ ကြည့်နေ၏။

သူမစိတ်ထဲမှာ ဘိမ်မည်းညိုဖျားကဲ့သို့ မှိုင်းပျံ့သူအုပ်ဆိုင်း ဆိုင်းပင် ရှိနေသည်။

ယခင်ရက်များက ချင်းစွဲမှုန်နှင့်အတူထိုင်၍ ခံကားဆိုခဲ့ သော ထိုင်ခုံက သူမအား ပြက်ရယ်နေသည်။

ဥယျာဉ်ထဲဆင်းပြီး ရီကြမ်းဘာလုပ်သနည်း။

ထိုအမေးကို အထိန်းတော်ကြီး အမေချန်မှာ စိတ်ထဲတွင် ကျိတ်၍ မေးနေ၏။

ရီကြမ်းမှာ တွေ့ဝေဝေးမောစွာ ရပ်နေရင်းမှနောက်သို့ လှည့်၍ အထိန်းတော်ကြီး အမေချန်အား လှမ်းခေါ်လိုက် သည်။

‘အမေချန်’

‘အမိန့်ရှိပါသခင်မလေး’

‘သမီးအနေနဲ့ ချင်းစွဲမှုန်ကို ရည်စူးပြီး သူ့အတွက် အုတ်တု လေးတစ်ခုကို လုပ်ချင်တယ်၊ အမေချန် အကူအညီ ပေးပါ လား’

‘သခင်မလေး ဖြစ်ခဲချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရပါစေမယ်’

ဤသို့ အခြေပေးရင်းမှ အထိန်းတော်ကြီး အမေချန်မှာ ဥယျာဉ်ထဲမှ လှစ်ခနဲ ပြန်ထွက်သွားသည်။

ရီကြမ်းတစ်ယောက်တည်း ဥယျာဉ်ထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။
ချင်စွ်မုန်၏ ရုပ်လွှာကလေးသည် ဥယျာဉ်ထဲရှိ အရာ
အားလုံးထဲတွင် ထင်ဟပ်လာ၏။

ဘယ်ကိုကြည့်ကြည့်။

ချိုစွ်မုန်၏ မျက်နှာကိုသာ မြင်နေရသည်။

စကားသံလေးများကို ပြန်လည် ကြားယောင်နေမိသည်။

အချိန်မှာ သိပ်မကြာလိုက်ပေ။

အထိန်းတော်ကြီး အမေချန်သည် ရီကြမ်းဖြစ်စေချင်သည့်
ဆန္ဒကို ပင်ပင်ပန်းပန်း ကြိုးစားလုပ်ဆောင်နေ၏။

ထုံးဖြူဖြူဓမ္မေးနေသည့် အုတ်ဂူလေးတစ်ခု ပြီးစီးသွား
လေပြီ။

ရီကြမ်းမှာ ပြီးစီးသွားပြီဖြစ်သော အုတ်ဂူဓမ္မေးလေးကို
ကြည့်ရင်းမှ မျက်ရည်များ ထိစီးကျနေသည်။

ငိုလက်စမျက်နှာလေးမှာ မြင်ရသူအဖို့ ရင်နှင့်စရာ သနား
စရာ ဖြစ်နေသည်။

အုတ်ဂူဖြူဖြူလေးပေါ်တွင် သူမ စာရေးနေ၏။

မျက်ရည်စများသည် သူမ ရေးလက်စ စာလုံးများပေါ်
တစ်ပေါက်ချင်း စီးကျနေသည်။

အထိန်းတော်ကြီး အမေချန်မှာလည်း မျက်ရည် မထိန်း
နိုင်။

ရီကြမ်းနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားနေရသည်။

သူမသည် ရေးပြီးသောစာကို တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ပြန်
စစ်ကြည့်နေသည်။

‘ကွယ်လွန်သူ ချစ်ခင်ပွန်း ချင်စွ်မုန်’

ထိုစဉ်....

ရီကြမ်းသည် နောက်ဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်လိုက်သည်။

‘ရီကြမ်းရေ’

သူမ နားထဲတွင် ခေါ်သံတစ်ခု ကြားလိုက်ရသည်။

အသံလာသည့်နေရာကို သူမ ရှာကြည့်မိသည်။

မသတိ။

၁. မ ဖိတ်ချောက်ချားနေပြီလား။

သူ့ကိုယ် သူမ မသိပါချေ။

ရိုးကြမ်းသည် လက်နှစ်ဖက်ကိုဆွဲချပ်၍ ဆုတ်ပြုတ်ပြုတ်လေး
ကို ကန်တော့နေ၏။

မျက်စိဝှံ့များသည် ဆုတ်ပြုတ်ပြုတ်လေးတို့တွင် ဝှံ့
နေလေသည်။

‘ဝှံ့မုန်အေး... ဝှံ့မုန်ပြာခွဲတဲ့ စကားတွေကို မေ့သွားပြီ
လားဟင်၊ ငှက်မြစ်ရင်ကောင် မိုးကောင်းကင်မှာ အသံထွက်
မယ်ဆို၊ ငွေပြန်မှာရှိနေရင် ကပ်ကိုင်စည်း နားမယ်ဆို၊
ခုတော့ ရိုးကြမ်းကို တစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့ပြီပေါ့၊ ဝှံ့မုန်
ချယ်၊ ရိုးကြမ်းကို တစ်ယောက်တည်း မထားနိုင်ပါနဲ့၊ လာ
ခေါ်ပါ၊ ဝှံ့မုန်... လာခေါ်လှည့်ပါ’

ရိုးကြမ်းသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်ထုတ်ကာ ဝှံ့မုန်ကို
လှမ်းပေးနေ၏။

သူမအနားသွင်း ဝှံ့မုန်ရောက်နေသည်ဟုထင်သည်။

သူမကိုခေါ်ရမ်းမှ နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ခွာ
လွှားသည်။

ရိုးကြမ်းက လက်ကမ်းဝေးရင်း ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းချင်း
ချီတိုး၍ လှမ်းလျှောက်နေသည်။

မည်မျှကြာအောင် ပိုကြမ်း လျှောက်သွားသည်မသိ။

ချစ်ဖို့မုန်ကိုပစ်ချလိုက်သော ကောင်ထိပ်ဆီသို့ ဆောက်၍
ပြန်ပြန်သည်။

သူမနောက်မှ အထိန်းမဝင်ကြီး အမေချန်မှာ အသံထွက်
ဆန် လိုက်နေရသည်။

ရိုးကြမ်း၏ ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းသာ အလိုတွင် အမေချန်မှာ
ကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။

‘သခင်မလေး သတိထားပါ၊ ကဲ... ဥယျာဉ်ထဲကိုပြန်ကြမို့’

‘မပြန်ဘူး၊ ကျွန်မ မပြန်သဘဲဘူး၊ ဝှံ့မုန်နောက်ကို
ကပ်ထားတော့မယ်၊ ခုလို တစ်ယောက်တည်းနေပြီး ကျွန်မ
မသက်တံ့လူကိုလဲ မလိုချင်ဘူး၊ သေတာက ပိုကောင်း
ပဲ၊ အမေချန် မဆွဲနဲ့ လွှတ်ပါ’

ရိုးကြမ်းမှာ မရမက ကန်ခြောက်၍ ရုန်းသည်။

အမေချန်မှာ အသံထွက်၍ ဖက်လာ ပြန်သည်။

‘သခင်မလေးရယ်၊ ဒီလိုတွေ့ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း မလုပ်
သင့်ပါဘူး၊ ကတယ်တွေ့ သခင်မလေးဟာ ငယ်ပါသေး
တယ်၊ မသေရဘူး၊ သခင်မလေး မသေရဘူး၊ ပြန်လိုက်
ပါ’

ထိုစဉ်...

ရီကြမ်းမှာ ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်သွားသည်။

ထို့နောက်....

သူမ နားကိုစွင့်လိုက်သည်။

အဝေးဆီမှ အသံတစ်သံသည် သူမအား ချက်ချင်း ပြို
သက်လွှားစေ၏။

ဟိုအသံက ပလေ့သံ။

ချင်စွာ မှတ်နေသော ပလေ့သံလေးဖြစ်သည်။

သာယာအေးမြလွန်းဆွတ်ဖွယ်ကောင်း၏။

ရီကြမ်းသည် ပလေ့သံလာရာဘက်ဆီသို့ ဦးတည်၍ ပြေး
သွားပြန်၏။

အမေချန်က နောက်က ပြေးလိုက်ရပြန်သည်။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ရဲသခင် (၅) ၃၇

ရီကြမ်းမှာ ငြိမ်သက်ခြင်းမရှိ။

သူမ၏စိတ်ဝယ် လေပြည် လေညှင်းများကဲ့သို့ လှုပ်နေ
သည်။

ပလေ့သံက ပို၍ပို၍ ကျယ်လာ၏။

တဖြည်းဖြည်း သူမ အနားသို့ တိုးကပ်လာသည်။

‘သူ...သူ...စွာ မှတ် မသေဘူး၊ မသေဘူး၊ ဟိုမှာ ပလေ့သံ
ကတယ်အမေချန်’

အမေချန်သည် အူရားဖားရားနှင့် ပြန်မေးလိုက်၏။

‘ဘယ်မှာလဲ သခင်မလေး’

‘ဟိုမှာလေ အမေချန်’

‘သခင်မလေးရယ် သတိထားပါဦး၊ စွာမှတ်က သေသွား
ဦစွာ’

‘မဟုတ်သေးဘူး အမေချန်...မဟုတ်ဘူး၊ သူ မသေလို့
လွှဲမှတ်နိုင်တာပေါ့၊ ခုထိ ပလေ့သံက နားထဲက မထွက်
သေးဘူး၊ ကြားနေရတုန်းပဲ မဟုတ်လား’

၃၀ ဦး နန္ဒကေသရ်

ရီကြမ်းသည် အရှေ့အနောက် တောင်မြောက်တောင်
အရပ်လေးဖျက်နှာသို့ ဖျတ်စိမသေး၍ ရွာဖို့နေသည်။

ချစ်စွ်မွန်ကို အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ပေ။

ပင်လယ်တိုက်ကဲ့သို့ နှစ်ယောက်သားမိနားဝယ် ကြားမိ
ရပေ။

အခမူချီနီမှာ ယုံရဟက် ဖယ်ရအာက်။

ရီကြမ်းမှာ နေမထိထိုင်မသာ ခြိမ်းနုရှား၏။

နှုတ်ပွားည်း စွ်မွန်ကို တမ်းတလျက်....

‘စွ်မွန်...စွ်မွန်၊ မင်း တယ်မှလဲကွယ်၊ မင်း တယ်က
ပင်လယ်ခွက်နေတာလဲ’

ထိုမခိုက်....

ကြားနေရသည့်ပင်လယ်မှာ ရပ်လွှား၏။

ရီကြမ်းမှာလည်း ဝိုင်းလျှာသွားသည်။

လှံသော်လည်း....

ဘုမ ဖိတ်ခတ်က ပြင်းထန်လျက်ပင် ရှိနေသေးသည်။

ပိုးကြီးလှံနှင့် ငရဲသခင် (စု) ၃၆

စွ်မွန်...စွ်မွန်ကို မရပ်ကလျက်ရှာမည်ဟု သူမ ဆုံးဖြတ်သား
ရသေးသည်။

‘စွ်မွန်...မင်း တာဖြင့်...ရီကြမ်းကို အတွေ့မခံတာလဲ
မင်း၊ ရီကြမ်းမှာတော့ မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခံစားရတဲ့ ခင်
အကြောင်း အသည်းမတွေ ကြေကွဲပျက်ယုန်းနေပါပြီ၊ ရီ
ကြမ်းကို ထောင်ထွေလှည့်ပါဦး စွ်မွန်ရယ်’

ရီကြမ်းမှာ ခံစားသွက်ပြင်းထန်ပွာဖြင့် မအင်တစ်နေခွာ
မည်။

သနားစရာကောင်းသော ရီကြမ်းပါသား။

* * *

ထူထပ်သော ကံ။

ဝါးခေမာက်တစ်ခုကို ခပ်ဆုပ်ဆုပ်မလေး တောင်းထား
မည်။

သူ့မျက်နှာကို မမြင်ရပေ။

ထို့အပြင်....

၄၀ နန္ဒကျော်သူ

မျက်နှာတောင် ပဝါနက်ကလေးတစ်ထည်ဖြင့် စည်းထားလေသည်။

မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ဟု ရုတ်တရက်မပြောနိုင်။

ဘော်ရုံတန်ရုံလူကလည်း သူ့ကိုမှတ်မိနိုင်ဖို့ခဲယဉ်းလှသည်။

ထိုလူသည် အုံကောင်းသော သစ်ပင်ကြီး တစ်ပင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက်ရှိသည်။

သစ်ပင်ပေါ်မှ ထိုင်နေရင်း အောက်မှ လှုပ်ရှားနေသော လူနှင့်ယောက်ကို အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။

ရိကြမ်းနှင့် အထိန်းတော်ကြီး အမေချန်။

ရိကြမ်းမှာ ပလ္လေသံကို လိုက်ရှာရင်းမှ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေ၏။

ရိကြမ်း၏ မျက်နှာပေါ်တွင် မျက်ရည်စများက မှန်ခြောက်သေးပေ။

ငိုကြွေးတမ်းတလျက်ပင် ရှိနေသည်။

သူမသည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကိုပက်၍ ငိုကြွေးလျက်ရှိနေသည်။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင်(ဒု) ၄၁

ထိုသစ်ပင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့်လူကို သူတို့ မမြင်။

မတွေ့။

မသိ။

‘စွံ့မွန်၊ မင်းရဲ့ ပလ္လေသံလေးဟာ ဒီနားမှာပဲ ပျောက်ကွယ်သွားတယ်၊ မင်း တယ်မှာလဲ စွံ့မွန်ရယ်၊ ရိကြမ်းကို လာတွေ့သည့်ပါဦး’

သစ်ပင်ပေါ်မှလှသည် သူ့မျက်နှာပေါ်မှ ကြက်ခြေခတ်ဒဏ်ရာတစ်ခုကို ပွတ်သပ်ရင်း ဟိုဘက်ဆီတစ်ခြမ်းသက်သာလှစွာနေ၏။

ထိုသူကား ချင်စွံ့မွန်ပင် ဖြစ်သည်။

ချင်စွံ့မွန်သည်သစ်ပင်အောက်မှငိုကြွေးနေသည့်ရိကြမ်းကို ခွဲကြည့်ရင်း ပြုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက်....

စာရွက်တစ်ရွက်ပေါ်တွင် စာရေးလိုက်သည်။

ထိုစာသည် မျက်နှာပေါ်ရှိ ဒဏ်ရာမှ စီးကျလာသည့် သွေးဖြင့် ရေးသော စာဖြစ်သည်။

၄၂ နတ်ကျွမ်းသူ

သင်ပပ်အောင်ကွပ်မိသည်။ ချီကြမ်းနားသို့ ရောက်သော
စာကို အဘဦးအယာ ပပ်ချလိုက်သည်။

ချီကြမ်းအနားသို့ ဘာတစ်ခုခု ရောက်လာသည်။

ဘယ်က လာလဲ။

ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ။

ချီကြမ်း အပြုအမူတို့လည်းကောင်း၊

လူနားအတု ချီကြမ်းသည် ထိုစာလေးကို သိလိုစေခြင်း
ကောက်ယူပေးလိုက်သည်။

ချီကြမ်း...

မုန်းလိုက် မေ့လိုက်တော့...

စွဲမိနေပြီ။

ထိုစာကို ပတ်ပြီးနောက်...

‘ဟင်...စာကို သေးနဲ့ ရေးထားတယ်။ ဒီစာ ဘယ်က
ရောက်လာလဲလို့’

သင်္ခါန်တော်ကြီး အပေချုပ်ကို တအံ့တကြွနှင့် ပြနေ၏။

စိုးကြီးလုံနှင့် ငရဲသခင်(၃) ၄၃

‘အပေချုပ်၊ ခုန့်ပွင့်သောသူ နို့ယာ ဆရာချောနေပြီ။ ဒီမှာ
သူရေးတဲ့စာ’

‘ဟေ...ဟင်လား၊ ဘယ်က ရလဲ’

‘သမီးလဲ မသိဘူး အပေချုပ်၊ ဒီနားက တွေ့ဖို့ ယူပတ်
လိုက်တာပဲ’

ချီကြမ်းသည် စာကိုမနားတမ်း တစ်ဘလဲလဲဖော်နေရင်း...

‘ဟို...ဟို...ဟို... မင်း သိပ်ရှက်စက်တယ်၊ မင်းက ရုန်းဆိုဖို့
ရုံကြမ်း မခုန်းနိုင်ဘူး၊ မင်းက မေ့နိုင်ရင် ချီကြမ်း မခမ
နိုင်ဘူး၊ မင်းကို ချီကြမ်း မေတ္တာတွေ့တာပဲ ရှာပါမယ်’

* * *

ကယ်တင်ရှင်

နံနက်ခင်း....

နေရောင်ခြည်သည် တစ်လောကလုံးရှိ လူသားများကို နိုးကြွထက်မြက်သော အလင်းရောင်ကို ပေးနေ၏။

နံနက်ခင်း၏ အလင်းရောင်နှင့်အတူ လူသားများ လှုပ်ရှားလာကြသည်။

လုပ်ငန်းခွင်သို့ ဝင်သည့်လူများ။

ကုန်စည်ရောင်းဝယ် ပောက်ကားသည့် လူများ။

ရှေ့နောက် တောင်မြောက် အရပ်လေးပါးသို့ သွားလာနေသူများ စသည်ဖြင့် ဆူဆူညီညီ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေကြသည်။

အထူးသဖြင့်....

ရွာလယ်ခေါင် ဘုရားကျောင်းအရှေ့ရှိ ကွင်းပြင်တစ်ခုတွင် လူများထိုးမပေါက်အောင် စည်ကားစုရုံးနေသည်။

ထိုစဉ်....

တောင့်တင်းသန်မာ ချောမောလှပ သူကလက်ဖျတ်လတ်သည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်။

တူရိယာဆိုင်းကို တီးပြုလျက်ရှိသည်။

လိုအမျိုးသမီးကား ကျောက်ဝှေ့လန်။

ဘူမတီးခတ်နေသော တူရိယာဆိုင်းကို လူများတိုးဝှေ့ကြည့်ရှုနားထောင်နေကြသည်။

တူရိယာဆိုင်းသံမှာ သာယာငြိမ်ငြောင်းလွန်းလှ၏။

ချိုလွင်အေးမြလွန်းလှ၏။

ထိုအသံဖြင့် ကျောက်ဝှေ့လန်က လာရောက်ကြည့်ရှုနားထောင်သော ပရိသတ်ကြီးကိုဆွဲဆောင်ထား၏။

ထိုအချိန်တွင်....

ဘုရားကျောင်းအာရှ သို့ ဦးတည် ဖာသည့် လူ့ရွယ် ဘက်
ယောက် အခမ်းမှကြွားလိုက်ရသည့် တူရိယာဆိုင်း သံကြောင့်
သွေ့ခြေရမ်း တွက်လက်ဖြင့်ဆန့်လာ၏။

ထိုလူ့ရွယ်မှာ ကိုယ်ကျပ်ဝတ်စုံ သန့်ဆွတ်ကိုအကဲအခတ်
ဆင်တူဝတ်ထားသည်။

သူ့အသက်မှာ နှစ်ဆယ်ဝန်း ကျပ်သားရှိနေပြီမည်။

ကျောပေါ်မှာတော့ မားရှည်ဘယ်သက်ကို လွှဲကိရိယာ
သည်။

ထိုလူ့ရွယ်သည် လူ့ဘိုးမပေါက်အောင် စည်ကားနေသော
လူအုပ်ကြားထဲသို့ လုံးဝဝင်သွားသည်။

မျက်စိကလည်းအငြိမ်မနေပေ။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ဖြန့်ကျက်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူ့ရွယ်အမည်မှာ ချင်စွာမူ။

ချင်စွာမူသည် ကျောက်တောင်လန်ဆိုင်ခင်းသံကိုနားထောင်
နေရင်းမှ တစ်ဖက်သို့မျက်စိကစားလိုက်သည်။

ထိုစဉ်....

သူ့လိုလူ့ရွယ်တပ်ယောက်ကို ဖြစ်လိုက်ရသည်။

ထိုလူ့ရွယ်သည် ကျူးပိန်ဖြစ်သည်။

သူ့လည်လည်း ကျောက်တောင်လန်ဆိုင်ခင်းသံတွင် နှစ်ချော
နေပုံရ၏။

သို့သော် ချင်စွာမူကား မသိမသာကြည်နေသည်။

တေးထွားကပ်ရင် ငါးခပ်ပြီးသည့်နောက်....

ကြည့်ရှု နားထောင်နေသည့် ဗိုလ်ချုပ်များက ကျောက်
တောင်လန်ဆိုင်သို့ ဝေ့စကလေးများ ပယ်ပေးနေကြသည်။

ချင်စွာမူမှာလည်း မနေသာတော့။

သို့ဖြစ်၍ အိတ်ထဲမှဝေ့သားတစ်ကျပ်ကိုထုတ်ကာ ကျောက်
တောင်လန်ဆိုင်သို့ ပယ်ချပေးလိုက်၏။

ကျောက်တောင်လန်သည် ချင်စွာမူကို ဆတ်ခနဲလှမ်းကြည့်
ရင်းမှ လည်ငြိမ်ခန့်ညားသည့် သူ့ရုပ်သွင်ပြင်ကြောင့် လေး
စားကြည်ညိုသွားသည်။

ကျောက်တောင်လန်သည် ချင်စွာမူအားဦးညွှတ်၍ ကျေးဇူး
တင်မိကြောင်း ကိုယ်ဟန်အမူအရာဖြင့် လုပ်ပြနေ၏။

ထို့နောက် ချင်စွ်ဝူပင်ပေးသည့်ငွေသားကို ကောက်ယူ
နေစဉ် ကျူးပိန်သည် ရုတ်တရက်ရှေ့သို့ထွက်လာကာ လျင်
မြန်စွာကောက်ယူလိုက်၏။

ကျောက်ငွေ့လန်မှာ ကြောင်အမ်းအမ်းလေး ဖြစ်သွား
သည်။

‘မယူနဲ့၊ ဒီငွေဟာအတုကြီး’

ကျူးပိန်သည် ဤသို့ပြောဆိုရင်း ငွေသားကိုလက်ဝါးဖြင့်
လုံးချေပစ်လိုက်သည်။

ကြည့်ရှုနားထောင်နေသည့် ပရိသတ်များမှာ အံ့သြနေ၏။

လုံးချေထားသည့် ငွေသားအား ချင်စွ်ဝူထံသို့ပြန်၍ပစ်
ပေါက်လိုက်သည်။

ချင်စွ်ဝူမှာ ဆတ်ခနဲဖမ်းယူလိုက်သည်။

သို့နှင့်ပင်....

ထိုငွေသားကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ပြန်လုံးဖိလိုက်၏။

ငွေသားမှာအတုမဟုတ် အစစ်သာဖြစ်သည်။

အသယ်ကြောင့် ကျူးပိန်သည် လိမ်ညာပြော၍ မုသား
သားဆိုသည်။

ချင်စွ်ဝူသည် တွေ့ဝေစဉ်းစားနေရင်းမှ ထိုငွေသားကို
ကျောက်ငွေ့လန်အား ပြန်၍ပစ်ပေးလိုက်သည်။

‘သူ လိမ်ညာပြောတာပဲ၊ မိန်းကလေး၊ ဒီငွေသားဟာ
အတုမဟုတ်ဘူး၊ အစစ်ပဲ’

ကျူးပိန်သည် လျင်မြန်သောအဟုန်ဖြင့် ကြားမှဖြတ်ယူ
လိုက်ပြန်သည်။

ကျောက်ငွေ့လန် မည်သို့မျှမတတ်နိုင်။

ထိုစဉ်....

ကျောက်ငွေ့လန် လက်ဖဝါး နုနုလေးကို ကျူးပိန်က
ခမ်းမရ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘ရှင်ဘာလုပ်တာလဲ’

မိန်းကလေးအံ့ကြည့်နေသော ပရိသတ်မှာ ရုတ်ရွတ်သံသံ ဖြစ်သွား
သည်။

ကျူးပိန်သည် ကျောက်ငွေ့လန်၏လက်ကို မလွှတ်သေး။

၅၀ နန္ဒကျော်သူ

ယုတ်မာညံ့ဖျင်းသော စကားဖြင့် ထပ်မံစော်ကားနေသည်။

‘ဒီမှာမိန်းကလေး၊ ဝေ့သားတစ်ကျပ်ဟာ ဘာမှတန်ဖိုးမရှိပါဘူး။ ဒီထက်မကလိုချင်ဘယ်ဆိုရင် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့၊ ငါ့အချစ်ကို လက်ခံမယ်ဆိုရင် မင်းအတွက် တုတ်သစ်လုံး စားလို့မကုန်တဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ပေးမယ်’

ကျူးပိန်စကားမှာ ရင့်သီးသွန်း၏။

ကျောက်စေ့လန်မှာ မခံမရပ် ဖြစ်လာသည်။

သူ့လက်ကိုလွှတ်ရန် ကြိုးစားရုန်းကန်နေ၏။

ကျူးပိန်က အလျော့မပေး။

တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

ကျောက်စေ့လန်က ရုန်းကန် ဖယ်ရှားနေသည်။

‘ဟေ့ ကောင်၊ အားနဲ့တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလို မစော်ကားပါနဲ့၊ လွှတ်လိုက်ပါ’

နောက်ဆုံး ချင်စွာ၏စကားကြောင့် ကျူးပိန်အလျော့မပေးလိုက်ရသည်။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင်(၃) ၅၁

‘ဪ... မင်းက လူ့စွမ်းကောင်းလုပ်ချင်တဲ့ သဘောနဲ့ ပြောနေတာကိုး၊ အေး... ဝတ္တုကြသေးတာပေါ့ကွာ’

ကျူးပိန် ရှက်သွား၏။

ပရိသတ်ကြားတွင် ဤသို့ အပြောခံလိုက်ရသည့်အတွက် ကျူးပိန်မှာ ဒေါသထောင်းဝနဲ့ တွက်သွားသည်။

‘ယား....’

မျက်စိမျက်နှာပျက်ပျက်နှင့် ထိုနေရာမှ ကျူးပိန် တွက်သွားသည်။

သူ့အသွင်သဏ္ဌာန်က ချင်စွာအား တိုက်ခိုက်စေခဲ့မည်လို့ ခံမရပ်။ ချင်စွာ သိလိုက်သည်။

ကျူးပိန်သည် ရိပ်ခနဲလှုပ်ရှားလိုက်ရင်း ချင်စွာ ကိုယ်ပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်အုပ်လိုက်သည်။

‘ယား....’

‘ဟိုက်....’

ချင်စွာသည် ခြေထောက်ကို အတွင်းအားသုံး၍ ခုန်လိုက်သည်။

နောက်....

လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ထပ်ဆင့် ကန်ထည်လိုက်သည်။

‘ဒုတ်....’

‘ဆင့်....’

လည်းသံသေသေ တစ်ချက် လွှတ်ပေါ်လာပြီးနောက်....

ကျူးပိန် အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားသည်။

မြေပြင်ပေါ်တွင် ပက်လက်ကြီး ဖြစ်နေ၏။

ကျူးပိန်သည် ချင်စွာအား မျက်လုံးမျက်ဆံ ပြူးပြူး နှိုး လှမ်းကြည့်နေသည်။

သို့နောက် နေရာမှ လူးလဲထလိုက်သည်။

ကျူးပိန်မှာ မောဟိုက်တုန်လှုပ် ကြောက်ရွံ့သည့်ပုံစံ မျိုးဖြင့် ချင်စွာအားသို့ လျှောက်သွားသည်။

သူ့လက်နှစ်ဖက်ကိုလည်း အပေါ်သို့ မြှောက်တင်ထားသည်။

ထိုစဉ်....

ကျူးပိန်က စကားတစ်ခွန်း ဆိုလိုက်၏။

‘နောက်မှ ပြန်တွေ့ကြသေးတာပေါ့၊ လူ့ခွမ်းကေး ဝေးဝေးပေးရယ်’

ပွဲကြည့်ပရိသတ်မှာ စဲသွားသေးပြီ။

လူတချို့သာ ကျန်တော့၏။

ကျောက်ဝှေ့လန်နှင့်အတူ ထိုလူတချို့မှာ ချင်စွာနှင့် ကျူးပိန်တို့၏ တိုက်ခိုက်မှုကို မိတ်ဝင်တစားကြည့်နေဆဲ။

‘ဒီပွဲကြည့်မကောင်းဘူးကွာ’

‘ဒီလောက်ငယ်တဲ့ လူရွယ်လိုအောင် နိုင်အောင် မလိုက်နိုင်နိုင်ဘူး၊ ဟိုပါရဲ့’

‘အနီရောင် ဝတ်စုံနဲ့လူရွယ်က ပညာမဆိုးဘူး’

ပွဲကြည့်ပရိသတ်တချို့၏ ဝေပန်သံများ။

ချင်စွာသည် မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်သည့် ပုံစံဖြင့် ကျောက်ဝှေ့လန်ရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်ခဲ့၏။

ကျူးပိန်မှာ သူ့နားတွင်ခရီးတော့ချေ။

ယမ်းယမ်းယိုယိုဖြင့် အဝေးသို့ ထွက်သွားသည်။

‘ဝှံ’

‘ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ မိန်းကလေး’

‘ဝှံ’

‘ကျွန်မနာမည် ကျောက်တော့ လန်လို ခေါ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ဘာမှ မမြင်ပါဘူး၊ မိလက်သေး နည်းနည်းကျင်သွားရုံပဲ ရှိပါတယ်ရှင်’

ချင်စွာနှင့် ကျောက်တော့ လန်ရှိရာသို့ ကျူးပိန်မှာ အဆိပ် ထက်နက်ပုန်းကို လွှတ်လိုက်သည်။

‘ဪ... မိန်းကလေးနာမည်က ကျောက်တော့ လန်၊ ခုလို သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် နာမည်ကတော့ ချင်စွာ ချင်စွာပေါ့’

အဆိပ်ထက်နက်ပုန်းအပ်ကလေး သုံးချောင်း....

ချင်စွာရှင်ဆီသို့ တစ်ချို့နည်း ပြေးထွက်သွားသည်။

လူကိုနှိပ်သောက် အေးစားသွားကားပြောနေစဉ် မမျှော်လင့်သော လှုပ်ရှားမှုလေးတစ်ခုက ဝင်ရောက်ဖျက်ဆီးလိုက်သည်။

လူ့ခဏ္ဍာ ရှောင်တိမ်းခွင့်မရလိုက်ပါ။

ချင်စွာမှာ ခုတ်တရက်မလိုက်ရသောကြောင့် အရုပ်ကြီး ပြန်လဲလို ကားခနဲကျသွားမိ။

လူ့အတွက်တော့ အခွင့်ကောင်းတစ်ခု။

သို့သော်....

ကျူးပိန်သည် ရလာသည့်အခွင့်ကောင်းကို လက်လွှတ် ခံရိုး လုံးစုံမရှိ။

သတိကို လာလစ်မပေးသော ချင်စွာမှာ ရင်ဝတွင် စူးစိုက်နေသည့် အဆိပ်ထက်နက်ပုန်း သုံးချောင်းကို လျင်မြန်စွာ နှုတ်ယူလိုက်သည်။

ပစ်လွှတ်လိုက်ချေပြီ။

ထို့နောက်....

‘ဝှံ’

ကျူးပိန်ရှိရာသို့ ပြန်ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။

၅၆ နန္ဒကျော်သူ

ကျူးပိန်မှာ အဝေးမှပြန်လာသည့် အဆိပ်လက်နက်ပုန်း
ကလေးများကို ချောင်တိမ်း၍ ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

ချင်စွ်ဝူမှာ ထိုအဆိပ်လက်နက်ပုန်း အပ်၏ဧကကြော
နေရာတွင် သတိလစ် မူးမေ့သွားတော့သည်။

ကျောက်ဌေးလန်သည် ချင်စွ်ဝူကိုတွဲ၍ ဘေးအောင်သွား
တော့သည်။

တဲငယ်လေးတစ်လုံး....

မြို့နှင့် မနီးမဝေး နေရာလေးတစ်ခုတွင် တည်ဆောက်
ထား၏။

လှလှပပသပ်သပ်ရပ်ရပ် နေချင့်စဖွယ်တဲငယ်လေး။

တဲငယ်လေး၏ ငတ်ငန်းကျင်သည် ဝက်သိတ်တစ်ဆိတ်
သက်လျက်ပင် ရှိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် ပုရင်ခအင်သံလေးများကို တစ်စီကြာ
နေရသည်။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင်(ဓု) ပိုဒ် ၅၇

လင်းကြက်တွန်သံသည် အဝေးဆီမှနေ၍ သွေ့သွေ့ငင်ငင်
သွက်ဝပေါ်လာသည်။

တဲငယ်၏ အရှေ့ဘက်ကောင်းကင်တွင် ရောင်နီပျို နေပြီ။

မကြာမီအချိန်တွင် မိုးပစ်ခင်လင်းတော့မည်။

‘ဝါး’

ကျောက်ဌေးလန်မှာ ပါးစပ်ကို လက်ဝါးဖြင့် အသာ
ပိတ်ရင်း သမ်းဝေလိုက်သည်။

သူမ တစ်ညလုံးတစ်ရေးမှ မအိပ်ရသေးပေ။

မိုးစစ်စစ် လင်းတော့မည်အထိ ချင်စွ်ဝူကို ပြုရဲလေးနေ
ရသည်။

ချင်စွ်ဝူသည် ခုတင်ပေါ်တွင် ပတ်လက်လှန်လျက် သတိ
သစ်နေသည်။

အဆိပ်လက်နက်ပုန်းအပ်ကြောင့် သူ၏ရပ်ဘက်တွင် အဆိပ်
များ ပျံ့နှံ့နေသည်။

ကျောက်ဌေးလန်သည် ထိုအဆိပ်ရည်များကို ပါးစပ်ဖြင့်
စုပ်ယူ၍ ထုတ်ပေးနေသည်။

၅၀ နန္ဒကျော်သူ

မိုးကြိုးလွန် ခရီးသင်(၅) ၅၆

အဆိပ်ရည်များ ကုန်သွားသောအခါ ရင်ဘတ်ပေါ်ရှိ
အိပ်ရာများကို ယူယူကြင်နာစွာဖြင့် ဆေးဝါးများ လိမ်းပေး
နေ၏။

ကျောက်ဓမ္မလန်၏ ကြင်နာစွာ ပြုစုမှုကြောင့် ချစ်ခင်
မိမိတို့ တဖြည်းဖြည်းသတိရလာသည်။

လိုအချိုးကွင်း....

ချစ်ခင်မိမိ အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူနေ၏။

လို့နေသက်....

အိပ်ရာပေါ်တွင် သွေးလွှဲနေရာမှ မျက်စိအစုံကို အသာ
အယာဖွင့်လိုက်သည်။

သွေးတေးတွင် ကျောက်ဓမ္မလန်ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်
ရသည်။

သူ့ အလွန်ပင် အံ့သြသွားသည်။

‘ကျွန်တော် ဘယ်ကို ရောက်နေတာလဲ ကျောက်ဓမ္မလန်’

ကျောက်ဓမ္မလန် ပြုံးလိုက်သည်။

‘ဒီအိမ်ဟာ ဓမ္မလန်ရဲ့ အိမ်လေ၊ ရှင် သတိလစ်နေလို့
ဓမ္မလန်အိပ်ကို ခေါ်လာပြီး ပြုစုနေတာပေါ့’

‘ဟင်... ဟုတ်လား ဓမ္မလန်’

‘ဟုတ်ဘယ် ခုဝိုင်း ခုဝိုင်း ဇော်ရာက အဆိပ်ရည်တွေကို
ဓမ္မလန် ပါးစပ်နဲ့ စုပ်ထုတ်ပစ်ပေးလို့ သက်သာ လာတာ
ပေါ့’

ပပွင့်တပွင့် အပြုံးလေးနှင့် ပြောဆိုနေသည့် ကျောက်ဓမ္မ
လန်ကို ဘားနာသောအကြည့်နှင့်ကြည့်နေ၏။

‘ခုကတော့ တွင်ရှိသော ပြတင်းပေါက်မှ နေရောင်ခြည်
နံရံလေး ခင်လာ၏။’

နေရောင်ခြည်၏ အလင်းကြောင့် ကျောက်ဓမ္မလန်မှာ
ပို၍ လှပနေသည်။

သူမ၏ ကိုယ်သင်းနဲ့ လေးက ချစ်ခင်မိမိ နှာခေါင်းအတွင်း
သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးဝင်နေသည်။

ချစ်ခင်မိမိမှာ သူမကိုကြည့်ရင်း အတွေးများ လွတ်လပ်စွာ
ပျံ့လွင့်နေသည်။

ဤမျှ ပျိုမျှမ်းနုနယ် ချစ်ချင်စဖွယ်ရှိသော မိန်းကလေး
တစ်ဦးနှင့် ယခုကဲ့သို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရင်းရင်းနှီးနှီး တင်
ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ကြုံခဲ့ဖူးပေ။

၆၀ နန္ဒကျော်သူ

ယခု....

တံပတ်တစ်ခုတွင် သူနှင့် ကျောက်ငွေ့လန်....

နှစ်ယောက်တည်း အတူတကွရှိနေ၏။

ကျောက်ငွေ့လန်၏ မျက်နှာသည် ချင်ချင်စဖွယ်....

ချိုလွင်သောစကားနှင့် အေးမြသောအပြုံးများက နှစ်ယောက်အပြည့်။

ထို့ကြောင့်....

ချင်စွာ ဝိတ်လှုပ်ရှားနေ၏။

‘ဒီလောက်တောင် လူကို ဘာလို့ စိုက်ကြည့်တာလဲ ခု’

ရှက်ဘုရားက သူ၏ အမေးကြောင့် သူ့အတွေး လျှောက်ထားသည်။

‘ငွေ့လန်ကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ အဲဒီ ကျေးဇူးတွေကို တယ်လို့ပြန်ဆပ်ရမလဲ တွေးနေတာပါ’

‘မလိုပါဘူး ခု’ ဟုလည်းကောင်း၊ တကယ် ကျေးဇူးဆပ်ရမှသာ ငွေ့လန်ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ခု’ ဟုလည်းကောင်း ငွေ့လန်ကို လူယုတ်မာရဲ့ လက်ထဲက ကူညီကယ်တင်ပေးခဲ့လို့ပါ။

‘ဒါက မပြောပလောက်တဲ့ ကူညီမှုပါ ငွေ့လန်၊ ခု’ ဟုလည်းကောင်း ပြုစုယူဆမှုခံရရင် အသေးအမွှားပါ။ ခု’ ဟုလည်းကောင်း ငွေ့လန်ရဲ့ ပြုစုမှုကြောင့် မဟာသား၊ ဒီတော့ ခု’ ဟုလည်းကောင်း မေတ္တာစေတနာကို စွန့်ခွာတင်သက်မပေးအောင် စည်းကမ်းချက်တွေက မမှည်းထိုးပြီးမှတင်တမ်းတင်ထားပါမယ် ခု’ ဟုလည်းကောင်း

ချစ်ချင်စဖွယ်ရှိသော ကျောက်ငွေ့လန်၏မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်းမှ လေပြည်လေးဖြင့် ပြောနေ၏။

ကျောက်ငွေ့လန်၏မျက်နှာမှာ အပြုံးပန်းများပွင့်သကဲ့သို့ ပွင့်ပျံ့နေသည်။

တစ်စုံတစ်ခုကို ဝမ်းသာအားရဖြစ်လျက် ကျေနပ်နေပုံ ရ၏။

‘ငွေ့လန်ကိုအကဲခတ်ကြည့်ရတာ သိုင်းပညာကိုတတ်ကျွမ်းမှုပုံစံပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်ခန္ဓာ နှစ်နှောင်းပေမယ့် ကျောက်စိတ်ရှိပုံမရဘူး’

ချင်စွာ ထိုင်ရာမှထ၍ ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ လျှောက်ထားသည်။

‘ဘာကိုကြည့်ပြီး ပြောနေတာလဲ ခု’

၆၂ နန္ဒကျော်စံသူ

‘တခြား မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝေ့လန် မနေက အပြစ်အမှုန့်
ခုထွေးနေရတဲ့ ဟန်အမူအရာဟာ သိပ် ကွာခြားလွန်းလို့ပါ
ဝေ့လန်’

မှန်ပါသည်။

ယခုမှ သူမသည် နွဲ့နှင်းနှောင်းနှောင်း ပျော့ပျော့ခွပျောင်း
ပျောင်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့နေသည်။

သူမ၏ စကားသံများကလည်း ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့နေ
သည်။

သူမ၏ စကားသံများက....

ကြိုးကြာသံ၊ ကခုန်သံကဲ့သို့သာယာညင်းပျောင်းလှ၏။

သူမ၏ မျက်နှာမှာ ရှင်မြူးတက်ကြသောအပြုံးများဖြင့်....

‘ဟုတ်ပါတယ် စွိုဝူ၊ ဝေ့လန်ဟာ ဘယ်ဂိုဏ်း ဘယ်
အဖွဲ့ကမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဝမ်းရေးအတွက် အနုပညာနဲ့
ရှာစားနေရတော့ နေရာအနှံ့လူမျိုးစုံကို တွေ့ရတယ် မဟုတ်
လား၊ အဲဒီတော့ မိမိကိုယ်မိမိ ကာကွယ်မှုအတွက် ကွယ်လွန်
သွားတဲ့ခင် သင်ကြားပေးသလောက်ပဲ တတ်ပါတယ်၊
စွိုဝူတို့လောက်တော့ ပညာမစုံဘူးပေါ့’

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင်(ဗု) နန္ဒ ၆၃

သူမ၏ စကားသည် မည်သည့်အနိပ္ပာယ် သက်ရောက်
ကြောင်းကို ချင်စွိုဝူ ခိုင်စားမိလိုက်သည်။

‘ဒါနဲ့တောင် ကျူးဝိုင်းနဲ့ ကျုပ်ဘို့ရဲ့ တိုက်ခိုက်ပွဲမှာ ဝေ့
လန်ရဲ့ညာကို မဆုတ်ပြဘူးနော်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဝေ့လန်’

‘အကြောင်းရှိသိပေါ့၊ စွိုဝူရယ်’

ကျောက်ဝေ့လန်မှာ မျက်လွှာကိုချလျက်....

လူခြေကြီးနှင့် နေလိုက်သည်။

ချင်စွိုဝူသည် ဆက်မမေးတော့ဘဲ ငြိမ်သက်စွာနေလျက်
တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေမိသည်။

ထိုစဉ်....

ချင်စွိုဝူသည်တစ်စုံတစ်ခုကိုသတိရလိုက်ဟန်ဖြင့် ကျောက်
ဝေ့လန်ဘက်သို့လှည့်၍ မေးလိုက်သည်။

‘ဝေ့လန် စွိုဝူရဲ့ဆောင်စား ဘယ်မှာလဲဟင်’

ဝေ့လန်သည် သူ့ကိုကြည့်ရင်း ခိုးခိုးခပ်ခပ် ရယ်နေ၏။

ချင်စွိုဝူ ဒေါသထွက်လာပုံရသည်။

‘ဘာရယ်နေတာလဲ ဝေ့လန်၊ အဲဒီဆောင်ခေးဟာ သိင်
အရေးကြီးတယ်၊ ပျောက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး ဝေ့လန်၊ ဘယ်
မှာလဲဆိုတာကို ပြန်ပြန်ဖြေခမ်းပါ’

ကျောက်ဝေ့လန်သည် ထိုစီရာမှ ရုတ်ခြည်း ထလိုက်၏။

ထို့နောက် ခုတင်ပေါ်ရှိ ခေါင်းအုံးအောက်မှ အရာ
ဝတ္ထုတစ်ခုကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

‘စွ်ဝူ ဆောင်ခေးကိုတော့ မတွေ့ဘူး၊ ဒီလုံကိပ်တွေ
တယ်’

‘ဟာ...ဒီလုံကိပ် ပြောတာပေါ့ ဝေ့လန်၊ ဘာကြောင့်
လဲဆိုတော့ ဒီလုံဟာ မိုးကြိုးရတနာလုံဖြစ်တယ် ဝေ့လန်၊
စွ်ဝူ ဝားအိမ်ထဲမှာ ထည့်ဝိုက်ထားရတာ၊ ရုတ်တရက် ကြည့်
ရင်တော့ ဆောင်ခေးပေါ့’

မိုးကြိုးရတနာလုံ....

ချင်စွ်ဝူ လက်ထဲမှ မိုးကြိုးရတနာလုံကို ကျောက်ဝေ့
လန်မှာ အထူးအဆန်းသဖွယ် ကြည့်နေ၏။

‘ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တောင် အရေးကြီးတာလဲ စွ်ဝူ’
သိချင်သောစိတ်ဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

ချင်စွ်ဝူမှာ မိုးကြိုးရတနာလုံကို ပွတ်သပ်ရင်းမှ....

‘ဒီလုံဟာ အရေးကြီးစွ်မကဘူး၊ တန်ဖိုးလဲ သိပ်ရှိတယ်
ဝေ့လန်၊ နောက် ဒီလုံကို လိုချင်တဲ့လူတွေက အများကြီးပဲ၊
အဲလေ...ဒီလုံနဲ့ပတ်သက်ပြီး လူတွေ အများကြီး သေဆုံးခဲ့ရ
တယ် ဝေ့လန်၊ အဲဒီအထဲမှာ စွ်ဝူရဲ့ အပေခန့် ဦးဇိုးတော်၊
အစ်ကိုတို့လဲ ပါသွားကြတယ်’

ချင်စွ်ဝူမှာ အားလုံးကို သတိရပြီး လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲ
သောလေသံဖြင့် ပြောပြနေ၏။

‘ဒီလောက်တောင်ပဲလား စွ်ဝူရယ်၊ အင်းလေ...ဒီမိုးကြိုး
ရတနာလုံကလဲ ထူးခြားတာကိုး၊ ဒါကြောင့် ဝေ့လန်
ရတစိုက် သိမ်းပေးတာပေါ့’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဝေ့လန်၊ ဝေ့လန်ရဲ့ကျေးဇူးတွေ
စွ်ဝူ အပေါ်မှာ တဖြည်းဖြည်းများလာပြီ၊ အဲဒီတော့ အဲဒီ
ကျေးဇူးတွေကို ဘယ်လို ဆပ်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး
ဝေ့လန်ရယ်’

ကျောက်ဝေ့လန်သည် ချင်စွ်ဝူ ပြောသော စကားကို
နားထောင်ရင်းမှ သူ၏ ယောက်ျားပီသသော မျက်နှာလေး
ကို ခိုး၍ကြည့်နေမိသည်။

ထိုသို့ရှိနေရင်းမှ သူတို့နှစ်ဦးသည် မျက်လုံးချမ်းကို အကြည့်ချမ်းဆုံးခံကြကာ နှစ်ဦးလုံး မျက်လုံးချမ်း ခေါင်းဝှံသွားကြလေ၏။

ကျောက်ခွေ့လန်သည် ချစ်စဉ်အား တစ်ချိုးလုံး အတိတ်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ကျွန်းက....

ကျောက်ခွေ့လန်က....

‘စွေ့စွေ ခိုခိုကြိုးရတနာလုံနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ထူးခြားမှုလေးတွေကို ပြောပြနိုင်မောဟင်’

‘ခွေ့လန် လိချင်တယ် ဆိုရင်တော့ ပြောပြရမှာပေါ့၊ ခွေ့လန်ရယ် တကယ်တော့....’

ချစ်စွေ့စွေသည် သူမနားသို့ တိုးကပ်လာပြီးနောက် မိုးကြိုးရတနာလုံနှင့် ‘ပတ်သက်သည့် ထူးခြားချက်များကို နှစ်ကိုယ်ကြား တိတိဆိတ်ဆိတ် တိုးတိုးလေး ပြောပြနေတော့သည်။

* * *

ထိုစဉ်....

အပြေးနှင်လာသည့် မြင်းခွာသံများ။

ဘဲငယ်စိုဆူသို့ အလှအယက် တိုး၍ဝင်လာသည်။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက....

ရှေ့မှ မြင်းဖြင့် အပြေးဖုန်းစိုင်း၍နှင်နေသည်။

သူတပည့်များကလည်း နောက်မှ အားသွန်၍ လိုက်နေကြသည်။

ချစ်စွေ့စွေနှင့် ကျောက်ခွေ့လန်မှာ ပြောလက်စ ကောင်းများကို ရပ်လျက် မြင်းခွာသံများကို နားစွင့်နေသည်။

မကြာမီမှာပင်....

သူတို့နှစ်ဦး သတိအနေအထားကို ပြင်ဆင်ထားကြသည်။

‘သတိထားနေနော် စွေ့စွေ’

ချစ်စွေ့စွေက ခေါင်းညိတ်အဖြေပေးလိုက်သည်။

ကျောက်ခွေ့လန်သည် ချက်ချင်းပင် အခန်းထဲသို့ဝင် ရောက်သွားလေ၏။

၆၈ နန္ဒကျော်သူ

‘ဝေ့လန် အယ်သွားဦးမလို့လဲ၊ သတိထားဦးလေ’

‘အရေးကြီးလို့ပါ၊ ခဏလေး’

ချင်စွ်ဝူသည် ဤသို့လှမ်းပြောရင်း တံခါးဝတွင် ရပ်
စောင့်နေ၏။

ကျောက်ဝေ့လန်၏လှုပ်ရှားမှုသည် သူ့အတွက် တွေး
ဟောစရာပင် ဖြစ်နေလေသည်။

‘အင်း... ဝေ့လန် အခန်းထဲ ဘာသွားလုပ်ပါလိမ့်၊ မြင်း
ခွာသံတွေကလဲ တဖြည်းဖြည်းနီးလာပြီ’

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ကျောက်ဝေ့လန်သည် လူတစ်
ယောက်နှင့်အတူ ပြန်ထွက်လာ၏။

သူမနှင့် ပါလာသောလူသည် အသက်အရွယ် အားဖြင့်
ချင်စွ်ဝူ အရွယ်လောက်ပင်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

မျက်ခုံးမွေး ထူထူများအောက်တွင် သူ့မျက်လုံးများက
စူးရှတောက်ပြောင်နေသည်။

အရပ်အမောင်းမှာမူ သာမန်လူတို့ထက် မြင့်မား၏။

သူ၏ ဟန်အမူအရာမှာ တည်ငြိမ်အေးစက်လှ၏။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင် (၅) ၆၉

သူတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်
စဉ်...

ဟော... မြင်းခွာသံများ။

နားစွင့်နေရင်းမှာပင် မြင်းခွာသံများက တစ်ခါလည်း
မျောက်သွားတော့၏။

တို့နောက် တံခါးဘက်သို့ လာနေသောအသံများ။

နီးကပ်လာသည့် ခြေသံများနှင့်အတူ...

‘ဗိုင်း... ဗိုင်း... ဗိုင်း... ဗိုင်း’

ပိုက်ထားသည့် တံခါးကို အဆက်မပြတ် ပုတ်နေ၏။

ကျောက်ဝေ့လန်သည် တံခါးနားသို့ကပ်လာသည့်ခနာန်
ချင်စွ်ဝူကို တွန်းဖယ်လိုက်၏။

အတွင်းဘက်သို့မှ ကျောက်ဝေ့လန်၏ မေးခွန်းကို အပြင်
ဘက်မှ သူတို့ကြားလိုက်၏။

‘ဟေ့... ဘယ်သူလဲ’

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်
ရင်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်လေ’

၇၀ ဦးနု ကျော်စု

မိုးကြိုးလုံနှင့် ခရီးသစ် (၃) ၇၁

အတွင်းကန်မှ ကောင်းသံ ထွက်လာတော့ချေ။

ကျောက်ဂွေ့လန်သည် ဘိုးအသံရှင်ကို မှတ်မိသဖြင့် ဖိတ်
သွား၏။

တံခါး ပွင့်ပေးသင့် ပေးသင့် စဉ်းစား ဆုံးဖြတ်ရသလို
နေလေသည်။

အကယ်၍....

တံခါးကို ပွင့်မသေးလျှင် အတင်းပို့ချိုး ဖျက်ဆီးပြီး
ဝင်လာမည်မှာ ခဏချာသည်။

ကျောက်ဂွေ့လန် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချက်ချင်း ချလိုက်
သည်။

သူ့မလက်ထဲမှ လက်ခွန်းကိုကြည့်ရှင်း သူမနှင့် ပါ
လာသည် လူငယ်ဆီသို့ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

‘ခရု...မင်းအနေနဲ့ ဒီကျပ်ကို အသက်နဲ့လဲပြီး ကာကွယ်
ပေးတော့’

ဆိုလူငယ်က လျင်မြန်စွာ မင်းယူလိုက်သည်။

ချင်စွာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြောင်ပြီး ငေးကြည့်
နေ၏။

မည်သို့မျှ ငစ်မပြော။

ဆိုစဉ် လူငယ်ဆီမှ ကောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ဂွေ့ကကွယ်တိုက်ခိုက်ချင်သေး၊ ကျောက်
ဂွေ့လန်’

‘မင်း’ ဝါးစာပေးလို နားထောင်၊ ခုထွက်သွားပေးတော့
မိက အရေးကြီးတယ်’

သူတို့က ဝေးဆုံးဝင် အပြစ်တက်မှတံခါးကို ခြေတောက်
ဖြင့် ခုခံပစ်နှိပ်လိုက်သည်။

‘ရန်...’

တံခါး ပွင့်သွားလေပြီ။

တံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်....

‘ဝှံ’

‘ဝှံ’

‘ဝှံ’

‘ဝှံ’

၇၂ နန္ဒကျော်သူ

အဆိပ်လက်နက်ပုန်းအပ်များကို ကျူးပိန်နှင့် သူ၏တပည့်များက အခန်းအတွင်း အဆက်မပြတ် ပစ်လွှတ်နေသည်။

ကျောက်ဓမ္မလန်သည် လျှပ်ဖြူသော အဟုန်ဖြင့် ချင်စွာ ရှိရာသို့ တစ်ရှိန်သိုး ပြေးထွက်၍ ကာကွယ်နေသည်။

ထိုဥဒ္ဓါမှာ လူငယ်က လက်နက်ပုန်းကိုယူ၍ လှစ်ခနဲထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

ချင်စွာသည် အခြေအနေကို သုံးသပ်ပြီးနောက်...

သူ၏ မိုးကြိုးရတနာသို့ကိုးသုတ်၍ တိုက်ခိုက်နေတော့သည်။

ကျူးပိန်....

သူ့ကို ချင်စွာ ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေ၏။

ရုတ်တရက်....

ကျူးပိန်သည် အကျီရင်ဘတ်ကြားထဲမှ အဆိပ်လက်နက်ပုန်း အပ်တစ်ချောင်း ထုတ်၍ ချင်စွာထံ ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

‘ဝှစ်’

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင်(၄) ၇၃

‘ထန်....’

ချင်စွာကို ကျူးပိန်ရတနာသို့ဖြင့် အသာကကွယ်၍ တိမ်းရှောင်သွားနိုင်၏။

ကျူးပိန် မျက်လုံးမျက်ဆံ ပြူးသွားသည်။

ချင်စွာကို အထပ်သေး၍ မဖြစ်တော့ချေ။

ကျောက်ဓမ္မလန်က ကျူးပိန်၏ တပည့်များကို ပညာသား ပါပါနှင့် တိုက်ခိုက်နေဆဲ....

တိုက်ပွဲသည် တဖြည်းဖြည်း ပြင်းသန်လာသည်။

ချင်စွာနှင့် ကျောက်ဓမ္မလန်တို့ အလျှော့မပေး။

ကျူးပိန်နှင့်သူ တပည့်များက အနိုင်မခံ။

အပြန်အလှန်အားဖြင့် အပြင်းအထန် ထိသိမ်းတိုက်ခိုက်လျက်....

ချင်စွာမှာ ကျူးပိန်၏သိုးနှက်ချက်ကို အလူးအလဲခံနေရသည်။

ကျူးပိန်သည် အဆိပ်လက်နက်ပုန်းများ ကုန်ဆုံးသွားသဖြင့် ဓားကိုထုတ်၍ ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်နေ၏။

သုန္ဒရီဝေဒနာသည် ချွန်၍ ဝှက်ညှက်ကော့သို့ထိုးသွင်းလိုက်

60-42

ချင်းစွာ ချစ်ခင်မေးမြန်းပြောတတ် တိုးဝင်လာ
သော အေးချမ်းကို မိမိတို့ဖြင့် ပြန်လည်ခတ်သွင်းလိုက်၏။

10

ခံစားရုံလိုသွားထိခတ်သိသည်။ ခြမ်းခနဲထွက်ပေ။ တောင်မြို့
မီးလှုပ်ပြီးပွားကလေးများ၊ ဂစ်းလက်သွားပေးသည်။

ကျေးဇူးတင်စားချက်မှာ ပြင်းထန်လှသဖြင့် ချစ်ခင်မှု၏
 မှုကို ထားသောလက်သည် တုန်၍ တွားလေ၏။

ချစ်စဉ်းစုနီချစ်သက်မွဲ ဒုက္ခရာယဉ် ကျဉ်တက်လာသော
 ငြောင့် လှက်ဆက်လက်ကိုင်းဆောင်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ဘဲ လှံမာ
 မြေပေါ် ညိုလွင့်ဝဉ်ကျသား၏။

သူ့ရင်ဘတ် ဒက်ဂုမဟင်းမှု သွေးများ ပြန်ထွက်လာ
တော့သည်။

ကျောက်စင်္ဂလန်သည် သို့သော် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်

၁၇၆ ဩဂုတ်လ...

ချစ်ဦးစွာညွှန်းကြားပိုင်ကို ဆက်လက်တိုက်ခိုက်နိုင်ခြင်းမရှိ
နိုင်တော့ဘဲ ကြောက်ရွံ့စေရကာ ပယ်နေလိုက်၏။

ထိုစဉ်ကလည်း...

ကျူးငိုသည့် အေးချက်များကို ရုပ်နားခြင်းမရှိဘဲ အရောင်
ပြောင်းလဲတိုက်ဆိုင်လေသည်။

‘စွဲ’ စွဲ ဆိုသည်မှာ ပြီးကုန်နေ၊ အစွဲလပ်သွားခြင်း

ချစ်ဖို့ဝါသနာရှိပြီးဖြစ်သော သူတို့၏ချစ်ခင်စေသောသမီးများ
ကလေးမိခင်တို့၏အားပေးမှုများသည် သူတို့၏လက်ထပ်ခြင်းအခါသည်

အကြောင်းအရာများကို ဖော်ပြထားပါသည်။

“What is it?”

ကျောင်းတွေပိတ်သွားရုံနဲ့ လူတွေကလည်း ခုနစ်နှစ်ကလောက်ကဲ့သို့ အလုပ်လုပ်ရတာမျိုး ဖြစ်နေပါပြီ။

ဝကျောက်စေ့လန့်စိတ် ခားချက်များသည် ယုဒမြို့နံ့သာ
ကော ဝေးအနံ့စိတ်အသိမ်း၊ အသီးအသွတ်၊ အခွက်အပင်များ။

၇၆ ❀ နန္ဒကျော်သူ

ကလည်း ကျူးပိန်၏ တိုက်စစ်ကို တစ်မုဘုတ်ချင်း ပြောင်းသွားစေတော့သည်။

ကျူးပိန်မှာ ကျောက်ဝှေ့လန်၏ ဓားရေးကျွမ်းကျင်မှုကို မယှဉ်နိုင်တော့သဖြင့် နောက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ဆုတ်ခွာနေသည်။

‘စွဲဝူ မိုးကြိုးရတနာလုံကိုယူပြီး လွှတ်အောင် ပြေးပေးတော့၊ သူ့ကို ဝှေ့လန် အပြတ်ရှင်းလိုက်မယ်’

ရုတ်တရက်....

ကျောက်ဝှေ့လန်၏အသံ ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာသည်။

သူတို့အားလုံးက ဝေးမောကြည့်နေ၏။

ချင်စွဲဝူသည် ရန်သူ၏အခြေအနေကိုသိသည်။

သူ့အနေဖြင့် သည်နေရာမှာ ဆက်လက်ရပ်နေရန် မသင့်မှန်း တွက်ဆလိုက်သည်။

ရလာသည့်အခွင့်အရေးကို အသုံးပြု၍ အဝေးသို့ ထွက်ပြေးသွားတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။

ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ကျူးပိန်၏တပည့်အချို့မှာ ကျောက်ဝှေ့လန်၏ ဓားချက်ကြောင့် သေသူသေ၊ လဲသူလဲ၊ မေ့သူမေ့နှင့် မလုပ်မယှက်ရှိနေသည်။

ကျူးပိန်မှာ ‘ကျောက်ဝှေ့လန်၏တိုက်စစ်ကို အလူးအလဲခံနေရသဖြင့် သူ့တွင်လည်း အင်အားမရှိတော့ပါ။’

နောက်လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ တပည့် တစ်ယောက်နစ်ယောက်သာ ရှိနေ၏။

ကျူးပိန် လှမ်းအော်လိုက်သည်။

‘ဟိတ်....မင်းတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ဟိုမှာ မိုးကြိုးရတနာလုံကိုယူပြီး ပြေးသွားပြီ၊ လိုက်ကြလေ’

မူနိပါသည်။

ချင်စွဲဝူမှာ ကျောက်ဝှေ့လန်ကို လက်ပြန်တစ်ဆက်ပြီး ဝေးရာသို့ ပြေးသွားသည်။

သူ ထွက်ပြေးသွားသော်လည်း စိတ်ကမဖြောင့်။

ကျောက်ဝှေ့လန်ကို သူ သံယောဇဉ်ရှိနေ၏။

သို့သော်....

၇၀ **အိန္ဒြေ** နန္ဒကျော်သူ

အခြေအနေကမ္မပေး။ ခဏတာအရေးကြောင့် ဝပ်ခွာခွာ အရေးသို့ မပြေးချင်ဘဲနှင့် ထူပြေးခဲ့ရသည်။

ကျူးပိန်မှာ သူ့ကပည့်များအား ချစ်ခင်စွာ နာခံလိုသဖြင့် လိုက်ရန် အမိန့်ပေးနေသည်။

ကျောက်ငွေ့လန်သည် အတွင်းအားကို ခြေခံသက်မှာ ခုံ၍ ညာခြေများကို ရှေ့သို့ဆန့်တန်းလိုက်၏။

‘ယား’

ကျူးပိန်၏ရင်ဝဲဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ်ဝင်သွားသည်။

‘ဒုတ်’

ရုတ်တရက် ကျူးပိန်မှာ ရှောင်တိမ်းခွင့်မရလိုက်ပါ။

‘အင့်’

ကျူးပိန်သည် အင့်ခနဲ အသံနှင့်အတူ နောက်သို့ လွင့်ထွက်သွား၏။

ကျောက်ငွေ့လန် သူ့ထံသို့ အလျင်အမြန် ပြေးသွား၏။

အနားသို့ရောက်သည်နှင့် ကျူးပိန်၏ မျက်နှာကို ခြုံထောက်ဖြင့် စုံကနဲချလိုက်သည်။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင်(၅) နိဗ္ဗာန် ၇၉

သည်မြင်ကွင်းကို ချစ်ခင်စွာ အဝေးမှ လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။

ကျေးဇူးပေးခြင်းကြောင့်သာ အပြီးဖြင့် ပိုမိုမြင်နေရ၏။

‘နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါကယ် ငွေ့လန်ရယ်၊ မင်းရဲ့ကျေးဇူးတွေကို ဖန်တီးတာတွေ ပြန်ဆင်နိုက်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ချက်အပြည့်နဲ့ ခံယူထားပါတယ် ငွေ့လန်’

တစ်သက်တည်း ခပ်ကြည့်လျက် တီးတိုးနေရွတ်နေ၏။

ထိုစဉ်....

ကျူးပိန်၏ ကပည့်သုံးယောက်မှာ ငြားနား၍ အော်ဟစ် ဟန့်တားနေ၏။

‘လူနီ’

‘ဟိတ်....မပြေးနဲ့’

‘မလွတ်စေနဲ့၊ မိအောင်ပမ်း’

ချစ်ခင်စွာ သည် အသံလာရာဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ရင်းမှ အနောက်ဘက်ထဲသို့ တဖုတ်ထိုးပြေးဝင်သွားတော့သည်။

လိုက်သူက သိသိမဲမဲလိုက်။

၈၀ ~~အို~~ နန္ဒကျော်သု

ပြေးသူက ဇွဲနပ်နှင့်ပြေး။

ချင်စွာမှာ အားလုံးကို ဥပေက္ခာပြုပြီး ကိုယ်လွတ်ချိန်
၌ ပြေးနေရပြီ။

ကျောက်ခဉ်းလန်နှင့် ကျူးဝိန်တို့ တိုက်ပွဲအခြေအနေကို
သူ လုံးဝမြင်ရ သိရတော့မည် မဟုတ်ပေ။

*

*

*

ကျ၊

ပြေးသူနှင့်လိုက်သူ

နက်ရှိုင်းလှသော တောကြီးတစ်ခု။

ကြီးမားလှသည့် သစ်ပင်များမှာ မိုးထိလုနီးပါးမျှရောက်
နေသည်။

နေ့အလင်းရောင်မှာ ထိုသစ်ပင်ကြီးများကြားမှ ထိုးထွက်
နေသည်။

သို့ဖြစ်၍ တောလမ်းကလေးမှာ အလင်းရောင်မဲ့သလို
ရှိနေသည်။

ကွက်တိကွက်ကျား အလင်းရောင်အောက်မှ သိုဝှက်သွား
တစ်ဝောက်။

ဆာသောင်မွတ်သိပ်သော ဝေဒနာနှင့်အတူ ပစ်ပန်ခံရ
ဟိုက်နေရ၏။

မည်မျှကြာသောအခါ ပြေးလွှားလေ့ရှိသည့်အခါ

ခြေကုန်လက်ပမ်းကျ၍ 'စိမ်းဖြူမြက်ဝင်းပေါ်သို့ ပစ်သွင်း
ချလိုက်၏။

ရင်ဘတ်မှသွေးများဆွက်ချွန်ပင် ရှိသေးသည်။

အသက်ကိုလည်း ပြင်းပြင်းရှူ၍ အမေးဖြေနေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

ကျေးဇူးတင်သာရကတို့၏ သံစုံတစ်မြည်အော်သံကလေး
များသည် သာယာနာပျော်ဖွယ် ရှိလှသည်။

တစ်ချက်တစ်ချက် ခြေယမ်းတိုက်ခတ်လာသော လေပြည့်
သည် တောပန်း တောင်ပန်းတို့၏ အမွှေးရနံ့ကို သယ်ဆောင်
လာသည်။

တစ်ဘောလုံး မွေးပျံ့သင်းထုံလျက်ရှိသည်။

သို့သော်....

ချစ်ခင်မှုမှာ သဘာဝ၏ အလှအပများကို လုံးဝမခံစား
ချေ။

လူ့ဒဏ်ရာများက တဖြည်းဖြည်း ခိုးခွားလာပုံရ၏။ တစ်
ခါတစ်ချိန် ညည်းညူသံတက်လာသည်။

ထိုစဉ်....

လူသူရှင်းသည့် ဟောလမ်းတစ်ချောင်းတွင် လူလေး
တစ်ဦးက စကားတပြောပြောနှင့် သူတစ်ယောက်ယောက် ပြော
၏။

'ဒီနားမှာပဲ ပျောက်သွားတယ်၊ တောအောင်ရှာမှ ပြန်
ရမယ်'။

'ဒီကောင် ပြေးလို့မလွတ်နိုင်ဘေ့ဒါပါဘူးကွာ'

'ဟုတ်တယ်၊ သူ့ရင်ဘတ်မှာ သွေးကွက်တစ်ကွက် တွေ့
ရတယ်'။

သူတို့စကားပြောသံကို ချစ်ခင်မှု ကြားလိုက်ရသည်။

မှတ်ခြင်း ချုပ်ကွယ်တစ်ခုထဲသို့ ဝင်ပုန်းလိုက်၏။

ထိုလူထဲမှလူတစ်ယောက်သည် ချစ်ခင်မှု ရင်ဘတ်ဆီမှ လူ
တို့ သွေးစက်များကို တွေ့လိုက်သောအခါ....

၈၄ နန္ဒကျော်သူ

‘ဟေ့...ဒီမှာ သွေးစက်တွေတယ်ကွ၊ ဒီကောင်တွေ
တို့လက်ထဲက ဘယ်နည်းနဲ့မှ မလွှတ်နိုင်တော့ဘူး’

ဆိုအသံကိုကြားသဖြင့် ချင်စွာ ဘုံထဲထိတ်လန့်သွားသူ

‘ဟေ့...မပြေးနဲ့

ချင်စွာသည် ချုံအတွင်းမှထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားနေ
ကျူးပိန်၏ တပည့်လေးယောက်မှာ သူ့ကို ဝိုင်းထား
သားဖြစ်နေ၏။

ရုတ်တရက် ပြုန်းစားကြိုးမို့ သူ ဘာမျှမတတ်နိုင်။

အင်အားလည်း မရှိတော့ချေ။

သို့သော် စိတ်ဓာတ်က တစ်စက်ကလေးမျှ မကျ။

လာမည့်ဘေး ပြေးတွေ့မည်စိတ်ချိုးဖြင့် အတွင်းအား
တဖြည်းဖြည်းစုစည်းနေ၏။

သူတို့လေးယောက်မှာ ချင်စွာကို အလွတ်မပေး
အကြည့်များဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

သူတို့လက်ထဲတွင် ထက်မြက်သော ဆောင်စားများ
အသင့်ပြင်ထားကြသည်။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင်(၃) ၈၅

‘ဟား’

ချင်စွာသည် အတွင်းအားကို ပြုန်စုစည်းပြီးနောက် ရုတ်
တရက် ထခုန်ကာ သေထဲသို့ အပ်ပတ်ကျွန်းသိုး၍ ရှောင်
လိုက်သည်။

‘ရန်း’

ထိုအခိုက်အတန့်မှာပင် ကြီးပွားလာ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်
ပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ခုန်ဆင်းလာသည်။

‘ဟိတ်...အားလုံးရပ်လိုက်ဝမ်း’

ထိုစဉ် ကြည်လင်ပြတ်သားသည့်အသံသည် သူတို့နောက်
မှ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူတို့အားလုံး လှစ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဝါး
စာကံတစ်ခုကို မျက်နှာဖုံးအောင် ဆောင်းထားသည့် လူ
တစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလူသည် ငုံ့ထားသောခေါင်းကို တဖြည်းဖြည်း မော့
သောအခါ ပဝါနက်တစ်ထည်စည်းထားသည့် သူ့မျက်
စုံတွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

ချင်စွာ မွန်...

၈၆ နန္ဒမာရ်သို့

ယုံလှသည်ကား လူ့ယုံလျှိုးသမား ချစ်စွ်ပွန်ပင် ဝေပြည်။

ချစ်စွ်ပွန်သည် ရွာလွှဲအားလုံးကို စူးစိုက်ကြည့်ရပ် လေပြည်တစ်ချက် ဖွတ်တုတ်လိုက်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့တစ်တွေဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့နေတဲ့လူကို ဘာလို့ ဂြုမ်းစဲချင်တာလဲဗျာ’

‘ခင်ဗျားနဲ့ တာဝန်ခံလို့ကူး၊ ဝင်မရွှပ်နဲ့၊ သေသွားစေ’

‘တစ်ဖက်လူသည် ချစ်စွ်ပွန်ဟာ စိတ်ကိုဆွဲပေးနေသကဲ့ ပိုက်ကမ်းကန်းပြန်ပြောလို့မိ။

ချစ်စွ်ပွန်သည် အံ့အားသင့်စွာဖြင့် လေ့လာနေဆဲ။

‘ကျုပ်က ကျုပ်ရွှေ့မှာ အေးရာတောလုပ်နေရပ် လုံး ကြည့်နေတာ၊ အဲဒီမှာပဲ ခင်ဗျားတို့ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်လည်သွားကြပါ’

ချစ်စွ်ပွန်က တည်ငြိမ်အေးအေးသော လေသံဖြင့် ပြောနေဆဲ။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ခင်ဗျား အိမ်နဲ့ပေးရောမလို့ဘူး ကျုပ်တို့ဟာက လူမရွေးဘူးဆိုတာ သိချင်တယ်ဆိုရင်အာ စမ်းလိုက်လေ’

ခိုးကြီးလှိုင်နှင့် ရဲသခင်(၄) ၈၇

‘ကျုပ်က လူတစ်ယောက်ကဲ့တည်းကတော့မှ စမတိုက်ဘူး၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့ကပဲ ခြိုးတိုက်ပေါ့’

ချစ်စွ်ပွန် ကောင်းဆိုးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ဖက်လူ နှစ် ဟူးဟူးကို ရေ့သို့ဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် ချစ်စွ်ပွန်၏ရပ်ကို ချိန်ထားလေ၏။

လျင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သိုက်လေသည်။

သူ၏လှုပ်ရှားမှုမှာ ချစ်စွ်ပွန်လွှမ်းမည်။

သူတို့လေးယောက် တစ်ပြိုင်နက် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေ၏။

‘ဟား’

ထိုကားနှင့်အတူ ချစ်စွ်ပွန်မှာ တိုးဝင်လာသော မားမားကေးကေးယောက်ကိုခန့်၍ တစ်ချက် ရှောင်ပေးလိုက်ပြီးနောက် မိမိခေးဖြင့် ဝင်ထုတ်လိုက်၏။

တစ်ဇာတိတွင်းမှာပင် သူတို့တိုက်ပွဲလေး ပြင်းထန်လာ၏။

ချစ်စွ်ပွန် လေထဲတစ်ခုလျှောက် သူတို့အားလုံးက ပြီးပြီကြီး စိုက်ကြည့်နေ၏။

www.burmeseclassic.com

၈၈ နန္ဒကျော်သူ

ရတ်တရက်....

မြင်လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် သူတို့လေးယောက်စိတ်
တွင် အံ့သြတုန်လှုပ်သွားကြ၏။

‘ဝင်း’

ချစ်စွာမိမိ လေဆာတွင် ရပ်နေသူမှ ပြန်ခုန်ချလိုက်သည်။

အလင်မပေးသော ဓားသမားတစ်ယောက်မှာ လျှပ်မြန်
သောအဟုန်ဖြင့် ချစ်စွာမိမိထံသို့ ပြေးဝင်လိုက်၏။

‘ဇား’

ပြေးဝင်လာသော ဓားသမားအား ချစ်စွာမိမိမှာ သူ၏
ဓားကို အဆက်မပြတ် ငွေ့ယမ်း၍ ထိုးခုတ်လိုက်၏။

သာမန်အားဖြင့်ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ချစ်စွာမိမိတစ်ယောက်
ဓားယမ်းကနေသည့်ပမာ ကြည့်၍ပင်ကောင်းလှ၏။

ကျန်သုံးယောက်မှာ ချစ်စွာမိမိ၏ ဓားသိုင်းပညာအဆင့်
မြင့်မားကြောင်း သိသွားသဖြင့် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြု
တော့ဘဲ ကိုနေရာမှ လှစ်ခနဲ ထွက်ပြေးသွားတော့သည်။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင်(၄) ၈၉

အဖြစ်အပျက်များသည် မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်မြှက်
အတွင်း ဖြစ်ပေါ်သွားခဲ့ခြင်းကြောင့် ချစ်စွာမိမိ များစွာ
ဝမ်းမြောက်နေ၏။

ဆိုစဉ်မှာပင်....

မိုးမဝင်း၌ချစ်နေသော ချစ်စွာမိမိသည် လူထံသို့ လှစ်
ခနဲ ပြေး၍ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ယှဉ်ဆုပ်ကာ ချစ်စွာမိမိ
အား လေးလေးစားစား ဂါရဝပြုလိုက်သည်။

‘ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူးကွာ၊ ကျုပ်ဟာ လူစွမ်း
ကောင်းကြီး မဟုတ်သေးပါဘူး’

ဤသို့ ပြောဆိုချင်းမှ ချစ်စွာမိမိအား ဖွဲ့ဖက်၍ အရိပ်
ကောင်းသော ဘင်ပင်ကြီးအောက်ရှိ မြက်ခင်းပြင်တစ်ခုဆီ
သို့ ခေါ်ဆောင်သွားတော့သည်။

* * *

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို အမှောင်ထူက လွှမ်းခြုံထား
တော့သည်။

ဆောင်းလေပြည်သည် မှန်မှန်လေးသွေးနေ၏။

www.burmeseclassic.com

မိမိတို့ အသင်းတော်ကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို ကောင်းစွာ ခြင်္သေ့သလှည်း။

မျိုးစုံဝင်း၊ ညည်းညူလို့မှာ အင်မတန်ထမနုတ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ချိုးနှိုးထားတတ်သည်။

ပပ်းနားစွာနေထိုင်မှုနှင့်အတူ ရေတံဆိပ် ခံနိုင်ရည် အရှိန်
မြှင့်တင် ချုပ်ချယ်မှုများ ပြုလုပ်ရန် အိပ်မောကျသွားပါ။

ချစ်သူတို့သည် သူ့အား ပြုသည့်ရင်း ငြိမ်းစားနေ၏။

‘အင်း... ဝါးညိုတုတ်က’

ဤသို့ ခေါ်ဝေါ်ရင်းမှ ကောင်းကင်သို့ အပ်ပွယ်ပုံစံ
ပေးကြည့်ပါ။

တကယ်တော့...။

ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုနှင့် နှစ်ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုများ ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုများဖြင့်
သွားရင်းနှီးမှုများ နှစ်ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုများဖြင့်

သုတေသန စိတ်ကူးများ ၁၉၉၀ ခုနှစ်

တစ်ခဏ်၊ အစိရူး၊ သစ်ကိုင်းအလက်များကြားမှ မြင်ရ
သည့် ဂေါ်ဒါးကံအပေါ် ရောင်းကမ္ဘာကတော့၊ ကြယ်ရောင်
မျှားကံ၊ အလက်ကံ၊ ဂံရှိသည်။

အောက်ပါအချက်များကို ဝိတ်ဆိပ်ငြိမ်းစက်ဖြင့်

ပုဂံ၌ ချီးကျူးသော အောင်သံသရာလျှင် တိရ်ဆိပ်ခြင်းကို
လွှမ်းမိုးနေသည်။

ਸਦਾ ਤੇ ਸਦਾ ਤੇ ਸਦਾ ਤੇ...

ချစ်စရာ အိမ်ထောင် နှစ်ယောက်ပါ။

သို့မဟုတ်ဆုံးသစ်ကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ချင်စွာမြှင့်ကို ရှေး
မြင်ရမည်။

ချစ်မိမိမှာ တရားတမောမှ မသိပ်ရသေးဘဲ သူ့ကို
ပြည့်ရှင်စောင့်ရှောက်နေမိန်း သိလိုက်ရသည်။

‘အားနာလိုက်တာ ချမ်းအောင်လွှမ်းလှမ်းကောင်းကြီးရယ်’

၁၉၂ နန္ဒကျော်သူ

ချင်ဦးသည် အိပ်ရာမှ လူးထဲထရင်း ပြောလိုက်သည်။

ချင်ဦးမိမိမှာ မတ်ဆိတ်မွေးများကို ပွတ်သပ်ရင်း...

‘ဒုက္ခရောက်နေတဲ့လူကို ကူညီရတာ အားနာဖို့မလိုပါဘူး၊ ဒါဟာ ကျုပ်ရဲ့ဝါသနာမိတာပါ။ ပြောပါ... ဒါနဲ့ ကျုပ်က လူစမ်းကောင်းကြီးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူးကွာ’

‘ဟာ... လူစမ်းကောင်း မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဒီလောက်သိမ်း ပညာ အဆင့်မြင့်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ နောင်ကြီးရဲ့ သိုင်းပညာ ရပ်ကိုကြည့်ရင် သိုင်းလောကမှာ နာမည်တင်ခဲ့ရုံလောက် ရ အောင် ထူးချွန်မယ့်သူဖြစ်ဖို့ သေချာပါကယ်’

ချင်ဦးဝံ့၏စကားကို နားထောင်ရင်း ချင်ဦး ဟင်စုံတစ်ခု ကို စိတ်ကူးနေပုံ ရသည်။

ထိုဝံ့...

ချင်ဦးမိမိမှာ ဘူမုက်နာမှ ကြက်ခြေဝတ်ခတ်ရာကို စမ်း မိလိုက်သည်။

စည်းသားသည်ပတ်နက်ကို လုံးဝမဖြုတ်သေးပါ။

‘ကျုပ်ကို ဒီလောက်အထိ အထိမကြိုးပမ်းနဲ့၊ တကယ် တော့ ကျုပ်ဟာ အသည်းကွဲနေတဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ်’

‘ဗျာ... ဘာပြောတယ်၊ နောင်ကြီး အသည်းကွဲမှတော့ သေရော့ပေါ့’

ချင်ဦးဝံ့၏ အမေးစကားကြောင့် သူ့ခမျာ မရယ်နိုင်ဘဲ မနေနိုင်တော့ချေ။

လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရယ်မောရင်းမှ ချင်ဦးဝံ့ နားလည်အောင် ရှင်းပြနေတော့သည်။

‘အသည်းကွဲတယ်ဆိုတာ ဟိုအသည်းကိုပြောတာ မဟုတ် ဘူး၊ ကျုပ်ချစ်သူနဲ့ ကွဲတာကိုပြောတာ’

ချင်ဦးဝံ့မှာ ခေါင်းကလေး တဆတ်ဆတ်နှင့် နားထောင် နေ၏။

‘ဪ... ဒါဆို နောင်ကြီးဘဝက လူမ်းစရာ ဆွေးစရာ ကောင်းတဲ့ ဘဝကြီးပေါ့နော်၊ ဘာဖြစ်လို့ ကွဲနေကြတာလဲ၊ နောင်ကြီးရယ်၊ ပြောပြနိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် သိချင်လို့ ပြောပြပါလား’

ချင်ဦးမိမိသည် မီးပုံထဲကို သစ်ကိုင်းခြောက်တင်ချိုး၍ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

မီးမှာ ဟုန်းဟုန်းတောက်လာ၏။

ဆိုခဲ့....

ချစ်ခွံ့မွန်မှာ တစ်ဝိုက်တစ်ထက် သတိရစွာဖြင့် တောက်လောင်နေသည့် မီးပုံကို ဝေးမောကြည့်ရင်းမှ တစ်ချိန်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့် အကြောင်းများက သူ့ခေါင်းထဲသို့ တရားရေး ပြန်ပေါ်လာတော့သည်။

‘မင်း သိချင်တယ်... ဆိုရင်တော့ ပြေးပြရမှာပေါ့ကွာ၊ တကယ်တော့ ကျုပ်နဲ့ မျက်နှာပေါ်က ဖော်ပြတာ ကျုပ် ပြတ်နိုးတဲ့ ချစ်လှပကြောင့် ရခဲ့တဲ့ ဖော်ပြချက်ပေါ့၊ ဒါတွေက တယ်ဆိုလေလဲဆိုလေတဲ့ တစ်ချိန်က ပေါ့ကွာ’

ချစ်ခွံ့မွန်သည် မီးပုံမှ မီးဖျားကို သစ်ကိုင်းခြောက် တစ်ချောင်းဖြင့် ထိုးချွတ်ရင်း စကားကို ဆက်လိုက်သည်။

‘ချစ်သူအတွက် နှုတ်သန်ပြီး သိုင်းပညာစစ်ပွဲကြီးတစ်ခု လုပ်တယ်၊ အဲဒီမှာ ကျုပ်ချစ်သူရဲ့ ဖခင်ဟာ ကျုပ်ဘတ်ကျမ်းတဲ့ သိုင်းပညာကို မယှဉ်ရဲ ပြိုင်ရဲတဲ့ အခြေအနေကို ရောက်ရော’

ချစ်ခွံ့မွန်သည် ပြောလက်စစကားကို ရပ်၍ အဝေးသို့ ဝေးမောကြည့်နေခဲ့....

‘အဲဒီမှာ ဘာဖြစ်သွားလဲ နောင်ကြီး’

‘အင်း.... တိုဘိုးပြောရရင်တော့ သူတို့ဟာ ယုတ်မာညံ့၊ ဖျင်းတဲ့စိတ်နဲ့ ကျုပ်သောက်တဲ့ အရက်ခွက်ထဲကို မေ့ဆေး

သည့်လိုက်တယ်၊ နောက် ကျုပ်ချုပ်ကြီးခဲ့တုန်းက ပြီးတော့ ရင်ရက်စက်စက် သူဦးပန်းတယ်၊ နောက်တော့ သောက်လို့ အိုတဲ့သူက ကျုပ်မျက်နှာကို စားကြမ်းခြေတော်ပြီး တောင် ပေါ်ကနေ ပစ်ချလိုက်တယ်’

ပြောပြနေရင်းမှ ချစ်ခွံ့မွန်၏ ရင်ထဲတွင် တမ်း ကျပ်လာ၏။

ရုတ်ခြည်း ကျုပ်မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော လက္ခဏာထင်ပေါ်လာသည်။

ခေါင်စိတ်၊ လမ်းဆွတ်သတိရသည့် စိတ်ကြောင့် သူ့ အသံမှာ အက်ကဲ့နေ၏။

ချစ်ခွံ့မွန်မှာ သူ့အကြောင်းကို လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားနေ သည်။

‘ဆက်ပြောပါဦး နောင်ကြီးရယ်’

‘အဲဒီတုန်းက ကျုပ်ဟာ သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက် ဖြစ်နေတဲ့အချိန်ပေါ့၊ အလွန်မြင့်မားတဲ့ တောင်ပေါ်ကနေ ပစ်ချခံခဲ့ရတဲ့ ကျုပ်ဟာ တောင်ခြေရောက်တော့ မမျှော်လင့်တဲ့ အဘိုးအိုတစ်ယောက်က ကျုပ်အသက်ကို ကယ်လိုက် တယ်’

‘နောင်ကြီးက သိပ်ကံကောင်းတဲ့လူပဲ’

‘ကံကောင်းလိုချင်တာသက်ရှိဥဒုတေသနတာပေါ့၊ ဘယ်လောက်အလီ ကံကောင်းလဲဆိုတော့ အဲဒီ အဘိုးအိုဆီမှာ ဘန်ခိုးအာနိသင်ရှိတဲ့ ဆေးတစ်မျိုးပါတယ်’

‘ဘာဆေးလဲ နောင်ကြီး’

‘လူ့ အသက် ကယ်တဲ့ဆေးကွ’

ချင်စွာ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

သူ၏ စကားများကို ကြားရသည့်အတွက် အထူးအဆန်းဖြစ်ကာ အံ့သြ၍ မဆုံးမအောင်ဖြစ်နေသည်။

‘နောက်တော့ အဲဒီအဘိုးအိုဟာ ကျုပ်ကို ဆေးသုံးလုံးပေးလွှဲတယ်၊ သူပေးတဲ့ဆေးနဲ့ လူ့အသက်ကို ကယ်ပို့မလွှဲလွှဲ အဲဒီဆေးလုံးနဲ့ ကယ်ထားတာပေါ့ကွာ’

‘ဟင်...ဟကယ် စေတနာကောင်းတဲ့ အဘိုးကြီးပဲနော် နောင်ကြီး’

မမြင်စူးသည့် အဘိုးအိုတစ်ယောက်အား သူက ချီးကျူးလိုက်သည်။

‘ဟက်တယ်၊ သူ့ ဇနီးကို ကျုပ်တကယ်လေးစားမိတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီဆေးကုန်သွားလို့ အသုံးလိုခဲ့ရမိတာနော်’

မျက်လွယ်ကူကူ ဖြစ်သွားအောင် ဆိုပြီးတော့ ဆေးမြစ်ရှုံ့မျိုးအစားကိုပါ ပြောသွားတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ဟာ ဒီဆေးမြစ်ကိုရှာဖို့ ဒီတောထဲကိုရောက်နေတာ မင်းအတွက် ကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ’

ချင်စွာ မွန်မွန် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ရုတ်တရက်ထိုင်နေရာမှ ခုန်လမ်းလျှောက်နေသည်။

ချင်စွာ ကလည်းသူ့ နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွားသည်။

သူသည် အဘိုးအိုပေးခဲ့သည့် ဆေးလုံးကို ဝါးပြီးနောက် အင်ပူ မွန်အတိုင်းဖြစ်ကာ သွက်လက်နေ၏။

‘ဪ...ဒါနဲ့ နောင်ကြီးက မျက်နှာကို ဘာဖြစ်လို့ ဝါးအနက်ကို စည်းထားတာလဲဟင်’

ချင်စွာ မွန်၏မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်းမှ မေးလိုက်ပြန်သည်။

‘မျက်နှာမှာ ခေးခတ်ရာရှိလို့ပေါ့ကွာ’

‘အဲဒီအတွက် အဘိုးအိုဆီက ဆေးမတောင်းခဲ့ဘူးလား နောင်ကြီး’

ချစ်ခင်မုန့်မှာ သက်ပြင်းတပ်ချက်ချင်းမှ ပြောပြလိုက်သည်။

‘မင်း...အတိုးတိုးကတော့ ဆေးမြင်တပ်ပျိုးကို ရှားပြီး တော့ လိမ်းလိုက်ရင် ကျုပ်မျက်နှာက နဂိုအတိုင်း ပြန်ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ပြောသွားတယ်၊ ဒါပေမယ့်’

‘ဒါပေမယ့် နောင်ကြီးက တာဖြစ်သို ရှာမလိမ်းကလဲဟင်’

‘ကျုပ်တဝန့်ကျုပ် ဂျိပ်၊ဝေတော့၊ ကျုပ်အနေနဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချထားတယ်၊ ကာလဆုံးတော့ ကျုပ်နာမည်အရင်းနဲ့ ဒီမျက်နှာကို တယ်သူ့ကိုမှ မပြတော့ဘူး၊ တယ်သူ့မလဲ မြင်ရအောင် ဒီဝါနက်ကို စည်းဆင်းတာပေါ့’

‘ဒီအကြောင်းတွေကို မေးမနေပါနဲ့တော့ဗျာ’

ချစ်ခင်မုန့်သည် သူ့အကြောင်း ဆက်မပြောချင်သဖြင့် စကားကိုဖြတ်လိုက်သည်။

သူသည် အတန်ကြာသည်အထိ စကားမပြောဘဲ ခြိမ်းသက်စွာ တွေ့ဆုံနေသည်။

ချစ်ခင်မုန့်မှာ အလိုက်သိစွာဖြင့် မီးပုံရှိရာသို့ ပြန်သွားလာပြီးနောက် မီးပုံထဲသို့ သစ်ကိုင်းခြောက်များ ထပ်ထည့်နေသည်။

ဆောင်း၏အဆေးခတ်မှာ ညှိန်နက်သသည်နှင့် အပူပို၍ ဆေးစိန်သာသည်။

‘နောင်ကြီး ရာသီဥတုက ယိပ်အေးလာပြီဗျ၊ ဒီမှာအပြီး မီးလုံပါလား’

ချစ်ခင်မုန့်သည် မီးပုံမှ ပါးအေးကောင်းသောအောင် သစ်ကိုင်းခြောက်များထည့်နေရင်းမှ ချစ်ခင်မုန့်ကို လှမ်းမေးလိုက်၏။

သူသည် ချစ်ခင်မုန့်မှီရာသို့ပြန်သွားကာလအတွင်း...

‘ဪ... ဒါနဲ့ မင်းကိုတပ်ရုံပြောရဦးမယ်၊ ထိုနှစ်ယောက်က ကယ်လရောက်ကြောင့် ခုလို အလှူဆွဲပြီး ရမ်းမီးသွားကြမယ်လို့လား၊ မင်းက ယုံလောက်စွာ ဖြစ်မိတယ်၊ အဲဒီတော့ ငါတစ်ယောက်တည်း သိုင်းလည်းကို မင်းယောင်လား၊ ငါ့လင်မယောင်’

ချစ်ခင်မုန့်မှာ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဆိုးနုရာမှ ထရန်လိုက်သည်။

တို့နောက်...

လက်နှစ်ဖက်ကိုယှက်၍ သူ့အား ဦးညှော်ပြီး ဝါဒပြလိုက်သည်။

‘ဆရာရယ်...ဆရာ့ဆီကပညာတွေကို ကျွန်တော် သိပ်လို့
ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြောရမှာကြောက်လို့၊ ခုလို သင်
ပေးမယ်ဆိုတာ ဝမ်းသာမိပါတယ်ဆရာ’

‘မင်း ငါ့ဆီကပညာလိုချင်ရင် ငါ့ကို ဆရာလို့မခေါ်နဲ့’

‘ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ ဆရာ’

‘ဆရာလို့မခေါ်ရဘူးဆိုနေမှ ဘာဖြစ်မို့ခေါ်နေတာလဲ
မင်း ငါ့ကို အစ်ကိုလို့ခေါ်ရမယ်’

‘ဗျာ...ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ အဲ့...အဲ့...အစ်ကို’

ထိုစဉ်...

ချင်စွ်မူနည် ချင်စွ်ဂူအားသူ ညီတော်မှန်း အတိအကျ
မသိဘေးသော်လည်း သူ့ညီငယ်လို သဘောထားလျက်ရှိ
သည်။

ချင်စွ်ဂူမှာမူ ချင်စွ်မူနည် သူ့အစ်ကိုတော်မှန်း မသိ
ပေ။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော်...

သူတို့နှစ်ယောက်၏ အခြေအနေက အပြောင်းလဲကြ
ပြောင်းလဲနေကြသည် မဟုတ်လား။

ညသည် တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်နက်လာသည်ထက် ညဉ့်နက်
လာသည်။

* * *

ကော်အဘန် ကြာညောင်းခဲ့လပြီ၊

အချိန်တို့မှာ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးလွန်မြောက်ခဲ့ကြသည်။

လွန်စွာမှ အေးချမ်းသည့် ဘောနက်ကြီးမှာ မည်သို့မျှ
ပြောင်းလဲခြင်း မရှိပေ။

သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့သည်လည်း ယခင်အတိုင်းပင် တည်ရှိ
နေ၏။

မရွေ့မလျား ရှိမြဲအတိုင်း ရှိနေ၏။

သို့သော်...

အချိန်နှင့်အမျှ ပြောင်းလဲလာသူကား ချင်စွ်ဂူပင် ဖြစ်
သည်။

ချင်စွ်ဂူမှာ တစ်နေ့တခြားဆိုသလို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်
တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး တိုးထက်ပြောင်းလဲလာ၏။

၁၀၂ နက္ခတ်

သုဇ် စိတ်ပိုင်း...

သုဇ် ရှင်ပိုင်း...

သုဇ် ပညာပိုင်းတို့သည် တစ်ခါတစ်ရံ ရှင်သန်ကြီးထံ
လာသည်။

အထင်မြင်မှားလာသည်။

သူသည် နေမအား ညပအား အပပ်ပန်းခံ၍ ချင်စွာ
တင်ကြားပေးသော သိုင်းညာရပ်များကို အပတ်တကျ
လွန်ခဲ့ပြီးစွာ ကြိုးစားပေးခဲ့ရသည်။

ချင်စွာမရှိသည် သုဇ် သတ္တိ၊ လုံ့လ၊ ဝီရိယကို သိ
သဖြင့် ပညာကျန်အောင် လင်ကြားပေးနေ၏။

‘သိုင်းပညာဆိုတာ အင်မတန်ကျယ်ပြန့်ပြီး လိုက်နာ
ကျင့်သောပညာရပ်တွေက ဈေးကြားတယ်၊ မင်းအနား
ကပ်ရဲ့ သိုင်းလောကနယ်ပယ်ထဲမှာ ထိပ်တန်းနေရာကို
ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ခက်ခဲနက်နဲပြီး လှတကာ မယူနိုင်
နိုင်တဲ့ တက်မြက်တဲ့ပညာရပ်တစ်မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်ထားမှ
မယ်၊ အဲဒီအတွက် ပညာရပ်တစ်ခုကို မရမနေ ကြိုးစားရှာ
သင်ယူပေါ့ကွာ’

မိုးခြိုးလှနှင့် ဝမ်းသာ (၇) ၁၀၃

ချင်စွာမရှိဘဲ ခမ်းမီးတညိတ်ညိတ်ဖြင့် သူ၏ခဏာအတွက်
ပြင်ပက နားထောင်နေ၏။

‘ခဏခဏအတွင်းမှာ မင်းရဲ့ညာဟာ ငါ့အတွက်
အာသာအေးအေးတွေ အင်ကိုအဝရနဲ့ သိုလဲ ကျွဲက
မင်းထဲက မိလပ်၊ ခါးကြာရင် မင်းကို ခဏထဲ ပညာ
အင်မီးကို သင်ပေးဦးမယ်’

ချင်စွာမရှိဘဲ ခမ်းမီးတညိတ်ညိတ်ဖြင့် သူ့အမျှ ဝမ်းသာလှန်း၍
ကဲ့သို့လည်းပင် လည်မိသည်။

တစ်ခါတည်းမှာပင်...

ချင်စွာမရှိသည် သူ့အား တောနက်ထဲသို့ ခေါ်ဆောင်
သည်။

‘လာ...အင်ကို ဝန်ခံ လိုက်စဲ့’

ဤသို့ လှမ်းဝင် ခေါ်ဝေါ်ရင်းမှ ချင်စွာမရှိမှာ လှမ်း
လှမ်းကနေတဲ တောင်မှကပ် တစ်လက်ကျမ်းဆိုး ရှိသော်
လည်းသိ၍ တောဝင်ကျမ်းတစ်ခုသို့ ခေါ်ဆောင်နေ၏။

ချင်စွာမရှိဘဲ သူ့ကဲ့သို့ပင် ရေကလိုက်ကာ သူ့နောက်
ပါသွားလေသည်။

www.burmeseclassic.com

၁၀၄  နန္ဒကျော်သူ

ထိုနေရာသို့ရောက်သောအခါ ချင်စွာမူန့်သည် မိမိကိုယ်
တွေ့အတွေ့အကြုံမှရခဲ့သည့် သင်ခန်းစာတစ်ခုကို သင်ကြား
ပေးခဲ့၏။

‘ဒီသိုင်းကွက်ဟာ တစ်ဖက်ရန်သူရဲ့ မည်မျှထက်မြက်စွာ
သိုင်းကွက်ဖြစ်စေကာမူ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်နိုင်တဲ့ သိုင်းကွက်
ဖြစ်တယ်။ အဲဒါကို မိုးကြိုးသိုင်းကွက်လို့ခေါ်တယ်။ မှတ်သား
နော်’

ချင်စွာမူန့်မှာ မိုးကြိုးသိုင်းကွက်ဆိုရာ ဩဝါဒမျှား
ဝန်ခံဘကျပြသသင်ကြားပေးခဲ့၏။

ချင်စွာမူန့်သည် ဆန်းပြားနက်ရှိုင်းပြီး အပြောင်းအ
လဲမြန်သည့်မိုးကြိုးသိုင်းကွက်ကို မရအရ ကြိုးစားသင်ယူ
တော့သည်။

တစ်စထက်တစ်စ။

တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့။

တစ်ချိန်ထက်တစ်ချိန် ပြောင်းလဲလာသည့် ချင်စွာမူန့်
မိမိကိုယ်ကိုယ့်ကြည်စိတ်ချလာသည်။

ချင်စွာမူန့်၏ပညာတက်ဆိုင်ရာအားလုံးကို သဘောပေါ်
နားလည်လာသဖြင့် တစ်ဖက်ရန်သူအား အနိုင်တိုက်ခိုက်
မစဲယဉ်းကြောင်းသိလာသည်။

မိုးကြိုးလိုနှင့် ငရဲသခင်(၃)  ၁၀၅

ချင်စွာမူန့်မှာ သူနှင့်တွေ့သည်ကို ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရ
မည်မှာမလွဲပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်....

ချင်စွာမူန့်သည် သူတတ်ကျွမ်းနားလည်သည့် ပညာရပ်
များကို ဆရာဝားပရန်သင်ကြားပေးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ချင်စွာမူန့်သည် သူ့အား အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့
ဝေတနာအပြည့်ထား၍ ပညာရပ်အားလုံးကို သင်ကြားပေး
ရသနည်း။

ချင်စွာမူန့် အမျိုးမျိုးစဉ်းစားတေးဆေးသည်။

သို့သော်....

သူလိုချင်သည့်အဖြေကပေါ်မလာ။

တစ်နေ့။

သိုင်းလေ့ကျင့်ပြီး တောလမ်းမှအပြန် မေမျှော်လင့်သော
စကားတစ်ခွန်းကို ချင်စွာမူန့်ပြောလိုက်သည်။

‘အစ်ကို ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ဟာ နေရာညပါအတူ
စား၊ အတူသွား၊ အတူနေထိုင်ခဲ့ကြတာလဲ ရက်တွေရှည်ကြာ
ခဲ့ပြီနော်’

၁၀၆ နန္ဒဝံသ

‘အေး...ဒါဟာပြန်သလဲ’

‘တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုရယ်၊ ကျွန်းတစ်ဟာ အစ်ကို
အားပါမှာ ညီရင်းအစ်ကိုမော သံယောင်ပြောင်တာတွေနဲ့
ဝမ်းနစ်တာ ကျွန်တော်တို့အိပ်ယောင် မခွဲခွဲရင်အချိန်လေးမှာ
အစ်ကို့ရဲ့မျက်နှာလေးကိုမြင်ချင်တယ်၊ ဒါကြောင့် အစ်ကို့
အနေနဲ့ စည်းထားတဲ့ပင်နက်ကို ချွတ်ပြန်ထား အစ်ကို့’

ချစ်စွာစုတ်စုတ်လျှားသည့်စကားကို ထူက ဂရုစိုက် နား
ထောင်နေရာမှ...

‘မင်းပြောတာကို အစ်ကို နားလည်ပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေ
မယ့် အစ်ကို့မျက်နှာကိုတော့ မပြပါရမနဲ့’

‘တစ်ဖြင့်လို့လဲအစ်ကို’

‘အချိန်ကျလေးလိုပဲပါကွာ၊ အချိန်ကျတဲ့အခါနေကျရင်
မင်းအနေနဲ့ အစ်ကို့မျက်နှာကိုမြင်ရမှာပေါ့’

ချစ်စွာစုတ်စုတ် မကျေမနပ်သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေမယ်၊

‘ဒီမှာအစ်ကို၊ အစ်ကို့မျက်နှာကို မပြချင်ဘူးဆိုလဲ နေ့ခို
ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကို့နာမည်လေးကိုတော့ သိခွင့်
ပေးပါလားအစ်ကိုရယ်’

မိုးကြိုးလုံ့နှင့် ငရဲသခင်(ခ) မိုး ၁၀၇

‘မင်းသာပြန်ပါ’ မိသားစုတစ်ဝိုက် သိချင်နေရတာလဲ၊
အစ်ကို့ပြောတာ ရှုပ်ထွေးမယ့်လား၊ တစ်နေ့အချိန်ကျရင်
မင်းတွေ့ရမယ်၊ ပြန်ရယ်ကွာ’

ချစ်စွာစုတ်စုတ် အားလျှော့ပေးသေးပေ၊

သူထိုင်ပြီး မြင်ချင်သည်ကို ‘မရမကတမ်းဖြစ်နေဆဲ’၊

‘အစ်ကို’

‘ဘာမေးဦးမလို့လဲ’

‘အစ်ကိုနဲ့ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းကို မမေးတော့ပါဘူး၊
ဒါပေမယ့် နေ့ခိုခိုအချိန်မှာ သာပြောစရာရှိသေးလဲအစ်ကို’

ချစ်စွာစုတ်စုတ် သူ့မြှေးထွက်ကို ကျွန်ုပ်တို့လိုက်သည်

လို့နောက်...

‘အေး...အစ်ကို့အနေနဲ့ အထူးပြောချင်တာက ကိုယ်တော်
ထားတဲ့သီးဝလံကလေးတွေနဲ့အေးမလုပ်တဲ့နဲ့ ခုရရှိလုပ်ငန်း
မှာ အသုံးမချနဲ့၊ အများအကျိုးအတွက် အသုံးမပြုပါ၊ ပြီး
တော့ မိန်းကလေးတွေကို သတိထား၊ ယောက်ျားဆိုတာ
စမ်းရည်သတ္တိရှိပြည့်စုံရမယ်၊ ထက်မြက်သူလက်ရမယ်၊ ကိုယ်
ကျင့်တရားကောင်းမွန်ရမယ်၊ ဒါမှ မိန်းကလေးတွေကြိုက်
မှာ’

၁၀၀ နန္ဒကျော်သူ

‘ဟာ...အစ်ကိုကလဲ’

‘ငါက အမှန်တရားကိုပြောနေတာ၊ ငါ့ဒီလိုအရည်အချင်း ပြည့်စုံတဲ့ယောက်ျားလေးမှာ ပိန်းမချောလှလှပပနဲ့တွေ့တတ် တယ်။ အဲဒါမှသာဘဝကျပြီး လိုက်ဖက်ညီမှာပေါ့၊ ဒါပေ မယ့်...’

ချင်စွ်မွန်မှာ ပြောသက်စ စကားမဆုံးမီမှာပင် သူ့မျက် နှာ ညှိုးနွမ်းသွား၏။

တစ်ချိန်က ဖြစ်ရပ်များကို ပြေး၍သတိရလိုက် နာနိတူ၏။

‘ဒါပေမယ့် အစ်ကို့အနေနဲ့က ဒီအစ်သက် မိန်းမချော ချောနဲ့ တွေ့တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တွေ့ခဲ့ရင်လဲ အစ်ကို့ရဲ့ အကျည်းတန်လှတဲ့ ချစ်ရည်ကို သယ်မိန်းကလေးမှ ညှိုက်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူးကွာ’

အချစ်နှင့်ပတ်သက်သည့် ခံစားချက်က သူ့ရင်ဝယ် ပြည့် ကျပ်နေ၏။

‘အစ်ကို့မှာ ယောက်ျားတို့မှာ ရှိသင့်တဲ့ အင်္ဂါရပ်တွေ ပြည့်စုံနေမှ စိတ်ခတ်ကျဖို့ မလိုတော့ပါဘူး’

‘မင်း မသိဘူးကွာ၊ အစ်ကို့မှာ ခံစားချက်ရှိဖို့ ပြော နေတာ အကယ်၍များ မင်းအနေနဲ့ အစ်ကို့ပြောတဲ့လှံရဲတိုက်

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင်(၅) ၁၀၉

က ပိုကြမ်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတွေ့ခဲ့ရင် ကျေးဇူးပြုပြီး စကား တစ်ခွန်းလောက် လက်ဆောင်ပါးပေးစမ်းပါကွာ’

‘ဘာပြောရမှာလဲ အစ်ကို’

‘အစ်ကို့ကို မုန်းမေ့လိုက်ပါလို့သာ ပြောပေးပါ’

ချင်စွ်ဝူသည် သူ့ကိုကြည့်ရင်းမှ ဝမ်းနည်းသွား၏။

သူသည် စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ခေါင်းကိုငုံ့ကာ ခြေ လှမ်းကို မှန်မှန်လှမ်း၍ လျှောက်နေသည်။

တောတောင်၏သဘာဝမှ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ကျေးငှက် သာရကာတို့၏အသံမှာ ကြည်နူးစရာကောင်းလှ၏။

ထိုအချိန်သည် အရာရာကို လွမ်းဆွေးသတိရဖူးကောင်း သော အချိန်ဟုဆိုလျှင် မှားမည်မဟုတ်။

ချင်စွ်ဝူသည် မဝံ့မရဲ လှမ်းကြည့်နေရင်းမှ...

‘ဒီမှာ အစ်ကို၊ အစ်ကို့လုပ်ရပ်ဟာ မပြတ်သားဘူးလို့ ကျွန်တော်မြင်တယ်’

ချင်စွ်မွန်မှာ သူ့အား မည်သို့မျှ ပြန်မပြောတော့ချေ။

မချီတင်ကဲ-ပြုံးရယ်ကာ သူ့အပါးမှ လှစ်ခနဲ ခုန်တက် သွားတော့သည်။

ချစ်စွာရှိသည် လူ့အား နောက်ထိုး နှုတ်ဆက်ခြင်းဖြင့်
လက်အုပ်ချီကာ ဂါဝင်ပြုနေ၏။

အဝေးမှတိုက်ခတ်လာသည့် ဆောင်းလေမှာ သူ့ရင်ကို
ခဏးမြဝေနိုင်၏။

သို့သော်....

ချစ်စွာရှိမှုမှာ ရပ်မသေးနိုင်။ အဆုံးမြင့်ဝေးမောကာ သူ့
ကို ကြည့်နေ၏။

ချစ်စွာရှိမှုသည် နောက်သို့တစ်ချက်မျှ ပြန်လည်မကြည့်ဘဲ
လျစ်မြှော်သောအဖွင့်ဖြင့် ပြေးနေသည်။

တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားလေသော ချစ်စွာရှိမှုကို မျက်စိ
ကစုံ ကြည့်ရှုရင်းမှ သူ့အတွေးစာရံထဲဝယ်....

‘အင်း....ငါ့အပ်ကိုလာရှိခဲ့ရင် သိပ်မကောင်းမှာပဲ’

ညီအစ်ကို ပထမဆုံးအချိန်လေးမှာပဲ ခွဲခွာခဲ့ကြပြီ မဟုတ်
ပါလား။’

*

*

စိုးကိုးသို့နှင့် ချစ်စွာရှိ

ညနေချမ်း....

ရာသီဥတုက သက်သေခံသက်သေရှိသည်။

လူသွားလူလာ များနေ၏။

လမ်းမကြီးတစ်လျှောက်တွင် ကြိတ်ကြိတ်တိုး ဧည့်ကား
လျက်ရှိသည်။

ယင်းလမ်းမကြီးပေါ်တွင် ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ရှိသည်။

ထိုဆိုင်၏အငရှေ့မျက်နှာစာတွင် အနီရောင်အခံပေါ်တွင်
အဖြူစာလုံးဖြင့် ရေးသားသည့် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို တွေ့ရ
သည်။

ချစ်စွာ ဝူသည် ရေးထားသည့် ဆိုင်တုတ်တစ်ခုကို ဖတ်ကြည့်
လိုက်သည်။

‘အရက်ဟိုတယ်’

ချစ်စွာ ဝူအဖို့ အခန့်သင့်ဖြစ်သွားသည်။

သူသည် ဝေးလွန်းလှသော တောနက်ကြီးတစ်ခုတည်းမှ
ထွက်ခွာလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

လမ်းတွင် ခရီးတင်ထောက်မျှပင် မနားခဲ့ရသဖြင့် ပင်ပန်း
လာသည်။

ဆာလောင်မှတ်သိပ်ခြင်း ဝေဒနာကို ခံစားနေရ၏။

လို့နောက်....

ဤ အရက်ဟိုတယ်အတွင်း စားသောက်ခန်း တစ်ခုတွင်
ထိုင်၍ ဆာလောင်နေသောဝမ်းကို ဖြည့်တင်းနိုင်သည်။

ယခုအချိန်သည်....

ဉာဏ်ဆင်းဆာအချိန် ဖြစ်သည်။

သူ့အတွက် ပို၍ပင် အဆင်ပြေသွားသည်။

ချစ်စွာ ဝူသည် ခြေလှမ်းကို မှန်မှန်လှမ်း၍ ဝင်သွား၏။

ဆိုင်အတွင်းသို့ ရောက်သော် သာယာချိုလွင်သော ဂီတသံ
တစ်ခုက သူ့ကိုခရီးဦးကြိုပြလိုက်သည်။

ရုတ်တရက်....

ကြားလိုက်ရသော ဂီတသံကို ကြားသော် သူသည် နားကို
နှိုးနှိုးပြီး နားလောင်လိုက်သည်။

ထိုဂီတသံကို ကောင်းစွာမှတ်မိနေ၏။

ဟို့နောက်....

ဂီတသံတက်ပေါ်လာသည့်အသံရှင်ကို မျက်စိဝေ့ကစား၍
စာလိုက်သည်။

ဆိုင်အတွင်းဝယ် လူများပြည့်ကျပ်နေ၏။

ထိုင်စရာနေရာတစ်ခုကိုပင် လွယ်လွယ်နှင့်ရရှိမလွယ်။

လူတချို့သည် စားသောက်ရင်းမှ ထိုဂီတသံကို ဖိတ်၍
စားသောက်နေကြ၏။

ကျောက်ဝှေ့လန်....

၁၀၆ **နန္ဒကျော်သူ**

ကျောက်ခွေ့လန်၏ ဂီတသံကို နားထောင်လိုက်၊ ထိုအမျိုးသမီးကို ကြည့်လိုက်နှင့် ချစ်စွ်စွ်နား၊ မျက်စိ၊ ပါးစပ်တို့မှာ အလုပ်ရပ်နေသည်။

ထိုအခိုက်....

ဆိုင်အတွင်းသို့ တူညီဝတ်စုံ အနီရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားသော လူသုံးယောက်ရုတ်တရက်ဝင်လာသည်။

ထိုလူသုံးယောက်မှာ ဆိုင်အတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည့် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူတို့၏မျက်လုံးများက မကျေနပ်သည့် အရာဖြင့် ဆိုင်အတွင်းသို့ အနံ့လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုနေကြသည်။

ဟော.....တွေ့လိုက်ပါပြီ။

သူတို့လိုက်လံရှာဖွေနေသောသူကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ကြသည်။

‘ဟေ့.....ဟိုမှာ တီးခတ်နေတဲ့ ကောင်မဟာ ကျောက်ခွေ့လန်မဟုတ်လား?’

‘သိပ် ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဒီကောင်မလွတ်စေရဦး’

မိုးကြိုးလုံနှင့် ရဲသခင်(ခ) **အို** ၁၁၇

ပြီးနောက် ထိုလူသုံးယောက်မှာ ဝားပွဲတစ်လုံးရှိလူများကို အနိုင်ကျင့်ပယ်ချားပြီး ဝန်ရာယူလိုက်ကြသည်။

သူတို့၏မျက်နှာမှာ သင်းမဝက်ကန်နေသည်။

အားလုံးကို အသေးမထည့် ဝန်ခိုက်သည့် ဝေယျာဖြင့် ကျကျကျ ပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ်တို့၌ အမူအရာဟာ ခပ်ဗျားတို့ အားလုံးအတွက် အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ဘယ်ဆိုရင် အားလုံး ဒီဆိုင်ကထွက်သွားနိုင်တယ်၊ ဟေ့.....ဟေ့.....ဒါမှ ဟိုမှာတီးခတ်နေတဲ့ ကျောက်ခွေ့လန်နဲ့ ကျုပ်တို့ အဆင်ပြေမှာ’

ခော်ခော်ကားကား ပြောလိုက်သည့်ကားသံ၊ ရိုင်းစိုင်းသော အပြုအမူများကို ကျောက်ခွေ့လန် လှမ်းမြင်၍ ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုလူသုံးယောက်ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ ကျောက်ခွေ့လန် အံ့အားသင့်သွား၏။

ကျူးပိန်....

လုကျန့်ဝ....

သုကျန့်ထိန်....

၁၀၈ နန္ဒကော့ဇီဝ

ထေရ်တော်ဝါးရှင် ဆိုင်းတုရင်ရဲမင်း၏ တပည့်ကျော်
ညီအစ်ကိုများ။

သူတို့၏ အားကြောင်းမဲ့သ ခံစက် စော်ကားခေတ်ကာ
ပြုလုပ်ခြင်းကြောင့် အိုင်တံ့သူများ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်သွား
သည်။

အားလုံးလိုလိုပင် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ခြင်းကြောင့်
အပြစ်ကို ပြေးထွက်သွားကြသည်။

ချစ်ဇွဲဇွဲမှာ အေးအေးအေးအေးထိုင်လျက်ပင် ရှိသည်။

စောစောက အကဲခတ်ကြည့်နေသည့် အမျိုးသမီးက
သူ့ကို ပြန်၍ကြည့်နေ၏။

တူမသိ။

ထိုခဏ...

ကျူးပိန်သည် ချစ်ဇွဲဇွဲအား အမှတ်မထင်တွေ့လိုက်သည်။

သူ့အား ဆုံပြုယောအပူအထူဖြင့် လှမ်းကြည့်ရင်း လူကျွန်း
ဝနှင့် လူကျွန်းထိန်နားသို့ ပေါ်သွားသည်။

“ဟိုတစ်ခါတုန်းက ကျွန်တော်တို့ကို မတရားခေတ်ကား
လိုက်တာ၊ ဟိုမှာလေ”

မိုးကြိုးလုံနှင့် ရဲသခင်(၅) ၁၁၉

ချစ်ဇွဲဇွဲကို လက်ညှိုးမိုးပြလိုက်၏။

“အင်း... ကပ်ပွဲတစ်လမ်းတော့ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

လူကျွန်းဝသည် သူ့ရပ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ကြိမ်းတောင်းလိုက်
သည်။

ဤအင်္ဂါ သူတို့သုံးယောက်မှာ တူညီသောခြေလှမ်းများဖြင့်
အင်္ဂလိပ်ချင်းလမ်းက ရပ်စွဲ၍ ထိုင်နေရာသို့ လျှောက်လာ
ပြသည်။

ချစ်ဇွဲဇွဲမှာ မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်သည့်ပုံစံဖြင့် အဝေး
ထားလျက် ရှိနေ၏။

သူ့အနားသို့ရောက်သော် လူကျွန်းဝမှာ ဝေါက်ဆော်ဆတ်
လေသဖြင့် မေးလိုက်၏။

“ဒီမှာညီလေ၊ မင်းရဲကိုယ်ပေါ်မှာမို့လို့ မိုးကြိုးလုံကို မြင်
စိတ်ကနဲ့ မင်းယာ သိုင်းကမားတစ်ယောက်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ
ဆိုသိတယ်”

လူကျွန်းဝသည် ဤသို့ဆိုရင်းမှ ချစ်ဇွဲဇွဲ၏ပခုံးကို အသာ
ဖုန်းပုတ်လိုက်သည်။

၁၂၀ နန္ဒကျော်သူ

‘ထွက်...ဒါနဲ့ မင်းက ဘယ်ရိုင်းအဖွဲ့ကလဲ၊ မင်းနာမည်ကလေး ဘယ်လိုခေါ်သလဲ တို့သိချင်တယ်’

ချင်စွ်ဝူသည် သူတို့အား ခက်တန်သော ဟန်အမူအရာဖြင့် ပြန်၍ ခူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

ပြန်မဖြေသေးပါ။

‘ဟေ့...တို့မေးတာကို ကြားတယ်မဟုတ်လား’

‘ကြားတယ်’

ချင်စွ်ဝူက ခပ်အေးအေးခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ကြားရင် ပြန်ဖြေပေါ့’

‘ဘာကို ဖြေရမှာလဲ’

‘မင်းနာမည်ကို အရင်ဖြေ’

‘ချင်စွ်ဝူ’

ချင်စွ်ဝူ၏ အဖြေစကားကြောင့် လုံ့ကျန့်ဝ၏ မျက်နှာအကြီးအကျယ် တင်းမာသွားသည်။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင်(ခု) ၁၂၁

သူ၏မျက်လုံးအစုံဝယ် မီးဝင်းဝင်းတောက် ပြင်သွား၏။

‘မင်းနာမည်က ချင်စွ်ဝူ ဟုတ်သား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်နာမည် ချင်စွ်ဝူ’

ထိုစဉ်...

ဟိုဘယ်ခန်းမထဲသို့ လူကျန်ဝင်း တပည့်များမှာ ဘယ်အချိန်က ရောက်နေကြသည်မသိ။

ချင်စွ်ဝူကို အဝေးမှ ဝိုင်းအုံ့ကားသည်။

‘ချင်စွ်ဝူ...ချင်စွ်ဝူ၊ လက်ဝဲဘက်တော့ မင်းဟာ ချင်စွ်မူနီရဲ့ ညီကိုး’

ချင်စွ်ဝူကို အဝေးမှအကဲခတ်နေသည့် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်တည်း တီးတိုးပြောနေ၏။

သူမ၏ရင်ကဝယ် အမည်မသိ ဝေဒနာတစ်ခုက လှိုင်းတံပိုးကဲ့သို့ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခံစားနေရသည်။

ထိုသို့ သိသိုက်ရသည့်နောက် သူမသည် ချင်စွ်ဝူအား ဟုတ်စိုက် စောင့်ကြည့်နေတော့သည်။

၁၂၂ (၁) နန္ဒကျော်လှ

လူကျွန်ုပ်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ ချစ်စွာ ကိုင်နေ
နောင် လားပဲ့ကို လက်ဖြင့်လှမ်းရိုက်ရင်းမှ ဂုဏ်ယူပင်ကြား
သော လေထဲဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘မိမိ ဝါညီ၊ မင်းသီလားဇွဲက တို့တစ်ယောက်တည်းက တစ်ခု
လက်ဝှမ်း သို့မဟုတ် ငါ့မင်းရဲ့ တပည့်ကျော်တစ်ယောက်က
ဟား... ဟား... ဟား’

ရုတ်တရက်....

ကျွန်ုပ်တို့သားသား ရယ်သံများက ဟိုဘယ်ခန်းမကြီး
အတွင်းဝယ် ဟိန်းထွက်နေသည်။

ရယ်သံများနှင့် ဘုရားကျော်နာများတွင် ဒေါသရမ္မက်
ရောင်များက တစ်ဝိုက်လွှမ်းလာတော့သည်။

ချစ်စွာ သည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ပြီး ယဲ့ယဲ့လေး
ပြီးနေ၏။

လူကျွန်ုပ်တို့သည် ရယ်မောခြင်းကို ရပ်လိုက်ပြီးနောက်
စကားကို မကိပြောသည်။

‘သိဒ္ဓိတော့ တို့ရဲ့အချစ်သခင် ငါ့မင်းက မင်းရဲ့ မိုးကြိုး
ရတနာလုံကို ခေတ္တခဏသွားဖို့ တို့ကို တာဝန်ပေးလိုက်တယ်’

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငါ့သခင်(၄) (၁) ၁၂၃

ချစ်စွာ ခေါင်းခါယမ်းပြလိုက်သည်။

သူ့အမူအရာမှာ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သွန်းလှသည်။

လူသိသိရှိသည့် သူ့အား မကျေမနပ်နှင့် ကြည့်ရင်းမှ
ဒေါသကွက်လာ၏။

‘မိမိ ဝါညီ၊ တို့က မင်းရဲ့ မိုးကြိုးရတနာလုံကို အေး
အေးလေးလေးနဲ့ ငှားရမ်းနေတယ်ဆိုတာ မင်း သိရှိကောင်း
တယ်။ အေး... လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ မရဘူးဆိုရင်တော့ တို့ရဲ့
ဆောင်ကားတွေက ခေါင်းမာချွေးဘူးဟေ့’

လူကျွန်ုပ်တို့မှာ သူ့အား သတ်သတ်ဖြတ်တော့မည့်ဟန်
ဖြင့် ကြည့်လျက် အော်ပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ်တို့ရဲ့ မိုးကြိုးရတနာလုံကို ဒီလိုပုံစံနဲ့ အခွေ
ကောင်း... ကျုပ်က လွယ်လွယ်နဲ့ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး’

‘မင်းကနေနဲ့ စကားပြောရင် အမျိုးကြီးစဉ်းစားပြောဖို့
ကောင်းတယ် ချစ်စွာ’

ကျောက်စေ့လန်သည် စင်မြင့်ပေါ်မှနေ၍ သူ့ဘိုးအလုပ်
ရွာမှုကို မျက်တောင်မဝတ် ကြည့်နေ၏။

၁၂၄ ~~မိုး~~ နန္ဒကျော်သူ

ချင်စွာ ဝူမှာ သူမကို လှမ်းပြုံးပြလိုက်သည်။

သူ့အပြုံးကို ကျောက်ခွံလန် နားသည်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် မျက်ရိပ်မျက်ခြည်ပြုပြီး အမေ့အရာနှင့် စကားပြောသည်ကို လူကျန်ဝ ကောင်းကောင်းကြီး သိလိုက်သည်။

‘ဒီမှာ ချင်စွာ ဝူ မင်းစဉ်းစားဖို့က ပင်းမှာ ဘင်အား ဆိုလို နှစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...တို့ရဲ့ လူတစ်အား အခြေအနေကို မင်းမြင်တယ် မဟုတ်လား’

လူကျန်ထိန်သည် သူ့ရင်ကိုကော့ကာ ဝေးထောက်ပြီး မိုက်ကန်းသည့်ပုခံဖြင့် ပြောနေသည်။

ထိုစဉ်...

မမျှော်လင့်သည့်နေရာမှ အေးစက်မာကျောသော အသံ ဘစ်ချ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

‘ဒီမှာရှင့်၊ ချင်စွာ ဝူရဲ့အင်အားဟာ နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မပါနဲ့ဆိုရင် သုံးယောက်ရှိတယ်’

အသံလာရာဘက်သို့ သူတို့အားလုံးမှာ တစုံတပြုနှင့်လှမ်း ကြည့်လိုက်သောအခါ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ရဲကြမ်း...

လုံရဲတိုက်၏သခင်ကြီး ကို.ကြမ်းရှု၏သမီး ရဲကြမ်းပင် ဖြစ်နေ၏။

‘ဟာ’

‘ဟင်’

ချင်စွာ ဝူနှင့် ကျောက်ခွံလန်တို့ဆီမှ ပြိုင်တူထွက်လာသည့် အာမေ့ဝိတ်သံဖြစ်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ပို၍ ပို၍ အံ့အားသင့်နေကြသည်။

လူကျန်ဝနှင့် လူကျန်ထိန်မှာ ရဲကြမ်းကို မြင်လိုက်ရသည့် နှစ်အမျှ ရမ္မက်ခိုးထသည့် မျက်လုံးများမှာ ပို၍ပြူးထွက်လာကြသည်။

အဝမ်းမရဖြစ်ရင်းမှ ညီငယ်ဖြစ်သူ လူကျန်ထိန်အား လက်ညှိုးညှန်၍ ယုတ်မာပက်စက်သည်စကားကို ဆိုလိုက်သည်။

‘ဟေ့... ညီငယ်၊ ဟိုမှာရပ်နေတဲ့ မိန်းကလေးကို မင်းမှတ်မိတယ် မဟုတ်လား’

‘မှတ်မိတာပေါ့အစ်ကို၊ ဒီလောက် ရက်ရက်စက်စက်လှတဲ့ မိန်းကလေးကို ဒီနေ့ထိ မမေ့သေးပါဘူး၊ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ’

လူကျွန်ထိန်သည် သူမအား မြင်လိုက်ရုံဖြင့် မမေ့သော
စိတ်ဖြင့် ချက်ချင်း မှတ်မိသွားသည်။

လူကျွန်ဝဋ္ဋာချင်စွာ အတင်အမြင်သေးသောအကြည့်
ဖြင့် ငဲ့စောင်းကြည့်ရင်းမှ....

‘မင်းမှတ်မိတယ်ဆိုရင် ဟိုတစ်ခါတုန်းကလို့ အလှူခံလို့
မဖြစ်ဘူးနော်၊ တို့စားမယ့်အဖဲကို ဝင်ဖျက်တဲ့ လူကုန်တော့
အပြတ်ရှင်းပစ်ရမှာပဲ’

‘ဒါသိပ်ကောင်းတဲ့ လုပ်ရပ်ပဲ အစ်ကိုကြီး၊ ဒီကောင်မကို
တော့ လက်လှော်မခံနိုင်တော့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့
ကျွန်တော် ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ခံစားနေရပြီနော်၊ ဟဲ...
ဟဲ...ဟဲ’

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အတိုင်အပေးကံညီနေကြသည်။

ရီကြမ်း၏မျက်နှာကလေး တစ်ချက်ပျက်သွားသည်။

ညှိုးနွမ်းသွားသည်။

ဒေါသလည်း ထွက်ပုံရ၏။

ကျူးပိန်မှာ ရီကြမ်းအကြောင်း ကောင်းစွာ သိထားသူ
ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ လူကျွန်ဝတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် လုပ်ရှားတော့
မည့် အပြုအမူကို သွက်လက်စွာ ဝင်တားလိုက်သည်။

‘ဟေ့...ဟေ့...မင်းတို့ ဒီလိုအရမ်းလုပ်နဲ့သေး၊ မင်းတို့
ခုကွဲရောက်သွားလိမ့်မယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ကျူးပိန်၊ တို့ကို မနာသို့သို့ ဝင်တားတာ
သား’

လူကျွန်ထိန်က မကျေမနပ် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ကျူးပိန်က အရေးမစိုက်’

‘မှာ မိန်းကလေး၊ မင်းဟာ လုံ့လတိုက်သင်ကြီး လို့
ကြမ်းရှုရဲသမီး မဟုတ်လား’

ကျူးပိန်သည် သူမအား ဆာယံကြောင့် ဤသို့ မေးမြန်း
ရသည်ကို ရီကြမ်း နားမလည်။

ချင်စွာ ငဲ့စွာမှာ လိုနေရာမှာပင် ထိုင်လျက်ရှိသည်။

သို့သော်....

သူသည် မလှုပ်မယှက်နှင့် သူတို့ပြောသည့် စကားများကို
စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေ၏။

ရီကြမ်းသည် ကျူးပိန်၏အမေးကို ခပ်သွက်သွက်လေးပြန် ဖြေလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မဟာ လုံ့လတိုက်သခင်ကြီးကို ကြမ်းရှု ရဲ့သမီးပါ၊ ရှင်တို့ ဘာလုပ်မလို့လဲ’

ပြတ်သားရဲရင့်သောစကားကို ချစ်စွာ အတိုင်းသားကြား လိုက်ရသည်။

ထိုအခါသည် ချစ်စွာ၏နှလုံးသည် ပွတ်ကို ကိုင်လှုပ်လိုက် သည့်ပမာ သူ့ရင်မှာ တစ်ချက် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွား လေသည်။

ရီကြမ်းအား တစ်ချက် ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်....

ချစ်စွာ၏စိတ်ထဲဝယ် တစ်ယောက်တည်း တီးတိုးပြော နေမိလေ၏။

‘အင်း...လက်စသတ်တော့ သူဟာ ငါ့ကို သိုင်းပညာ သင်ပေးလိုက်တဲ့ အစ်ကိုရဲ့ချစ်သူ ရီကြမ်းကိုး’

သူတို့ညီအစ်ကိုမှာ ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားကြ၏။

လူကျန်ခဲ့သူ လူကျန်ထိပ်မှာ ကျူးပိန်ကို အားတုံ့အား မျက်နှာကလေးဖြင့် ပြောနေသည်။

‘ဗူး...သူက ကျွန်တော်တို့ရဲ့သခင်ကြီး ငရဲမင်း ရည်ရွယ် စားတဲ့ ပိန်းကလေးပေါ့နော်’

‘ဟုတ်တယ် ကျန်ခ၊ သဲဒါကြောင့် မင်းတို့နှစ်ယောက် ကံလွန်သွားမှာစိုးရိမ်လို့ သတိပေးရတာပေါ့၊ အရိုး... ဆိုတိုက်က အင်အားတစ်ယောက် တိုးလာပြန်ပြီပေါ့၊ ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ’

ကျူးပိန်သည် ရီကြမ်းအား စည်းရုံးသောအသွင်တူစွာ နှိပ်စက်တုံ့ပြန် ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီမှာ မိန်းကလေး၊ မင်းဟာ တို့သခင်ကြီးရဲ့ မိန်းမဖြစ် သိလို့ဆိုတော့ မင်းအနေနဲ့ တို့ဘက်က ရပ်တည်ပြေရှင်း သော ကောင်းပါးတယ်ကွာ’

ရီကြမ်း၏ အလိုမတူသောမျက်နှာလေးမှာ တင်းမာခက် ကာတော့သည်။

ထို့နောက်....

သူတို့ဘက်လှည့်၍ တံတွေးထွေးလိုက်သည်။

‘ဟေ့’

‘မိမိရဲ့၊ လုပ်မာညို့မျိုး ခိုင်းခိုင်းတဲ့ မိတ်ဘတ်နဲ့ရဲ့ ရှင်တို့ဘက်မှာရပ်တည်ဖို့ စိတ်ကူးထဲကတော့ သတ္တိမရှိဘူးဘူး၊ ကျွန်မက အမှန်တရားကို လိုလားလက်ခံတဲ့ လူဆိုးဘာမှ မှန်ကန်တဲ့ဘက်မှာပဲ ရပ်တည်နိုင်မယ်’

ရီကြမ်း၏ဝကားကြောင့် ကျူးပိန်တို့အဖို့ အခံရမက်သွားသည်။

ကျူးပိန်မှာ မျက်မှောင်ဘန်ချက် ကြုတ်သွား၏။

သူသည် ရီကြမ်း၏အခြေအနေကို အကဲခတ်လျက်ပင် ရှိသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်မှာပင်....

ကျူးပိန်သည် သူ၏ ဆောင်ခေးကိုထုတ်ကာ တခုစုံစုံ နေအောင် ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

ထို့နောက်....

အလွန်လျင်မြန်စွာ ပြေးဝင်၍ ရီကြမ်းကို ထိုးခုတ်လိုက်၏။

‘ယား...’

ကျူးပိန်၏ ခေးချက်ကို ရီကြမ်းမှာ သူ၏လုံဖြင့် ဆီး၍ အထက်သို့ ခုန်တက်တိမ်းရွှောင်လိုက်သည်။

ကျူးပိန်သည် သူမပြန်အကျကို စောင့်၍ ခေးဖြင့်ပိုင်း စွက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အခြေအနေမှာ တစ်မျိုးပြောင်းလဲသွားသည်။

ကျူးပိန်ထပ်သလို ဖြစ်လာပေ။

ရီကြမ်းသည် လေထဲတွင်နှစ်ဖက်ကျမ်းသိုးကာ သူမ၏ခိုကို စွက်လက်စွာ ဝှေ့ယမ်းပြီး ခုန်ထမ်းလာ၏။

ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်လိုက်သည့် ကျွန်လူအားလုံးမှာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကာ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနှင့် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် လူသားလေဟေ့သည်။

ဤအချိန်တွင်....

အံ့သြဖွယ် ကောင်းလှသော လျှပ်မြန်သော အရှိန်အဟုန် ဖြင့် ရီကြမ်းသည် ကျူးပိန်ရှေ့သို့ ထပ်မံဟုတ်ချင်းရောက်ရှိ လာလေ၏။

ပြီးနောက်....

ရီကြမ်း၏ ချွန်ထက်သော လှံသွားက ကျူးပိုန်၏သည် မျှီကို ပေးကံ၍ ထိုးခိုက်လိုက်၏။

‘အား....’

မျက်စိဘယ်မှိုက် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရခြင်းကြောင့် ကျူးပိုန်အနေဖြင့် မည်သို့မျှ ကာကွယ်ခုခံချိန်မှတော့ဘဲ ရီကြမ်း၏လှံဖျားဆောက်ငယ် အသက်ပျောက်သွားရရှာတော့သည်။

ရီကြမ်း၏ သူရဲသတ္တိကို ချင်စွ်စွ် ကျိတ်၍ ချီးကျူးနေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်....

လုံကျန်နှင့် လုံကျန်ထိန် ညီအစ်ကိုသည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်ရိပ်ပြု၍ အချက်ပေးလိုက်သည်။

သူ၏တပည့်များကလည်း အရိပ်အယောင်ကို မလိုက်ဘဲနှင့်တစ်ပြိုင်နက် ချင်စွ်စွ်နှင့်ရီကြမ်းကိုဝိုင်း၍ တိုက်ခိုက်ပေတော့သည်။

‘ထိုက်...’

‘ယား....’

မိုးကြိုးလုံနှင့် ရဲသခင် (၅) ၁၃၃

တိုက်ပွဲခင်းမှာ ဂျက်ခွက်သံသီနှင့် ပြင်းတန်သ၏။

ဤကွပ် ရီကြမ်းက တီးကိုးလယ်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

‘သတိထားပြီး တိုက်ခိုက်နော် ချင်စွ်စွ်’

သူက ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်လည်း

ချင်စွ်စွ်နှင့်ရီကြမ်းသည် သူ့လို ရှိခိုင်းသားသတ္တိလူမျိုးကို နှိမ်ကစား၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သူတို့၏ ရွေးလေးငါးဦးမျှ နောက်ဆုတ်လိုက်ကြသည်။

ထိနည်းတူ သူ့သို့လည်း လိုက်ဆုတ်လိုက်ကြသည်။

ရုတ်တရက်....

ချင်စွ်စွ်နှင့်ရီကြမ်းမှာ အဘွားအားကိုးစုစည်း အချိန်ယူကာ ခုခံနိုင်၍ တူ ခုန်တက်လိုက်ကြသည်။

‘ယား....’

သူတို့လက်ထဲမှ လှံနှစ်ချောင်းမှာ ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ဆွား၏။

‘ဟိတ်... သတိထားကြ’

၁၃၄ နန္ဒကျော်သူ

လုကျန့်ဝတို့ညီအစ်ကိုက သူတပည့်များကို သတိပေးလိုသည်။

‘ဝှစ်...ဝှစ်’

‘ဝှစ်...ဝှစ်’

ချင်စွာ ဝှစ်နှင့် ခိုကြမ်းမှာ သူတို့၏လှကို ပန်ကာကဲ့သို့လှည့်ပြန်ချန်ချလိုက်သည်။

လုကျန့်ဝ၏တပည့်နှစ်ယောက်က သူတို့ပြန်အကျကိုစောင့်လျင်မြန်စွာ ထိုးခုတ်လိုက်လေသည်။

‘ဝှစ်...ဝှစ်’

‘ဖြောင်း...’

‘ဖြောင်း...’

ဝင်လာသည့် လူနှစ်ယောက်ကို ခိုကြမ်းကလှုံဖြင့်ကာ အနားကပ် တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ဆောင်ခားကိုဝံထားသည့် သူတို့လက်ကို ငှံနှင့် ခိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

‘အား...’

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင် (၃) ၁၃၅

‘အင်...’

ထိုအခိုက်အတန့် လုကျန့်ဝ၏တပည့်နှစ်ယောက်မှာ မှောက်လျက်လား လဲကျသွားကြ၏။

နောက်ကပ်နှစ်ယောက်သည် ခုန်၍ ဝင်သွားပြန်သည်။

ချင်စွာ ဝှစ် သူ့လှကို ဖျတ်ခနဲ လှုပ်ရှားလိုက်၏။

‘ချုပ်...’

‘ချုပ်...’

‘အင်...’

ခုန်ဝင်လာသည့် လုကျန့်ဝ၏ တပည့်နှစ်ယောက်မှာ အင်ခနဲ ပြိုင်တူအင်အား အရပ်ကြီးပြတ်သကဲ့သို့ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားသည်။

သူတို့၏ ရင်ဘတ်တွင် ချင်စွာ ဝှစ် လှချက်ကြောင့် သွေးကွက်နှင့် အပေါက်များ ပေါ်လာ၏။

လုကျန့်ဝသည် သူတို့နှစ်ယောက်က သည်အတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေ၍ မဖြစ်မှန်းသိလာ၏။

လုကျန့်ဝိန်ကို လှမ်း၍ အချက်ပေးလိုက်သည်။

၁၃၆ ဦးနု နန္ဒကျော်သူ

ချစ်စွာ ဝိုင်းရံကြမ်းမှာ နေရာ အသွယ် အပြောင်းကို အသွယ်
အပြန် ရပ်လိုက်သည်။

သို့သော်...

သုတိန်နယ်ယောက် နောက်ကျသွား၏။

လူကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့က သုတိန်နယ်ယောက်ကို ချွေ့နောက်ဝင်
ညှပ်၍ ဝိုင်းထားလိုက်သည်။

‘ဟိတ်... ဒီတစ်ခါ မင်းတို့အလှည့်ပဲ၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ
လှုပ်ရှားဖို့ ပြကြီးစားနဲ့မခုဘူး၊ က...ဟဲ...ဟဲ’

အောင်နိုင်သူ တစ်ယောက်ပမာ မလေးမခန့်နှင့် လူကျွန်
ထိန်က ဆို၏။

လူကျွန်ုပ်က ခေးဖြင့်သွင်းအောင်ထားသည်။

ချစ်စွာ ဝိုင်းရံကြမ်းသည် မလှုပ်သွားမသွက်သာနှင့် အကျပ်
အတည်းခတ္တနေ၏။

ချစ်စွာ ဝိုင်း စဉ်းစားသည်။

သည်နေရာမှာ မိမိအနေဖြင့် ချစ်စွာ ဝိုင်းရံသင်ပေးသည်
ပညာကို အသုံးပြုမည်။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ချေသခင်(၃) ၁၃၇

သူတို့ကိုလည်း အသင်ပေးချေမည်။

ပညာမလုံး ဘက်ကိုမကွဲဘဲ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း ပြန်လည်
တိုက်ခိုက်လျှင် မိမိတို့ အသိနာမည်။

လူကျွန်ုပ်တို့အဖွဲ့ကလည်း အချိန်လေပ် မျက်ခြည်မပြတ်
မျက်တောင်မမိဘဲ စိုက်ကြည့်နေ၏။

ရုတ်တရက်....

ချစ်စွာ ဝိုင်းရံကြမ်းတို့မှာ ကျော့ချွမ်းကပ် တင်မယှက်ချင်း
ပြန်လိုက်သည်။

‘ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်နေကြတာလဲ၊ လက်နက်ချ အစိုးပေး
တော့မလို့ ဝံ့ဉ်းစားနေတာလား’

လူကျွန်ုပ်က မခံချင်အောင်ပြောလိုက်သည်။

မျက်နှာမှာသည်း တင်းမာမြဲတင်းမာလျက်။

ချစ်စွာ ဝိုင်းရံမှုမှာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ဖို့အတွက် စိတ်ထဲက အစဉ်
ရှာနေ၏။

နှုတ်က တစ်လုံးမှ ပြန်မပြော။ အေးဆေးတည်ငြိမ်လျက်
ရှိသည်။

၁၃၈ နန္ဒာလှိုင်

ထိုစဉ်...

မင်းမြင့်ပေါ်မှ ကျောက်တုံးလှေသည် သူ့သို့နှစ်ယောက်၏
အခြေအနေကို လှမ်းမြင်လိုက်၏။

ထိုခဏအတွင်းမှာပင်...

ကျောက်တုံးလှေမှာ လျှို့ဝှက်စွာသိမ်းဆည်းထားသည့် လှေ
တစ်ခုချောင်းကို သူ့ဘေးတစ်သည့်တူရိယာထဲမှ လှမ်းခနဲ ဆွဲထုတ်
လိုက်၏။

မိုးကြိုး ခုတ်နှာလှံအမတ်တစ်ချောင်း။

‘ဟိတ်...မင်းတို့သတ္တိရှိရင် ဒီကိုလာသိုက်လှည့်’

မိုးကြိုးခုတ်နှာလှံအမတ်တို့ကိုင်လျက် ကျောက်တုံးလှေသည်
သူတို့အား စိန်ပေါ်လိုက်သည်။

အမှတ်မထင် သူတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

ချင်စွာကလည်း သတ်ကို အစဉ်မပြတ် လက်ကိုင်ထား
နေသူ။

အစောအကြိုကလည်း ရင်ကျက်နေသူ။

သည်တော့...

မိုးကြိုးလှိုင် ငရဲသခင်(၅) ၁၃၉

ရလာသည့်အခွင့်အရေးကို လက်လှော်မခံဘဲ လှုပ်ရှားလိုက်
သည်။

သူသည် တစ်ဖက်သို့လှည့်နေသည့် လူကျန်ဝမ်းလည်မျိုး
ရည်ရွယ်၍ ခုန်ကန်လိုက်သည်။

‘ဟား’

‘အား’

အလမ်းလိုက်ရသည့် လူကျန်ဝမ်းလှံ...

‘အား’

တစ်ချက်သာ ဆော်လိုက်ပြီးနောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့
ခွေလဲ၍ကျသွား၏။

သူ့ပိုးစပ်မှ သွေးများ ပြာခနဲထွက်လာသည်။

ရီကြမ်းသည့် တစ်ဖက်မှနေ၍ သူ့တပည့်များကို ခုခံတိုက်
ခိုက်လျက်ပင် ရှိနေ၏။

ကျောက်တုံးလှေသည် လှံကိုမြှောက်၍ ကိုယ်ပေးပညာဖြင့်
ခန့်ကာ လူကျန်ထိန်ကို တိုက်ခိုက်နေတော့သည်။

တိုက်ပွဲအခြေအနေမှာ ကြည့်ကောင်းနေ၏။

၁၄၀ နန္ဒကျော်သူ

ကြည့်နေသူက လူစိမ်းတစ်ယောက်။

ထိုလူစိမ်းသည် အမှောင် နှုတ်သဏ္ဌာန်ပြင်၍ နောက်ကွယ်
မှ ပုန်းကောင်း ချောင်းမြောင်းကြည့်နေသည်။

သူ အဓိကထား၍ ကြည့်နေသည်ကား...

ကျောက်ဝှေ့လန်၏သက်ထဲမှ လှံတစ်ချောင်း။

မိုးကြိုးရတနာလှံအမ။

ထိုလှံကို မည်သူတစ်ဦးကပ်ယာကပ်လေ့ သတိမထားမိ။

ဂရုမရိုက်မိပေ။

သူတို့သည် တိုက်ခိုက်၍ ဘာ စိတ်ရောက်နေကြသည်။

ရှိကြမ်း၏လှံချက်ကို လူကျန်ဝတ်တည်မျှားကံ ဖောက်
ယှဉ်နိုင်စေဘူးပေ။

တိုက်စစ်မှ ခံစစ်အသွင်သို့ပြောင်း၍ တိုက်ခိုက်နေရသည်။

ချပ်စွာလှံ၏ လှံရေကျမ်းကျပ်မှုကြောင့် တစ်မက်လူများမှာ
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆုံးရှုံးနေ၏။

ကျောက်ဝှေ့လန်မှာ လူကျန်ထိန်ကို အလျှော့မပေး။

အနိုင်ကွက်ကိုရှာရင်း ထိုးနှက်နေသည်။

ရိုက်ကြမ်းသည် ဇွဲကိုမေးလျှော့။

ချပ်စွာလှံက မာန်ကိုတင်းလျက်။

ကျောက်ဝှေ့လန်သည် စိတ်ဓာတ်မကျဘဲ အပြင်းအထန်
တိုက်ခိုက်နေသည်။

အမွေခံရိပ်ခို၍ ကြည့်နေသူက သဘောကျသည့်အသွင်ဖြင့်
ပြုံးနေ၏။

အသံမျိုးစုံတို့သည် အရက်ဟိုတယ်၏ခန်းမထဲဝယ် ဆူညံ
လျက်ပင်ရှိနေသည်။

မြန်ဆန်သလောက် သွက်လက်လွန်းလှသည်။

လှံလုံးချောင်းမှာ ခိုခနဲ ဝင်းခနဲ။

ဆောင်ဇားချက်ကသည်း ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ။

လူကျန်ထိန်မှာ လူ့အခြေအနေကို သူသိသည်။ ဇော
ကြောင့်ကျလာသည့်ခွေးများမှာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ခွဲခွဲစိတ်
သည်။

အခြေအနေအရပ်ရပ်တို့သည် လည်းလည်း ပြောင်းလဲ သာသည်။

လူကျွန်ုပ်ထိန်၏ တပည့်များမှာလည်း လက်ပန်းကျနေကြ သည်။

မှတတ်နိုင်တော့ပေ။

မယှဉ်ပြိုင်ရဲဘဲ တော့ပေ။

နည်းအတိုင်း သူတို့၏စိတ်ထဲတွင် အပြောင်းအလဲတစ်ခုကို ခံစားရန်အတွက် ပြိုင်တူဆိုးဖြစ်ချက်ချလိုက်ပုံရ၏။

ပြေးပြီ။

လူကျွန်ုပ်ထိန်သည် ကျောက်တောင်လှိုင်း၏ အသံကိုစောင့်၍ သွပ်ခနဲ တွက်ပြေးသွားတော့သည်။

သူ့တပည့်များကလည်း မနေနိုင်။

ဆရာလမ်းစဉ်ကိုလိုက်၍ ပြေးကုန်ကြပြီ။

တိုက်ပွဲလေးမှာ သူတို့ကြောင့် အရပ်ဆိုးသွား၏။

ချင်စွာ။

ရီကြမ်း။

ကျောက်တောင်လှိုင်းတို့သည် တစ်ဖက်သတ် အနိုင်ယူသွင်းပန်း သို့မဟုတ် ကင်းမဲ့သွားဖြင့် လက်ပိုက်ကြည့်နေကြတော့သည်။

သူတို့သုံးယောက်ကို အမှောင်ရိပ်ထဲကလူသည် စူးစိုက်၍ ကြည့်နေဆဲ။

တိုလူလှိုင်းအညီသည် ကျောက်တောင်လှိုင်းလက်ထဲမှ မိုးကြိုး ရတနာလှိုင်းနှင့် ချင်စွာသက်ထဲမှ မိုးကြိုးရတနာလှိုင်းအနီး သို့သာ ရောက်နေသည်။

ယိုးနောက်....

ကိုလူသည် သူတို့သုံးယောက်အား မည်သို့မျှ ရန်မူတိုက် ခြင်းမရှိဘဲ အမှောင်ရိပ်ထဲကပင် ပျောက်ကွယ်သွားတော့ သည်။

သူတို့သုံးယောက်လုံး တပ်ယောက်မှမမြင်၊ မသိ၊ မတွေ့ ရချေ။

ရီကြမ်းနှင့်ကျောက်တောင်လှိုင်းတို့သည် ချင်စွာအား ကျေးဇူးတင်သော အပြုံးလေးပြုံးပြနေသည်။

ထိုအပြုံးကလေးများသည် ချင်စွာအတွက် ရင်မှာလှိုင်းဖို လာသည့်စိတ်များကို ပြင်းထန်လှုပ်ရှားလာစေတော့သည်။

အရက်ပိုတယ်ထဲမှ မြင်ကွင်းသည် သူ့ဦးအတွက် အခွင့်
ဆိုးကျသွင်းတန်နေ၏။

ထို့အတွက်ကြောင့် ထိုမြင်ကွင်းကို ဥပေက္ခာပြု၍ တူညီ
သောအသိ၊ တူညီသောခြေလှမ်းများဖြင့် တွက်ခွာသွားတော့
သည်။

လှဲရဲတိုက်။

ထိုအိမ်ကြီးမှာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။

ရုတ်တရက်....

ဦးဆန်လှသော မြင်းခွာသံများသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်
သက်လျက်ရှိသော လှဲရဲတိုက်ကို မြို့ခင်းဖျက်ဆီးလိုက်သလို
ရှိသည်။

အားကောင်းမောင်းသန်သည် မြင်းသုံးကောင်နှင့် လူ
သုံးယောက်တို့သည် လှဲရဲတိုက်ရှေ့တွင် တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်လိုက်
သည်။

သူတို့သည် လှဲရဲတိုက်၏တံခါးမကြီးအား စူးစိုက်ကြည့်နေ
ကြသည်။

ရီကြမ်း၊ ကျောက်တော့လန်နှင့် ချင်စွိုဝူတို့သည် မြင်း
ပေါ်မှ အသီးသီးခုန်ဆင်းလိုက်ကြသည်။

ရီကြမ်းက ဦးကောင်ရွှေ ခြံဝင်းသဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ချင်စွိုဝူနှင့်ကျောက်တော့လန်က တိတ်ဆိတ်ခွာဖြင့် နောက်
လိုက်သွား၏။

ချင်စွိုဝူသည် ခြံတစ်ခြံလုံးကို မျက်စိဝေ့ကစားကြည့်
စိုက်သည်။

ထိုခဉ်....

တစ်ချိန်က သူ့အား ပညာသင်ပေးသူ ချင်စွိုဝူနှင့်
ပြောပြသည့် လှဲရဲတိုက်၏အခြေအနေများက ဦးခေါင်းထဲသို့
ဝင်လာသည်။

ခုတော့ မျက်မြင်ကွယ်တွေ မြင်ရလေပြီ။

ဟုတ်ပါသည်။ မှန်ပါသည်။

ချင်စွာ မြှောပြသည့်အတိုင်း လှဲရဲတိုက်က ကြီးကျယ်
ခမ်းနားလွန်းလှသည်။

ဥယျာဉ်ရှိကြီး၏ စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း သူ့အိမ်သို့ လျှောက်
လျှောက်လာ၏။

‘လှဲရဲတိုက်ကြီးဟာ ခိုကြမ်းထိုင်း ဝေဟာကြီးပါ’

ခိုကြမ်းက ဤသို့ စဉ်ဆက်လိုက်သည်။

‘သိပ်ပြီး လှပခံ့ညားဘာပဲနော်’

ကျောက်ဓဇ္ဇလန်က တစ်ခုတည်းကြည့်ရင်းမှ ချိုးကျူး
လိုက်သည်။

ချင်စွာ ဥယျာဉ်ထဲရှိသော လှပသည့် သစ်ပင်ပန်း
မန်များကြောင့် ရင်ထဲတွင် တစ်မျိုးကြီး ခံစားနေရသည်။

သူ့ဆရာ ချင်စွာ့ကို ပြေး၍ သတိပေးပြန်သည်။

ချင်စွာနှင့် ခိုကြမ်းတို့ တစ်ခါတုန်းက ထိုင်ခဲ့ကြသည့်
ထိုင်ခုံလေးမှာ အထီးကျန်လျက်ရှိ၏။

ထိုစဉ်...

ထူးခြားသည့်အရာတစ်ခုခု ရက်ခြင်း သူ့အား
ခံစားထားလိုက်သည်။

အုတ်ဂူဖြူဖြူ ဖွေးဖွေးလေးတစ်လုံး။

ချင်စွာသည် ထိုအုတ်ဂူဖြူဖြူလေး ရှိရာသို့ တစ်လှမ်း
ခန့် လျှောက်၍ သွားနေသည်။

ဤမျှလှပသည့် ဥယျာဉ်ထဲတွင် အသီးကြောင့် ထိုအုတ်ဂူ
တစ်လုံးကို ထားရသနည်း။

ဝေဝဝေဝေဝေ ဟိတ်ပြင် သုဘောသိသည်။

ခိုကြမ်းနှင့်ကျောက်ဓဇ္ဇလန်မှာ သူ့လုပ်ငန်းကို အသေး
ရပ်၍ ကြည့်နေသည်။

အုတ်ဂူနားသို့ ရောက်သော အုတ်ဂူပေါ်တွင် ရေးထား
သော စာတန်းလေးကို အသိထွက်အောင် ရှုတ်ဆိုလိုက်သည်။

‘ကွယ်လွန်သူ ချင်ခင်ဌန်း ချင်စွာ့’

ချင်စွာ ဝှက်မျက်နှာပေါ်တွင် ခမ်းနည်းကြေကွဲသည့် အရိပ်
အယောင်များက တစ်မူတစ်ချင်း ထင်ဟပ်လာသည်။

အုတ်ဂူဘေးတွင် တရုတ်စကားဖြူပင်ကြီးမှာ လှပတင့်
တယ်ပေါက်နေ၏။

ထိုအပင်မှ ကြွသက်နေသော စကားဖြူပန်း၊ ခြုံဖြူပေး
ဖွေးများက အုတ်ဂူ၏ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ငမိမိရှိနေသည်။

ချင်စွာသည် ကိုကောင်းဖြူပွင့်လေးများကို ကောက်
ပြီးနောက် ချင်စွာနှင့် အုတ်ဂူပေါ်သို့တက်၍ ငြိမ်သက်စွာ
ဂါရဝပြုနေသည်။

ရီကြမ်းနှင့် ကျောက်ခေ့လန်တို့ သူ့အနားရောက်လာ
သည်ကို သူ မသိ။

ရဲဝေသော မျက်လုံးများဖြင့်သာ အုတ်ဂူလေးကို ဝေ
မေးကြည့်ရှုနေသည်။

‘အစ်ကိုကြီး ချင်စွာနှင့် ကောင်းရာသုဂတိသို့ လားနိုင်ပါ
စေ’

ထိုဆုဒတောင်းသံကြောင့် ရီကြမ်း၏ မျက်နှာလေး နှစ်
နှစ်သွားတော့သည်။

လည်းနောက်....

ငြိမ်သက်စွာ ဂါရဝပြုနေသည့် ချင်စွာ၏ ပခုံးလေး
အသာအယာ လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။

‘ချင်စွာ’

ပိုးကြီးလုံနှင့် ရဲသခင်(ဒု) ၁၄၉

ရီကြမ်းအသံက အက်ကွဲလိုက်သောနေသည်။

ချင်စွာ ပြန်မသွား။

တည်ငြိမ်ချက်ပင်ရှိသည်။

‘ချင်စွာ’ မှတ်မိဟာ မင်းရဲအင်ကိုးကလေး’

‘ဟုတ်တယ် ရီကြမ်း၊ ကျွန်တော်တို့ ညီမစ်ကိုနှစ်ယောက်
ချင်စွာနှင့် ချင်စွာလို့ နာမည်ပေးထားလေ၊ အေးထားလေ၊
မင်းကတော့ ချင်လူပါးက တင်းသက်လာကြတဲ့ လူတွေ
တယ်’

သူသည် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့် ရှမ်းပြသည်။

ရီကြမ်းအဖို့ အံ့အားသင့်ရာ ဖြစ်လာ၏။

တစ်ချိန်က သူ့ချင်သူ ချင်စွာနှင့်ကလည်း ဤသို့ပင် သူမ
ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။

‘ဟော့ တိုက်ဆိုင်နေချားက သူမအတွက် ဆန်းပြားလွန်း
သည်။’

‘ချင်စွာ’ ဒီမှာထိုင်ပြီး ကောင်းအေးဆေးဆေး စကား
ရအောင်၊ ရီကြမ်းအနေနဲ့ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ကို ကောင်း
တမ်းမွန်မွန် ညှော်ဝတ်ပြပါရအောင်’

www.burmeseclassic.com

၁၅၀ နန္ဒကျော်သို့

မိုးကြိုးလှိုင်နှင့် ခဲသခင်(စု) ၁၅၁

ရဲကြမ်းသည် ခံစားနေရသည့် စိတ်အာရုံကိုလွှဲ၍ သူ့
နှုတ်သန်အား အိမ်ထဲသို့ သွန်သိုက်လွှဲလွှဲ စိတ်ခေါ်လိုက်
သည်။

‘ဒီမှာ ရဲကြမ်း၊ ရဲကြမ်းနဲ့သူ ချင်စွာမုန်ဟာ ဘယ်
သေဆုံးသွားလို့လဲဟင်’

ခုတ်တရက်....

စကြိုလမ်းအတိုင်း လျှောက်နေရင်းမှ ချင်စွာမုန်
သူမအား မေးလိုက်သည်။

ရဲကြမ်း၏မျက်ဝန်း၌ မျက်ရည်များ တွဲခိုစီးကျလာသည်။

‘စွာ သိချင်ရင် ပြောပြရမှာပေါ့’

ဝေဒနာဟောင်းကြောင့် ရဲကြမ်း၏ရင်မှာ တင်းကျပ်
လာသည်။

အဟောင်းတို့သည် သူ့အတွက် အသစ်အသစ်သို့ ပြောင်း
လဲသွားတော့သည်။

ရဲကြမ်းမှာ ချင်စွာမုန်အကြောင်း မပြောပြမီ အထိ
တော်ကြီးအမေချန်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

‘အမေချန်’

အမေချန်မှာ အခန်းထဲမှ သွက်လက်စွာ ထွက်လာ၏။

‘အမေချန် သမီးစွဲ ညော်သည်တော့အတွက် အကောင်းဆုံး
အစားအစာကို အမြန်ဆုံး ဝိပဉ်ကပေးပါ’

‘ကောင်းပါပြီ ဆင်မလေး’

ချင်စွာမုန် ကျောက်စင် လန်မှာ ထွက်သွားသည့် အထိန်း
တော်ကြီး အမေချန်ကို လှမ်းကြည့်နေကြသည်။

ညော်ခန်းထဲတွင် သူတို့သုံးယောက်သာရှိသည်။

ကို.ကြမ်းရွှေနှင့် သူ့.တပည့်များ လုံရဲတိုက်တွင်မရှိ။

ခရီးရှည် ထွက်သွားကြသည်။

ရဲကြမ်းမှာ ချင်စွာမုန်ကြည့်ရင်း သူ့ချစ်သူ ချင်စွာမုန်ကို
အောက်မေ့လျက် မှီသည်။

သူမ၏မျက်နှာတွင် အပြုံးရိပ်များ ပျောက်ကွယ်နေပြီး
သန့်သန့်မှုန့်မှုန့်နှင့် နှမ်းလှနေသည်။

၁၅၂ နန္ဒကျော်သူ

ချစ်စဉ်က သူမ၏ အခြားအရာကို မှီဝဲစားမိလိုက်
သည်။

ထို့ကြောင့်...

သမအနေဖြင့် မည်သူမှ မေးမြန်းခြင်း မပြုတော့ပေ။

တိတ်ဆိတ်နေသည့် ညောင်ရမ်းအတွင်းမှ ခိုကြမ်းဆယ် ပြန်
ထွက်လာ၏။

‘ချစ်စဉ်က မင်းသိချင်တဲ့ အကြောင်းကို ခိုကြမ်းပြောပြမှယ်
စားအသက်ရင်း နားထောင်ပေါ့’

ထိုစဉ်...

အထိန်းတော်ကြီး အမေချန်မှာ သူတို့အတွက် အကောင်း
ဆုံး အစားအစာများကို စီမံ၍ ယူလာသည်။

စားပွဲဝိုင်းတွင် အစားအသောက်များ ဖြည့်စုံနေပြီ။

ချစ်စဉ်က အတွက် ခိုကြမ်းက အရက်တစ်ခွက် ငွေပေးသည်။

ထိုအရက်ကို မော့သောက်ရင်းမှ ခိုကြမ်း အားယူ ပြုံးပြ
လိုက်သည်။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင်(၄) ၁၅၃

‘ချစ်စဉ်က နဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြောပြရရင် ဒီလိုရှိတယ် စဉ်’
ခိုကြမ်းမှာ သမနှင့် ချစ်စဉ်က ၀,၀၀၀ သက်သေချက်မှ စ၍
နောက်ထပ် ခွဲခွာရသည့်အထိ တစ်လုံးမကျန် ပြောပြနေ
သည်။

ပြောနေရင်းမှ သူမ၏အသံသည် တဖြည်းဖြည်း တုန်လာ
သည်။

ကြေကွဲဝမ်းနည်းသည့်အချက်ကို ဆောင်လာသဖြင့် မျက်
လုံးဆိပ်ဆက် မျက်ရည်တို့ ရစ်ဝဲကျဆင်းလာသေးသည်။

ချစ်စဉ်ကမှ ဂိတ်မသက်သာစွာဖြင့် ခေါင်းကိုခါယမ်းပြီး
နားထောင်နေ၏။

ကျောက်ခေ့သန်သည် ညှိုးငယ်နှမ်းလျှော့နေသော မျက်နှာ
ဖြင့် စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်နေသည်။

သူမ၏ ခင်တဲဝယ် ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဖြင့် ခိုကြမ်းကဲ့သို့ပင်
ခံစားနေရသည်။

‘ခိုကြမ်း ပြောပြချက်အရ ဆိုရင် ခိုကြမ်း ခွဲချင်သူဟာ ပထမ
သေးဆုံး’

‘ရှင်...’

၁၅၄ နန္ဒကျော်သူ

‘ဟုတ်တယ် ချီကြမ်း၊ ကျွန်တော် ကိုသိုင်းပညာသင်ပေး
တဲ့ဆရာဟာ ချီကြမ်းရဲ့ချစ်သူပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီ
ဆရာက ကျွန်တော်ကို သူ့အကြောင်း ပြောပြတယ်’

ချီကြမ်းမှာ တအံ့တကြွနဲ့ နားထောင်နေသည်။

‘... သူ့ဘာတွေ ပြောပြလဲဟင်’

‘ချီကြမ်း ပြောတဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ ဒါတောင် ကျွန်တော်ကို
မှာလိုက်သေးတယ်၊ လိုမဲ့လိုက်ခဲ့ သမီးပျို ချီကြမ်းကို တွေ့ခဲ့
လို့ရှိရင် သူ့ကို မှန်းလိုက်ပါတော့၊ မေ့လိုက်ပါတော့တဲ့’

ထိုအသံနှင့်အတူ ချီကြမ်းမှာ ချက်ချင်းပင် ငိုငိုကျသွား
၏။

မျက်ခန်းမှ မျက်ရည်တို့သည်လည်း အဆက်မပြတ်ရစ်ခဲ့ကျ
လာသည်။

သူမ၏ ရှိုက်သံမှာ ဆဲဆဲငင်ငင် ရှိနေသည်။

‘ဒီလိုဆိုရင် အဲဒီလူဟာ ချီခွံဝူရဲ အစ်ကိုပေါ့နော်’

အမှတ်မထင် ကြားလိုက်ရသော စကားများကြောင့် ချီ
ခွံဝူ တုန်လှုပ်သွား၏။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင်(ရ) ၁၅၅

တို့စဉ်...

ချင်စွ်ဝူသည် ဆရာဖြစ်သူ၏အကြောင်းကို သတိရလာ
သည်။

သူ ပြန်ဇွှန်းစားနေ၏။

‘အင်း... ဒါကြောင့်ပဲနေမှာ၊ ငါ့ကို သူ့တပည့်ကဖြစ်ခံယူ
ခွင့် မပေးခဲ့ဘူး၊ နောက်ဆရာလို့လဲ အခေါ်မခံဘူး’

‘မင်း ငါ့ကိုဆရာလို့မခေါ်နဲ့၊ အစ်ကိုလို့ခေါ်’

ထိုစကားသံသည် ချင်စွ်ဝူ၏နားထဲတွင် ပဲ့တင်ရိုက်ခတ်
လျက်ရှိသည်။

‘လက်မသတ်တော့ သူဟာ ငါ့အစ်ကိုပဲ’

သူ့အတွေးများ ချာချာလည်လျက်။

ကျောက်ဝေ့လန်သည် သူတို့နှစ်ယောက်အား နားမလည်
သော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေရင်းမှ...

‘ညီအစ်ကိုချင်း တွေတာတောင် တစ်ယောက်ကို တစ်
ယောက် မမှတ်မိကြဘူးလား ချင်စွ်ဝူ’

၁၅၆ နန္ဒကျော်သ

‘ဘက်မှတ်မိပါမလဲ၊ ဝေခေခရယ်၊ လူ့မျက်နှာမှာ ဘေးဒဏ်ကရှိသလိုပဲ၊ ပေါင်နက်ကို စည်းထားတယ်၊ နောက်လူ့နှာမည်ကိုလဲ မပြောပြဘူးလေ၊ သူဟာ အသေကကြီးလမ်းခရီးကို စိတ်နှလုံးနော်ရယ်၊ အကြောင်းလဲဆိုတာ သူ့မျက်နှာက ဘေးဒဏ်ရာဟာ လူ့လောကထဲမှာ ရပ်တည်ဝင်ဆန့်လို့ မရဘဲဘူးဆိုပြီး အချိန်ရှိသမျှ ဝမ်းနည်းစိတ်အားငယ်နေတယ်’

ကျောက်ဝေ့ လန်သည် သူ့ကောင်းကို လက်မခံသည့်အမှုအရာဖြင့် ခေါင်းကို ခါးကမ်းပြုလိုက်သည်။

‘ဒီမှာ ဧည့်သည်၊ မင်းအစ်ကိုရဲ့ အယူအဆတွေဟာ မှားနေတယ်လို့ ဝေ့ လန်ယူဆတယ်၊ အာကြောင်းလဲဆိုတာ သူ့ဘဝ၊ လူ့လောကထဲမှာ ရပ်သွားလို့ဘူး၊ စိတ်ထားဖြူစင်လှပစွာပဲလို့တယ်၊ အဲဒီ စိတ်မခနာ ဖြူစင်ခြင်းဟာ လူ့ဘဝရဲ့ အလှအပေါင်းပဲ၊ သူ့အနေနဲ့ ဒီလောကအထိ ခြွင်းခန်းမဲ့ ကောင်းတယ်’

ရိုးကြမ်းသည် ကျောက်ဝေ့ လန်ကားကို သဘောပေါက်လက်ခံသွား၏။

သူမသည် မျက်ရည်စများကို လက်ဖျံဖြင့်လျှော့ရမ်းမူ...

‘ဟုတ်တယ်၊ ဝေ့ လန်ပြောတာ သိပ်သဘာဝကျတယ်’

သူမ၏ အယူအဆ ယုံကြည်ချက်ကို ရိုးကြမ်းက အကြမ်းမဲ့ ယုံကြည်စွာဖြင့် တောက်ဝံနေသည်။

‘ဒီမှာ ဧည့်သည်၊ သူ့ကိုတွေ့ရင် ပြောပြလိုက်စမ်းပါ၊ ရိုးကြမ်းဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ ကိုယ့်ချစ်သူ ဘယ်ဘဝရောက်ရောက် ဘယ်အခြေအနေပဲရှိရှိ၊ ဘယ်လောက်ကြီး အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်ပါစေ၊ ထာဝရ မမုန်းတဲ့အချင်နဲ့ အမြဲတမ်း စောင့်မျှော်ပြီး ချစ်နေမယ့် မိန်းမပါလို့’

ချစ်စွာ ဘဝတာကျသဖြင့် ပြုံးမိသည်။

ထိုစဉ်...

ညွှန့်ခန်း၏ မလှမ်းမကမ်းနေရာ၌ လူရိပ်ဘစ်မိုဝ် ပေါ်လာသည်။

သူတို့ဘုံသောက်စလုံး သဘိမုဒ္ဓိ။

အထိန်းတော်ကြီး အမေချန်ပဲ ဖြစ်မည်ဟု ယုံကြည်နေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ပတ်ဝန်းကျင်ကို အလေးမထား၊ ဂရုမစိုက် စားရင်း သောက်ရင်း စကားပြောကောင်းလျက်ပင် ရှိသေးသည်။

ထိုလူရိပ်သည် အထိမ်းတော်ကြီး အမေချန်မဟုတ်။

အမျိုးသားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ထိုအမျိုးသားသည် သူတို့သုံးယောက်ကို အရိပ်သဖွယ် အနောက်မှလိုက်၍ စုံစမ်းနေသူ ဖြစ်သည်။

ရီကြမ်း၏ပြောပြချက်အရ ချင်ဇွဲ့ဇွဲ့မှာ အင်ကိုတပ်ယောက် မသေဘဲရှိနေသည်ကို အကြမ်းမဲ့ယုံကြည်ထား၏။

‘ဗိုလ်ချုပ် ကျွန်တော်ကို ပညာသင်ပေးခဲ့တဲ့ ဝရာဟာ ကျန်တော် အစ်ကိုဖြစ်ဖို့ သေချာနေပြီပေါ့နော်’

‘ဟုတ်တယ် ဇွဲ့ဇွဲ့’

‘ကျွန်တော် သူ့ကိုတွေ့အောင်ရှာမယ်’

ချင်ဇွဲ့ဇွဲ့မှာ ခိုင်မာသည့်ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်၏။

ထို့အတူ....

ရီကြမ်းကလည်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချရင်း ကြေးကြော်လိုက်သည်။

‘ရီကြမ်းလဲ သူ့ကို တွေ့အောင်ရှာမယ်၊ ပြီး သူနဲ့အတူ လက်တွဲပြီးလိုက်ရှာမယ်’

‘အေး... ကောင်းတယ်၊ ဒါမှ တို့ဘစ်တွေလက်တွဲပြီးတော့ အန္တရာယ်က လေးခါးရှင် သိုင်းတုရင်ခေါင်းကို အပြတ်ချေခွမ်းပစ်မယ်’

သူတို့သုံးယောက်မှာ စိတ်ဝတ်ဘက်ကြွလျက်ရှိသည်။

တူညီသောဆုံးဖြတ်ချက်၊ ရည်ရွယ်ချက်အပြည့်နှင့် ခရီးဆက်ရန် တိုင်ပင်နေကြသည်။

မှောင်ရိပ်ခို၍ နားလောင်နေသူက သူတို့ကိုလိုက်ကြည့်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ပြီးနေသည်။

* * *

သစ္စာဆိုထားသည်။

ချစ်စွာရသည့် မိုးကြိုးလုံအဖို့တစ်ချောင်းရှိသည်။

ခုတော့ သူလိုချင်နေသည့် မိုးကြိုးရတနာလုံအမေ တွေ့နေ
ပြီဟုတ်ပဲ။

ထိုအကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်သည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို
အချိန်မပွဲဘဲ ချက်ချင်းဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဟိုး နောက်...

ကျောက်ငွေ့လန်၏ လက်ထဲမှ မိုးကြိုးရတနာလုံအမေကို
ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

‘ကျောက်ငွေ့လန် မင်းလက်ထဲကလုံဟာ ဘာလုံလဲဟင်’

‘မိုးကြိုးရတနာလုံအမေ’

ကျောက်ငွေ့လန်၏အဖြေက တိကျပြတ်သားသည်။

‘ဘယ်ကရတာလဲဟင်’

‘ငွေ့လန်တို့ရဲ့ ဘိုးဘွားပိုင်ပစ္စည်းတစ်ခုပဲပေါ့၊ ချစ်စွာရ’

‘ဟင်...ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့် ကျွန်တော်ကို ခဏလောက်
ပေးပါလားဟင်’

လုံဖိုသုံးပေါင်းစပ်ခြင်း

မိုးကြိုးရတနာလုံအမေ။

ထိုလုံကို ချစ်စွာတွေ့ကားသည်။

ထိုလုံနှင့်ပတ်သက်သည့် အကြောင်းများကိုလည်း သူ
သိထားသည်။

နားလည်သဘောပေါက်လာသည်။

တစ်ချိန်တုန်းက သူ့ဖခင်ပြောသည့်စကားမှာ သူ့နား
ထဲမှမထွက်သေးပေ။

ယခုထက်တိုင် ပြန်လည်ကြားယောင်နေ၏။

သူသည် ချစ်မျိုးနွယ်စုအတွက် ထတိပေးထားသည်။

၁၆၂ နန္ဒကျော်သူ

‘ရပါတယ် ချစ်စွာ၊ ရော့လေ’

ကျောက်ဒဂ္ဂလန်သည် သူမနောက်ကျောတွင် လွယ်သား
သည်လိုကို ဆွဲထုတ်ပေးလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ လှုပ်ရှားမှုကို ရိုကြမ်း နားမသည်။
အသာငေးမောကြည့်နေ၏။

ချစ်စွာသည် သူ့လက်ထဲမှသို့နှစ်ချောင်းကို သေချာစွာ
စစ်ဆေးနေ၏။

မိုးကြိုးရတနာလှုံအဖို။

မိုးကြိုးရတနာလှုံအမ။

ဤနှစ်ချောင်း၏ ပုံသဏ္ဌာန်၊ အတိုအရှည်၊ အရွယ်အစား၊
ထုထွင်းထားသည့်ပုံများနှင့်အတူ အရောင်အသွေးစသည်တို့မှာ
ခွဲခြား၍မရနိုင်ပေ။

ထိုလှုံနှစ်ချောင်းအား စူးစိုက်ကြည့်နေသည့် ချစ်စွာ၏
မျက်လုံးမှ အရောင်တောက်လာသည်။

အံ့သြခြင်းနှင့်အတူ ဝမ်းသာကြည်နူးမှုများက သူ့ရင်ဝယ်
လှိုင်းတံပိုးထလျက်ရှိသည်။

ရုတ်တရက်။

မိုးကြိုးလှုံနှင့် ချစ်သခင်(၁) ၁၆၃

ငအင်ဟစ်လိုက်သည့်အသံမှာ ညှော်ခန်းအတွင်း ဟိန်းထွက်
နေသည်။

‘အတူတူပဲ တစ်ပုံစံတည်းဟေ့၊ ခုမှ မိုးကြိုးရတနာလှုံ
အဖိုအမ ပေါင်းစပ်လို့ရပြီ...ရပြီ...ရပြီ’

ကျောက်ဒဂ္ဂလန်နှင့် ရိုကြမ်းတို့မျက်နှာတွင် ဝမ်းသာ
ပျော်ရွှင်မှုများ လွှမ်းမိုးနေသည်။

ရိုကြမ်းသည် တက်ကြွရွှင်မြူးနေသည်။

ချစ်စွာကိုကြည့်ရင်းမှ အော်ပြောလိုက်သည်။

‘မိုးကြိုးရတနာလှုံအဖိုနှင့်အမ ပေါင်းစပ်လို့ရသွားပြီတဲ့၊
အဲဒီတော့ ဒီနေ့ဟာ မင်္ဂလာရက်ပဲ’

‘စွာအနေနဲ့ တာဝန်တစ်ခု ကျေပွန်သွားပြီပေါ့နော်’

‘ဒီနေ့ဟာ စွာအတူတကွ အောင်မြင်သောနေ့ပဲ မဟုတ်
လား၊ ဒါဆိုရင် တစ္ဆေသက်ဝါးသိုင်းတုရင်ငရဲမင်းကိုရင်ဆိုင်မို့
မခဲယဉ်းတော့ဘူးပေါ့’

ကျောက်ဒဂ္ဂလန်က သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကို ပွင့်သင်းပြတ်
သားစွာ ထုတ်ဖော်လိုက်သည်။

၁၆၄ နန္ဒကျော်သိရ

ချစ်စဉ်မှာ အပြုံးပန်းများ ပေါ်ပေါက်လာရက်။

‘အောင်မြီ...အောင်မြီ...အောင်မြီဟေ့’

ဦးကြိုးခြိမ်းဘဲကဲ့သို့ ထွက်ပေါ်လာသည် ချစ်စဉ်အသံ
မှာ ချစ်ခန်းအတွင်း ပဲ့တင်လှုပ်နေသည်။

ထိုအခိုက်...

မှောင်ရိပ်ခိုနေသောလူတစ်ယောက်။

အသံပေးလျက် အတွင်းအားကိုသုံးပြီး ထိုနေရာမှ လွှားခနဲ
ခုန်ထွက်လာ၏။

ချစ်စဉ် နောက်ကျသွားသည်။

ထိုလူသည် လွှားခနဲခုန်ထွက်ရင်း ချစ်စဉ်လက်ထဲမှ လှံ
နှစ်ချောင်းကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

ချစ်စဉ် မည်သို့မျှ လှုပ်ရှားချိန်မရလိုက်။

သူ့လက်ထဲမှလှံနှစ်ချောင်း ပါသွားတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင်...

မိုးကြိုး၏လှုပ်ရှားမှုက အံ့သြလောက်အောင် သွက်လက်
မြန်ဆန်လှသည်။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ရဲသခင် (၅) ၁၆၅

သူမသည် လက်ထဲမှသံချောင်းဖြင့် ထိုလှံမျက်နှာဆီ
သို့ ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

‘ဝှံ’

‘ဝှံ’

‘ဝှံ’

ထိုလူသည် မြန်ဆန်လှသောသံချောင်းဖြင့် လေထဲတွင် ထပ်
ထပ်ကျွမ်းခုန်၍ ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

ချစ်စဉ်လက်ထဲတွင် မည်သည့်သံချောင်းမှမရှိ။

ထိုအတွက်။

ကျောက်ဝှေ့လန်တွင်လည်း လက်နက်မဲ့။

လူတို့နှင်ယောက် ဝင်တိုက်ခိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေကြသည်။

သို့သော် မရလိုက်ပေ။

မှောင်ရိပ်ခိုနေသောလူမှာ လေထဲတွင် ကျွမ်းသိုး၍ အံ့သြ
ပေါက်ရှိရာသို့ ခုန်ထွက်သွားသည်။

လှစ်ခနဲ။

၁၆၆  နန္ဒကျော်သု

မြန်ဆန်သွက်လက်လှသည်။

ချင်စွ်ဝူသည် ထိုလူ၏မျက်နှာကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။
နှုတ်မှလွတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်သည်။

‘ဆရာ၊ အဲ...အစ်ကို’

ထိုလူမှာ ချင်စွ်ဝူကို သိုင်းသင်ပေးခဲ့သော ဆရာ။

သို့မဟုတ်။

အချိန်အတန်ကြာ ခွဲခွာနေရသည့် သူ၏အစ်ကို ချင်စွ်ဝူနှင့်
ဖြစ်နေ၏။

‘ဦးမုန့်’

ရိုက်ခမ်းမှာ လုံကိုကိုင်လျက် ဟအံ့တကြည့်ကာ မျက်လုံး
ကလေးများပင် ပြူးထွက်လာ၏။

သူမ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ချင်စွ်မုန့်သည် လှည့်မကြည့်၊ အရေးမလုပ်၊ တံခါးဝမှ
တစ်ဆင့် ခုန်ထွက်သွားတော့သည်။

‘အစ်ကို၊ ခဏလောက် နေပါဦး’

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင် (၅)  ၁၆၇

‘ဦးမုန့်... ဂိုကြမ်း ချင်းပြပါရစဉ်း’

‘ချင်စွ်မုန့်၊ ကျွန်မ လှဲကို ပြန်ပေးပါ’

ထိုအသံများနှင့်အတူ သူတို့သုံးယောက် ချင်စွ်မုန့်၏
နောက်သို့ ပြေးလိုက်သည်။

သူသည် ကိုယ်ဖော့ပညာတို့ကိုသုံးကာ ဖျတ်လတ် သွက်
လက်ခွာဖြင့် ခေလထဲတွင်ခုန်ပေါက်၍ ပြေးလွှားနေ၏။

သူတို့သုံးယောက်မှာလည်း ကိုယ်ဖော့ပညာကို အသုံး
ချကာ အမိလိုက်နေကြ၏။

သို့ဖြစ်စေကာမူ။

ချင်စွ်မုန့်၏ ကိုယ်ဖော့ပညာနှင့် သူတို့၏ ကိုယ်ဖော့ပညာ
မှာ များစွာကွာဟနေ၏။

သူတို့လိုက်၍ မမိ။

ချင်စွ်မုန့်သည် ပြေးလွှားရင်းမှ တောင်ထိပ်တစ်ခုဆီသို့
ရောက်လာသည်နှင့် တင်ပြိုင်နက် တစ်ဖက် တောင်ထိပ်ဆီသို့
လွှားခနဲ ခုန်ကူးလိုက်သည်။

သူတို့သုံးယောက်မှာ ရိပ်ခနဲသာ မြင်လိုက်ရသည်။

၁၆၈ နန္ဒကျော်သူ

လိုက်၍ မမိဘော့ပေ။

‘ဟူး’

သက်ပြင်းချသံနှင့်အတူ သူတို့သုံးယောက် အားလျော့ လိုက်ရသည်။

မိုးကြိုးရတနာလို့ အဖိုနှင့်အမ နှစ်ချောင်းလုံးကို ချစ် စွ်မွန် ယူဆောင်သွားတော့သည်။

သူတို့သုံးယောက်မှာ မည်သို့မျှမတတ်နိုင်ဘော့ပေ။

လက်မှိုင့်ချ၍ လက်လွှတ်လိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလော။

နုပွားစွာ ဝမ်းနည်းစိတ်များက တစ်မူဟုတ်ချင်း မျက်နှာလှုပ်စိတွင် ပေါ်လွင်နေ၏။

ရိုကြမ်း၏ ရင်ထဲတွင် မတင်မကျမခံခရပ်ပြပ်ရင်းမှ ရိပ်ခဲ မြင်လိုက်ရသည့် ချင်စွ်မွန်ကို အော်ဟစ်ပြောဆိုနေ၏။

‘စွ်မွန်၊ ဒီလောက်ပဲရက်စက်တော့မှာလား၊ ရိုကြမ်းကို မတွေ့ချင်လောက်အောင် မုန်းသွားပြီလားဟင်၊ ရိုကြမ်းမှာ ဘာအပြစ်တွေရှိသလဲ စွ်မွန်ရယ်၊ စွ်မွန်ရဲ့ အသည်းဟာ ဒီလောက်ထိ မာကျောပြတ်သားလိမ့်မယ်လို့ ရိုကြမ်း မထင် ခဲ့ဘူး၊ ဒုတော့ ရက်ရက်စက်စက် ပြုရက်လိုက်လေခြင်း’

မိုးကြိုးလိုနှင့် ဂေသခင်(ဒု) နှစ် ၁၆၈

ရိုကြမ်းမှာ ငိုသီးရာယုတ်၍ ဆော်ဟစ် ငိုကြွေးနေသည်။

သူမ၏အသံမှာ တောင်ကုန်းများဆီသို့ ဂိုက်ဝတ်နေသည်။

ချင်စွ်မွန်တစ်ယောက် ကြားသည်မကြားသည်ကို ယူမသိ။

ရင်ထဲကြိတ်ခွေးနေရသည့်ဝေဒနာဟောင်းကို ဆုတ်မပိ ကျူးရင်နေထဲပင် ချိနေသည်။

ကျောက်စွဲလန်၏ ဖျက်ရည်များမှာ ပြင်ချသူအဖို့ ရင်နှင့်စရာ။

ဘိုးဝဉ်းဘောင်ဆက် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက် ရဲယဉ် မိုးကြိုးရတနာ လုံအမှုမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံးရှုံးသက်လွှတ် လိုက်ရသည်ကို ချင်စွ်ဝူစာနာမိ၍ သူတို့နှစ်ယောက်ကို မကြည့် ခုတ်လောက်အောင်ပင် သနားကြင်နာနေမိသည်။

လောလောဆယ် သူ့မှာလည်း မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်။

အိုသော်....

စိတ်ဓာတ်ကျ၊ အားလျော့ချင်း အရိပ်အယောင်များက ချင်စွ်ဝူ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် တပ်စက်ကလေးမှ မတွေ့ရပေ။

‘စွဲလန်၊ စွ်ဝူကြောင့် ခုဖို့ဖြစ်ရတာကို စိတ်မနှုတ်နင်း ပါဘူးကွယ်၊ အခု အားမဝသိနဲ့၊ စွ်ဝူ ပြန်ရတော့ကြိုးစား ယူပေးမယ်နော်’

၁၇၀ **နန္ဒကျော်သူ**

အားပေးနှစ်သိမ့်စကား ဆိုနေ၏။

ရီကြမ်းနှင့် ကျောက်ငွေ့လန်မှာ တွေဝေဝေးမောရင်း
ငြိမ်သက်နေသည်။

တစ်ခုခုကို ဝဉ်းစားဆုံးဖြတ်နေပုံရသည်။

ထိုစဉ်....

ကျောက်ငွေ့လန်၏ စကားသံ တွက်ပေါ်လာသည်။

‘ရပါဘယ် စွဲဝူ၊ ခုယူသွားတာလဲ တခြား လူမှ
မဟုတ်ဘဲ၊ စွဲဝူရဲ့ အစ်ကိုပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ သူ့
အနေနဲ့ အဲဒီလို အဖိုအမကို အကျိုးရှိရှိ အသုံးချမယ် ဆိုရင်
တော့ ငွေ့လန် မနုဿောပါဘူး’

‘စွဲဝူရဲ့ အစ်ကိုဟာ ယုတ်ညံ့တဲ့စိတ်ကို ဘယ်တော့မှ
မမေးပါဘူး၊ ငွေ့လန် ဒီအတွက် မပူပါနဲ့’

ဤသို့ ပြောရင်းမှ ချင်စွဲဝူသည် ကျောက်ငွေ့လန်၏
ပခုံးလေးကို အသာကိုင်လိုက်၏။

ထို့နောက်....

ရီကြမ်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ရွှေ့က ထွက်သွား၏။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင်(၅) **နန္ဒ** ၁၇၁

ချင်စွဲဝူမှာ ကျောက်ငွေ့လန်၏ ပခုံးလေးကို အသာ
အယာဖက်လျက် ထိုနေရာမှပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

* * *

တောင်တန်းကြီးမှာ တစ်တောင်နှင့်တစ်တောင် အလှမ်း
မကွာဘဲ တည်ရှိနေသည်။

သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့သည် ထိုတောင်တန်းကြီးကို အုပ်ဆိုင်း
ထားသကဲ့သို့ အလှအယက်ပေါက်နေကြသည်။

အဝေးမှကြည့်လျှင် တောင်တန်းသစ်ခုလုံး မထင်ရပေ။

နက်ရှိုင်းသော တောတန်းကြီးအလားသဖွယ် ရှိနေ၏။

ထိုတောင်တန်း၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အေးစိမ့်သာယာ
နေသည်။

တောင်နှစ်လုံးကြားမှ စီးဆင်းလာသည့် စမ်းချောင်း
တလေးမှာ ထိုတောင်တန်း၏ အလှကိုထုတ်၍ ပေါ်လွင်နေ
တော့သည်။

တောတိုင်းတိရစ္ဆာန်မျိုးစုံတို့သည် ထိုစမ်းချောင်း ဝန်း
ကျပ်ဝယ် ကျက်စားနေကြသည်။

၁၇၂ နန္ဒကျော်သူ

ကျေးဇူးတင်သာရကတို့၏ကျူးရင့်သံမှာ သာယာချိုလွင်
အေးမြနေ၏။

ချင်စွာမုန်မှာ ငမာဟိုက်နှမ်းလျနေ၏။

သူသည် စမ်းချောင်းနံတေးတွင် ချေးထောက်လိုက်သည်။

ပြီးနောက် စမ်းချောင်းဘေးမှ ကြည်လင်အေးမြသောရေကို
သက်ရပ်ဖြင့်ဝပ်ယူလိုက်သည်။

မျက်နှာသစ်သည်၊ ခြေလက်သန်စပ်သည်၊ ကုပ်ကိုရေ
ပတ်ရိုက်သည်။

ဤသို့ ပြုလုပ်ရသည့်အတွက် ချင်စွာမုန်မှာ လန်းဆန်း
သွား၏။

ချင်စွာမုန်၊ ဝိကြမ်းနှင့် ကျောက်စဉ့်လန်တို့ဆီမှ လူလူ
လာသည့်မိုးကြိုးရတနာလွန်စမ်းချောင်းကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်
၏။

ထို့နောက်....

မတ်စောက်သော ဘောင်ကြီးတစ်ခုပေါ်သို့ ဦးသည်
ချက်....

တောလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာ၏။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင်(၉) ၁၇၃

တို့ဘောင်ကြီး၏အောက်ခြေတွင် လျှိုတစ်ခုရှိသည်။

သစ်ဝပ်နန်းနေများ၊ ယွက်နွယ်နေသောကြောင့် လူသား
လမ်းကို မနည်းရှာရသည်။

အဝေးမှလှမ်းကြည့်လျှင် လျှိုများ၊ ပိုက်ပုံးနေသဖြင့်
လမ်းမရှိတူ ထင်ရသည်။

ချင်စွာမုန်သည် ထိုလျှိုကျဉ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း ဝင်လိုက်
၏။

ဂူကြီးတစ်ခု။

ဘောင်ခြေတွင် သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်နေသည့်
လှိုဏ်းကြီးတစ်ခု။

အကွင်း၌ မှောင်မည်းနေ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ထိုဂူကြီးမှာ ချင်စွာမုန် ပုန်းအောင်း၍ သိုင်းပညာ လေး
ကျင့်နေသည့်ဂူဖြစ်သည်။

ဂူကြီးထဲသို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ချင်စွာမုန်သည်
ဆောင်းထားသည့် ငါးခမောက်နှင့် မျက်နှာတွင် ချွေးထား
သည့် ပဝါနက်ကိုလည်း ချွတ်လိုက်သည်။

၁၇၄ နန္ဒကျော်သု

သည့်နောက်....

မိုးကြိုးရတနာလုံအဖိုအမနှစ်ချောင်းကို စူးစူးရှားရှားစိုက်
ကြည့်ရင်းမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာတော့သည်။

တကယ်တော့....

ချင်စွဲမုန်၏ရင်ထဲဝယ် သောကဒေဝနာများ ပြည့်ကျပ်
နေသည်။

ခံစားချက်လည်း ပြင်းထန်နေသည်။

မိုးကြိုးရတနာလုံနှင့်ပတ်သက်၍....

သူ့ဖခင်လည်း ကွယ်လွန်ခဲ့ရလေပြီ။

သူ့ဦးရီးတော်လည်း ဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီ။

သို့ဖြစ်၍....

ညီငယ်ဖြစ်သူ ချင်စွဲဝူနှင့်....

နာကြည်းပြင်းထန်သောစိတ်က ရှုတ်တရက် ပေါက်ကွဲ
လာသည်။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင်(၉) နိဗ္ဗာန် ၁၇၅

သူသည် မိုးကြိုးရတနာလုံအဖိုအမကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အပေါ်
သို့ မြှောက်လိုက်သည်။

မိုးကြိုးပစ်သကဲ့သို့ ထက်မြက်စူးရှစွာ အော်ဟစ်ကြွေး
ကြော်လိုက်သည်။

‘ဒီမိုးကြိုးရတနာလုံအဖိုအမရှိတဲ့ သိုင်းကွက်ခြောက်ကွက်
ဟာ တစ္ဆေလက်ဝှမ်းခန့်ရှိတဲ့ သိုင်းတုရင်ငရဲမင်းရဲ့ ရန်ကို
တကယ်နှိမ်နင်းနိုင်ပါ့မလား’

သူ့အသံမှာ လိုက်ဂူကြီးထဲဝယ် ဟိန်းထွက်နေ၏။

သို့သော် မည်သူမျှ မကြားပေ။

ချင်စွဲမုန်သည် လုံနှစ်ချောင်းကို အမျိုးမျိုးကိုင်တွယ်
ကြည့်ရင်းမှ သူ့စိတ်တွင် ဇဝေဝေဖြစ်နေသည်။

‘အင်းလေ....ငါ့ဖခင်နဲ့ ဇင်မာကတော့ပြောတာပဲ၊ ဒီမှာ
ရှိတဲ့ သိုင်းကွက်ခြောက်ကွက်ကို ကျွမ်းကျင်အောင် လေ့ကျင့်
ရင် နိုင်မယ်တဲ့၊ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ ငရဲမင်းဟာ ငါ့ထက်
အစစအရာရာမှာ တော်တယ်၊ ကျွမ်းကျင်တယ်၊ လိမ္မာပါး
နပ်မှုရှိတယ်၊ ငါတယ်လိုကြိုးစားရင် ကောင်းမလဲ’

ချင်စွဲမုန်မှာ သံသယစိတ်ဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ဦးတိုး
ပြောဆိုနေသည်။

၁၇၆ နန္ဒကျေခံသူ

နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြံ့တက်နေ၏။

ပိုးကြီးရတနာလုံအဖို့အဖေ သိုင်းကွက်ခြောက်ကွက်၏ပညာ
ရပ်မှာ အလွန်တရာ ခက်ခဲနက်နဲသော ပညာရပ်တစ်ခု ဖြစ်
သည်။

တို့ကြောင့်လည်း သိုင်းလောကသားများက လိုလိုလား
လား ရွာဖို့နေသည် မကုတ်ပါလော။

သူ့အတွေးမှာ သပွတ်အကဲ့သို့ ရှုပ်ထွေးနေသည်။

သူ့အတွေးမှာ သံသယဝင်ပါကတိုင် လည်နေ၏။

ယုံကြည်တစ်ဝက် မယုံကြည်တစ်ဝက်။

သို့ဖြစ်စေကာမူ....

ချင်စွ်မွန်သည် ဖခင် စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်
သူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူ ချင်စုံချင်း၏စကားများက နားထဲကမထွက်
သေးပေ။

ယခုထက်တိုင် ပြန်လည် ကြားယောင်လျက်ရှိ၏။

ထိုနည်းတူ....

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသင်(၅) ၁၇၇

ငင်မာ၏ ညွှန်ကြားပြောဆိုချက်ကိုလည်း သူ မမေ့သေး။

နောက်ဆုံး...

ချင်စွ်မွန်မှာ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်လေသည်။

‘ငါဟာ ချင်မျိုးနွယ်ရတနာ တာဝန်ကျေတဲ့သူဖြစ်မယ်၊
အားလုံးအတွက် ငါ့အနစ်နာခံမယ်၊ ငါ့ညီငယ်ရဲ့ ကိုယ်စား
ငါ့စွန့်စားမယ်၊ ကြိုးစားမယ်’

*

*

*

မိုးကြိုးလှဲနှင့် ငရဲသခင်(စု) ၁၇၉

နောက်မှထူဖျားကလည်း တဒုကြမ်းနှင်၍ အမိလိုက်နေသည်။

မလိုက်၍လည်း မဖြစ်။

မကြာလိုက်ပါ။

သူတို့ဦးတည်သောနေရာသို့ ရောက်သွားပြီ။

ရောက်လာသည်နှင့်...

မြင်းပေါ်မှ လွှားဝဲ ခုန်တစ်ခုခုန်ကြသည်။

‘လှဲရဲတိုက်၊ ထွီ...တာလှဲရဲတိုက်လှဲ’

ရှေ့မှဦးဆောင်လာသူက မြို့ဝှံ နိမ့်အောက်ကြီးကိုကြည့် ကြည့်နေသော် မျက်နှာရှု၍ မှီရဲဖြင့် တံတေးလမ်းသွား က်သည်။

‘ဟာ... ဟာ... ဟာ...’ တွေ့ကြုံသေးတာပေါ့ ကို မြင်းရှု။

သူ... ရယ်မောကြုံဝါးသံက ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ် က်သည်။

သိုင်းဘုရင် ငရဲပင်း

မြင်းကို ဗုန်းစိုင်းမောင်းနှင်လာခဲ့သလို၊ ရွှေဆုံးမှ အနီးဆုံးဝတ်စုံနှင့်သူသည် နောက်မှပါလာ သည့်လူများကို လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

သူ့မျက်နှာမှာ တင်းမာလျက်ရှိသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို မကျေနပ်သည့်ပုံစံမျိုးနှင့်... သည်နောက်...

သူသည် ကျာပွတ်ဖြင့် မြင်းကို တစ်ချက်လှဲချိုက်ပြီး အချိန် အဟုန်ဖြင့် ခုန်းစိုင်းပြေးနှင်နေ၏။

ကြောက်စရာ အလွန်ကောင်းလှသည်။

လှိုက်တိုက်အတွင်းမှ ကို.ကြမ်းရှူ ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုအသံကို မှတ်မိနေသဖြင့် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ပြေးထွက်လာ၏။

သူသည် ပျာပျာသလဲဖြင့် ထိုလူအား ခရီးဦးကြို ပြုလိုသည်။

‘ကြပါသခင်ကြီး အထဲကို ကြပါ’

ကို.ကြမ်းရှူသည် မျက်နှာကို မော့မကြည့်ဘဲ ကျိုးနွံစွာ ဂါရဝပြု၍ ဖိတ်ခေါ်နေသည်။

‘ဪ...မင်းကခုမှ ငါ့ကို ခဏယယ လုပ်နေတာကိုး၊ ဘယ်သူလဲဆိုတာကို သိရအောင် မော့ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး ကို.ကြမ်းရှူ’

ကို.ကြမ်းရှူမှာ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို သူ သိ၏။

သို့သော်...

သူ့အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ရဲသဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ငရဲမင်း...

တခဏလက်ဝါးရှင် သိုင်းတုရင်ငရဲမင်းနှင့် သူ့တပည့်များကို မမျှော်သင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရင်း။

‘သခင်ကြီး အထဲကိုကြပါ’

‘အေး...ကြရမှာပေါ့ကွာ၊ မင်းကငါ့ကို ကြအေးနေတာကိုး’

ငရဲမင်းသည် ခြေလှမ်း ခပ်ပြင်းပြင်းနှင့် ရွှေ့သွားသောကံသကဲ့သို့ လှိုက် ညှော်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွား၏။

သူ့တပည့်များက နောက်မှထက်ကြက်မကွာ ငြိမ်းသည်။

ကို.ကြမ်းရှူမှာ တစ်ခုသော ညှော်ခံဆောင် ဝန်းရံမြန်စွာ ဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

ညှော်ခန်းတွင် မည်သို့မျှ မပြောင်းလဲပေ။

ခန်းမ၏ အလယ်ဗဟိုတွင် ပန်းခက်များ ဖော်ထားသော ပွဲတစ်လုံးနှင့် ထိုင်ခုံများမှာ ယခင်အသိုင်းပင် ရှိနေ၏။

၁၀၂ နန္ဒကျော်လွင်

ကိုကြမ်းရှုက ရဲမင်းနှင့်တူတည့်များအား ထိုင်ခုံတို့
ထိုင်ကြရန် ပန်ကြားလိုက်သည်။

ဆိုသော်...

လ ဘုရားက မထိုင်ကြချေ။

သူတို့၏ အုပ်ထိန်းသူ ထောက်လှံမှာ ရဲမင်းတို့အား
သည်။ ဘေးသောက်ဖွယ်ရာများကို အပူတပြင်း စီစဉ်နေ၏။

‘ကြွပါ။’

ကိုကြမ်းသည် ကိုကြမ်းရှုဘက်သို့ ဒေါနှင့်မောနှင့် မေး
ဂါရဝပြု၍

‘အဆွေ၊ ကြမ်းရှု၊ ကျုပ်နဲ့လက်ထပ်မယ်၊ ခင်ဗျားသမီး
ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်မှာလဲ၊ ခုသွားခေါ်စမ်း’
ကိုကြမ်း

ကိုကြမ်းက ပြုံးထန်လွန်းလှသည်။

လိုက်ကြမ်းရှုမှာ သူ့ကိုကြည့်ရင်း ကြောင်အမ်းအမ်း
နေသည်။

မတုန်မလှုပ် ကျောက်ဆစ်ချပ်ကဲ့သို့ ရပ်နေသေး။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ရဲမင်း(ခ) ၁၀၃

သူ့ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိ၍ မလှုပ်ခဲ့ပေ။

‘ကျုပ်မပြေးတော့ဘဲ ကြားတယ်မဟုတ်လား၊ သွားခေါ်
လေ’

ရဲမင်း၏ ထပ်ဆင့်အမိန့်ပေးသံကြောင့် ကိုကြမ်းရှုမှာ
ချက်ချင်းလက်ဝင်လှုပ်ရှားလာ၏။

သူသည် ရဲမင်းကို တစ်ချက်ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

မေ့မရဲဘဲ ငြိမ့်၍။

ရဲမင်း၏မျက်လုံးမှာ ရဲတို့မှာ ပိုမိုဝမ်းဝမ်း အောက်သံကဲ့သို့
စူးစူးရှရှု တောက်ပနေသည်။

ထိုအကြည့်ကို ကိုကြမ်းရှုမခံနိုင်။

ခေါင်းကိုငုံ့၍ ဂါရဝပြုပုင်းမှ တုန်တုန်ဟပ်ယပ်ဖြင့် ပြန်
ဖြေလိုက်၏။

‘ဟေ့... သူမရှိတော့ဘူး သခင်ကြီး’

‘ဘာပြောတယ်၊ သူမရှိတော့ဘူး ဟုတ်လား၊ အေး၊
ဒါကိုသိလို့လားခင်ဗျား၊ ကျုပ်ကို ကတိပေးထားလျက်နဲ့ ဘုရား
လက်ထဲပို့သွားတာ အံ့ပါရဲ့ဗျား’

၁၀၄ နန္ဒကျော်သူ

ငရဲမင်း ခေါ်သူပုန်ထနေ၏။

‘ကဲ...ဒါနဲ့ပတ်သက်ပြီး စာရင်းရှင်းပေးကု’

ကို.ကြမ်းရှု။ ဘာမှမသတ်နိုင်တော့ပေ။

ငရဲမင်း၏ရှေ့မှောက်တွင် ဒူးထောက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို စုံမိုး၍ လေးလေးစားစား ပြန်ဖြေနေရသည်။

‘ကျွန်တော် သူ့ကို ကြပ်ကြပ်မတ်မတ်ထားပြီး ဆုံးမပါ တယ် သခင်ကြီး၊ ဒါပေမယ့် သူက ကျွန်တော် စကားကို နားမထောင်ဘူး၊ ကျွန်တော်ခရီးထွက်နေတုန်း အိမ်က ထွက် ပြေးသွားတယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော် အပြစ်ပါ၊ ကျွန်တော်ကို ကြိုက်သလို အပြစ်ပေးနိုင်ပါတယ် သခင်ကြီး၊ ကျွန်တော် ခံယူဖို့အဆင်ပြေပါ’

ကို.ကြမ်းရှုသည် အားငယ်သိုးနှစ်ကောင်ဖြင့် ရှင်းပြနေ၏။

ငရဲမင်းမှာ ခေါင်းဘည်တည်တံ့လုပ်ရင်း သူ့မေးဖျားကို လက်ဖြင့်ပုတ်သင်၍ နားထောင်နေသည်။

ညွှန့်ခန်းအတွင်းဝယ် တစ်ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်သွား၏။

ကိုယ့်အတွေးကိုယ်အာရုံနှင့် ငြိမ်သက်စွာရပ်နေသည်။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင်(၈) ၁၀၅

ငရဲမင်းသည် ကို.ကြမ်းရှုကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်းမှ တစ်ခုခု ပြောဆိုဖို့ စဉ်းစားနေသည်။

သည့်နောက်တော့...

‘ဒီမှာ ကို.ကြမ်းရှု၊ မင်း ဘယ်လိုဖန်တီးပေးနိုင်မလဲ၊ ကျုပ်အနေနဲ့ကတော့ ခိုကြမ်းကို မရသိမဖြစ်ဘူး၊ ကျုပ် အကြောင်း သိတယ်မဟုတ်လား’

ထပ်မံပြောဆိုလာသည့်ငရဲမင်းကတော့ ကြောင်ကို.ကြမ်းရှု မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်ပြူရောင်သွားနေ၏။

သူ့ကိုကြောက်လွန်းသဖြင့် ခွေးမျှားပင် တသတ်ဆတ်ဟုန် နေ၏။

သက်ပြင်းမျှားပင် မကြာခဏဆိုသလို ဘွက်သွား၏။

‘ကျွန်တော် ဘယ်လိုဖန်တီးပေးရမလဲဆိုတာ ပြောပါဦး သခင်ကြီး’

‘နေဦး၊ မင်းကို ငါ လုံးဝမယုံဘူး၊ ခိုကြမ်းကို ငါကိုယ်ကိုင် လိုက်ရှာမယ်’

‘ဘယ်မှာသွားရှာမှာလဲ သခင်ကြီး’

‘ဒီလိုရဲဘိုက်တဲမှပေါ့၊ အကယ်၍ မင်းတို့က ခိုကြမ်းကို ရှာထားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ’

၁၈၆ နန္ဒကဏ္ဍိသု

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင်(၅) ၁၈၇

‘ကျွန်တော်တို့ ဘဝမှာလည်း သခင်ကြီး ခြွေကံသလို ရွာ
နီဝီဝါတယ်’

‘အေး... အေး... ဝါဒီကံကြိုက်ရအောင် မင်းပြောတာကို
လက်ခံမယ်’

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ငရဲမင်းမှာ ထိုနေရာမှထွက်ခဲ့သည်။
သူ့ပြောရင်းများက ပြင်းထန်နေသည်။

‘ဟိတ်... ကြမ်းစွာ... ခံကြမ်းအခန်း တယ်မှာလဲ’

‘ဟို... ဟိုဘက် မဲလှကားနားက အခန်းပါ သခင်ကြီး’

ကိုကြမ်းစွာ ညှိပြသော အခန်းထဲသို့ သူဝင်လိုက်၏။
တစ်ယောက်တည်း။

သူ့နောက်မှ မည်သူမျှ မလိုက်ခဲ့ကြပေ။

သူ့လည်းမခေါ်။ အားလုံးကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

မိကြမ်းမင်းခြားအခန်းလေးမှာ အလှအပများနှင့် ပြည့်
နေ၏။

ငရဲမင်းမှာ တစ်ခန်းလုံးကို စိတ်ကြိုက် မွေခန့်ကံကြည့်
နေသည်။

မိကြမ်းကို သူ့အခန်းထဲမှာမတွေ့။

ငရဲမင်း စိတ်မပျက်အားပေ။

နောက်တစ်တစ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရှာပြန်၏။

မတွေ့။

လုံ့လကိုကိစ္စအခန်းပေါင်းများစွာ သူတစ်ယောက်တည်း
မမောမပန်းလိုက်ရှာသည်။

မတွေ့။

မိကြမ်းကို တယ်မှာမှမတွေ့၊ ရွာလို့မရချေ။

သို့သော်...

ငရဲမင်းမှာ အားမမေ့သူ့သေးပေ။

ခွဲနုလဲကြီးစွာဖြင့် လိုက်ရှာနေဆဲ။

ထိုစဉ်...

လုံ့လကိုကိစ္စဥယျာဉ်ထဲသို့ ငရဲမင်း ပြေးဆင်းသွားသည်။

ပြီးနောက် ဥယျာဉ်ထဲ၌ အနံ့ လိုက်ရှာသည်။

မတွေ့။

ဤကဲ့သို့ ငရဲမင်းမှာ မောပန်းစွာဖြင့် လက်လျှော့လိုက်
တော့သည်။

သူ့ခေါ်တစ်ဟ်ကတော့ မပျောက်သေးပေ။

ကိုကြမ်းစွာ နှိပ်အတူ သူ့တပည့်များက ငရဲမင်းရှိရာ
ဥယျာဉ်ထဲသို့ လိုက်သွားကြသည်။

ငရဲမင်းသည် ဘုရားသုံးကို တစ်ချက်ကြည့်ရင်းမှ အော်
ဟစ်ပြောလိုက်သည်။

‘ဟေ့...ကြမ်းရှူ၊ ဒီကိုလာစမ်း’

‘ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ သခင်ကြီး’

‘မင်း ရဲကြမ်းကို ဘယ်မှာဝှက်ထားသလဲ၊ မှန်မှန်ပြော
စမ်း’

‘မဝှက်ပါဘူး သခင်ကြီး၊ ရဲကြမ်း အိမ်ကထွက်သွားတာ
ကြာလှပြီ၊ သခင်ကြီးမယုံရင် ထောက်လုံကိုမေးကြည့်ပါ’

ကို.ကြမ်းရှူမှာ ထောက်လုံဘက်သို့လှည့်၍ စစ်ကူတောင်း
နေပါသည်။

ထောက်လုံကလည်း မပြောဝံ့နှင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် သခင်ကြီး၊ ရဲကြမ်း အိမ်ကထွက်သွားတာ
တစ်ပတ်သောက်ရှိပါပြီ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မြင်ရပါတယ်’

ငရဲမင်းသည် ထောက်လုံစကားကို ယုံသလိုဖြစ်လာသည်။

‘အေး...ဒါ ကျုပ်အလုပ်မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့အလုပ်၊ ကျုပ်
လိုချင်တာကတော့ မနက်ဖြန် ရဲကြမ်းကို ကျုပ်သက်ထဲကို
အပ်ရမယ်၊ ဒါပဲ’

ပြန်သွားလှသည့် ငရဲမင်း၏စကားကို မည်သို့ ပြန်ဖြေရ
မည်ကို ကို.ကြမ်းရှူ စဉ်းစား၍မရအောင် ဖြစ်နေသည်။

‘ကျုပ်ပြောတာ ကြားတယ် မဟုတ်လား၊ အေး...မနက်
ဖြန်ကျမှ ရဲကြမ်းကိုမအပ်ရင်တော့ ဒီလိုရဲတိုက်တစ်ခုလုံးကို
သွေးနဲ့ ဆေးပစ်လိုက်မယ်၊ မင်းကိုလဲ အခွင့်မထားဘူး၊
ဒါဟာ ကျုပ်ရဲ့ နောက်ဆုံးစကားပဲ၊ ကဲ... သွားမယ်’

ဤသို့ ပြောဆိုကြိမ်းမောင်းပြီး ရာဇသံပေး၍ ထွက်သွား
သော့သည်။

သူ့တပည့်များက ငရဲမင်းအကြောင်းကိုသိသဖြင့်ရေးကြီး
သုတ်ပြာ ခြေလိုက်သွားကြသည်။

ဥယျာဉ်ဝသို့ရောက်သော် မြင်းပေါ်သို့ ခုန်တက်လိုက်၍
ဒုန်းစိုင်းစီးသွားသည်။

ကို.ကြမ်းရှူနှင့် ထောက်လုံတို့မှာ သူတို့ကိုငေးမောကြည့်
နေရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

* * *

အမေချန်...

အမေချန်သည် ပြတင်းပေါက်မှ ဥယျာဉ်ခြံထဲသို့ ချောင်း
ကြည့်နေစဉ် ကို.ကြမ်းရှူ၏လှမ်းခေါ်သံကြောင့် ရုတ်တရက်
လန့်သွားသည်။

‘အမေချန်၊ ဒီကို လာခဲ့စမ်း’

၁၉၀ နန္ဒကျော်သူ

ကိုကြမ်းရှု၍ အသံက တင်းမာပြီး မျက်စိများချင်း
ဆုံကြည့်လည်း အောက်ပြောင်းချလှသည်။

ဒေါသမျက်စိနှင့် မောဟအသံ။

အထိန်းတော်ကြီး အမေချန်မှာ ထိုနေရာမှ ချက်ချင်း
ဥယျာဉ်ထဲသို့ ခြင်းဆင်းသွား၏။

အမေချန်မှာ အသံကင်းစင်စွာ ထိပ်သို့ပြောင်နေ၏။
ကိုကြမ်းရှု အနားသို့ မှောက်သောအခါ အခင်းကို သူ၏
ခါးညွှတ်ဂရုစိုက်သည်။

‘အမေချန်၊ ခိုကြမ်း အသံမှာလဲ’

‘ကျွန်မမေ့ပါဘူး သခင်ကြီး’

‘ဟာ မသိရမှန်းသေး၊ ခပ်များ သူ့ကိုထိန်းဖို့ တာဝန်ပေး
ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ မရှိခါးပြော ကောင်းကောင်းမို့မို့
ဖြေ’

‘ကျွန်မလုံးဝပေးအပ်ပါ သခင်ကြီး၊ အပြစ်မကလွှားမယ်
ပြောတာကိုပဲ လိုက်ပါအဖေ’

ကြောက်မက်ဖွယ်ရာကြောင့် အမေချန်၏အသံမှာ တဖြည်း
ဖြည်း တိုးဝင်သွား၏။

‘လိမ်ညာမယ်နဲ့ဟာ ကြွနဲ့၊ ခပ်များကျုပ်အကြောင်း
သိသိမယ် မဟုတ်လား၊ အေးအေးအေးအေး ဖြေစမ်း’

ပိုးကြီးလုံနှင့် ငရဲဆခင် (၄) ၁၉၁

‘မသိလို့မသိ ဘယ်ပြောတာပါ သခင်ကြီး၊ ကျွန်မမေ့မိသွား
တတ်ဘူးဆိုတာ သခင်ကြီးအသိပဲ မဟုတ်လား’

သည်းအဖြေမျိုး ကိုကြမ်းရှု ကြိုက်၊ မလိုအပ်ပေ။

ထို့ကြောင့် သူ၏ဒေါသမှာ ပို၍ သက်သာတော့သည်။

အောက်လိုက် လှမ်းဝေါ်၍ အခိုက်ပေးလိုက်၏။

‘ထောက်ဆို၊ ကိုကြမ်းရှု တုပ်လိုက်စမ်း’

တောက်လုံနှင့် သူ၏တပည့်တပန်းများက အမေချန် အစ်
ကိုမီးခိုးကို ကြိုးဖြင့် အခိုက်အခံချသွားလိုက်ကြသည်။

‘ကိုကြမ်းရှုသည် သက်သေမှ ကျားဝတ်ကို အခိုက်နှင့် ချေ
မည်လိုက်သည်။’

‘ဟား...ဟား...ဟား...အေးအေးအေးအေးအေး အေးအေးအေး
တော့နောက်ဆုံး ဒီနည်းကိုပဲ လိုက်တာပေါ့ကွာ၊ ဟား...
ဟား...ဟား’

သူ့စကားဟု ရယ်မောသောနက်နက် ပြိုင်နက် ကျားပုဆိုးချက်သံ
ထွက်ပေါ်လာ၏။

အားနှင့် လွှဲချက်လိုက်သည့် အချိန်ကြောင့် အမေချန်၏
ခပ်နှစ်ခါးတို့မှာ ကော့ဆင်းသွားသည်။

အမေချန်သည် ခိုကြမ်းအပေါ်၌ သစ္စာရှိသည်။

၁၉၂ နန္ဒကျော်သူ

ရီကြမ်း ဘယ်သွားသည်ကို သိပါလျက်နှင့် ထုတ်ဖော်
မပြောပေ။

မိမိကြောင့် ရီကြမ်းကို ခုကွပ်ထောက်စေချင်ပါ။

အခြေအနေ အားလုံးကို အမေချန်သိ၏။ နားလည်၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ရီကြမ်းမှာထားသည့်အတိုင်းမပြောဘဲ
အသားကိုသာ အနာခံနေသည်။

အသက်ကို အသေခံမည်ဟု အမေချန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချ
ထား၏။

ပြင်းထန်လှသည့် ကျာပုတ်အရွှိန်က အမေချန်၏အသားထဲ
နှစ်ခနဲ နှစ်ခနဲ ဝင်သွား၏။

ကြာတော့ အချောန်တစ်ကိုယ်လုံး သွေးများပင် ဖုံးလွှမ်း
လာ၏။

ကြိတ်မှိတ်၍ ခံနေသည်။

ဤအခြေအနေသို့ ရောက်ရှိသော်လည်း အမေချန်မှာ
တစ်လုံးတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောတော့ချေ။

‘အမေချန်၊ ခုထိ ခေါင်းမာနေတုန်းပဲလား၊ ဟဲ...ဟဲ...
လူ့အသက်တစ်ချောင်းဆိုတာ ရရှိ မလွယ်ဘူး၊ အသက်ကို
နှမြောကယ်ဆိုရင်တော့ မြန်မြန်လေး ပြောပြစမ်းပါ’

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင်(စု) နိဗ္ဗာန် ၁၉၃

‘မေးပြောတုန်း၊ ဘယ်တော့မှမပြောဘူး၊ သခင်ကြီး ကြိုက်
လေလို့ လုပ်ခိုက်တယ်၊ ကျွန်မသေရမှာ မကြောက်ဘူး’

‘ဝမ်းစားပဲဦး အမေချန်၊ ဘာမဟုတ်တာလေးနဲ့တော့
အသက်ကိုအာသပခံနဲ့၊ မိုက်ရူးရဲမဆန်နဲ့လေ’

ကိုကြမ်းချူမှာ ခြောက်လှန့်၍ မရသဖြင့် ချော့မေးနေ
ပြန်သည်။

ခုလို အမေချန် ခိတ်မခံတိမပြောင်းလဲသေးပေ။

တင်းခံလျက်ပင် ရှိသည်။

ကျာပုတ်၏အရွှိန်ကြောင့် အမေချန်၏ညည်းညူသံလေးက
မကြာခဏသွက်သွား၏။

‘ဝမ်း’

‘ကဲ...သေပေတော့’

ကိုကြမ်းချူ ဒေါသအဟုန် ပို၍ ပြင်းထန်လာသည်။

ကျာပုတ်ကို အဆက်မပြတ်မျှိုနှုတ်နေတော့သည်။

‘အား’

အမေချန်၏ နောက်ဆုံးအော်သံ။

ထို့အသံနှင့်အတူ အမေချန်မှာ သတိလွန်သွားတော့သည်။

၁၉၄ နန္ဒကျော်သူ

ရီကြမ်းဘက် အမေချန်မှာ သစ္စာရှိစွာဖြင့် အကဲ
အကွယ်ပေးလိုက်၏။

ဤအဖြစ်အပျက်ကိုမူ ရီကြမ်းတစ်ယောက် သိရ၊ မြင်ရ
မည် မဟုတ်ပါလော။

* * *

လှိုင်တိုက်မှ ပကတိတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေ၏။

ထိုလှိုင်တိုက်ဆီသို့ ဦးဘည့်၍ လူသုံးယောက်မှာ တရွေ့
ရွေ့ခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့ရလေ
သည်။

ကို.ကြမ်းရှု့မှာ စိတ်ဝင်တစားနှင့် ထိုလူသုံးယောက်ကို
လှမ်းကြည့်နေ၏။

အလှမ်းကွာဝေးနေသောကြောင့် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ
သေးချေ။

သို့သော်....

ဘုတို့သုံးဦး ရောက်လာပုံကို မြင်ရုံဖြင့် မည်သူမည်ဝါ
ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်မိသည်။

လမ်းလျှောက်လာသူ သုံးဦးစလုံး လက်ထဲတွင် လှံတစ်
ချောင်းစီကို ကိုယ်စီကိုယ်စီ ကိုင်ထားသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် ကို.ကြမ်းရှု့ အားဘက်သွား၏။

ချက်ချင်းပင် လှိုင်တိုက်၏ အပေါ်ဆံ့မှ ကို.ကြမ်းရှု့
ပြေးဆင်းလာ၏။

လှိုင်တိုက်၏ဝှံဝှံသို့ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရွှေဆုံးမှ
လူကို တဖန်တကြည့်လိုက်သည်။

ရီကြမ်း....

သူ့နောက်တွင် ကျောက်ခွေ့လန်။

ချင်စွာမူ သူတို့နှစ်ယောက်၏နောက်မှ ကပ်၍လိုက်လာ
သည်။

ဘယ်တုန်းက ချုပ်ဝတ်လိုက်ကြသည်မသိ။

သူတို့သုံးဦးစလုံးမှာ မိုးပြာရောင်လူညီဝတ်စုံနှင့် ဖြစ်နေ
ကြ၏။

ကို.ကြမ်းရှု့၏အကြည့်မှာ တဖြည်းဖြည်း စူးရှသောကံ
ပြောင်လာ၏။

ဒေါသမဟာ၏ အခိုးအငွေ့များ ထွက်နေသည့်ပမာ
တိုက်စားဝါးစားတော့မည့် အသွင်သဏ္ဌာန်နှင့် ဆီးဟောက်
လိုက်သည်။

‘ဟိတ်....ရီကြမ်း၊ နင် ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ’

ဤသို့မေးရင်းမှရီကြမ်း၏လက်နှစ်ဖက်ကိုဖမ်းချုပ်လိုက်၏။

၁၉၆ နန္ဒကေလင်စာ

‘လွတ်... ဝေဝေ၊ ဘမီး... ဝေဝေ... ဝေဝေ... ပြောပါမယ်’
ရဲကြမ်းက ရုန်းတမ်းဝမ်းပြော၏။

ကဲ... ကြမ်းရှုက သေလျှင်အထိ မိမိရဲ့ ဆုပ်ကိုင်ထား
သည်။

လိမ့်...။

‘မိဘကို အရှက်ခွဲတဲ့ကောင်မ၊ ကဲလွှာ’

‘ဖြန်း’

‘ဖြန်း’

ဆိုးမဆင့် ဗူးမဆင့်ဘဲ ရဲကြမ်း၏ပါးကို တယ်ပြန်ညှာပြန်
မိုက်လိုက်၏။

ရဲကြမ်းမှာ ဘယ်လိုမှရှောင်တိမ်းချိန်မရဘဲ ခံလိုက်ရသည်။

‘ဘမီး ဘာလုပ်လို့လဲ ဝေဝေ’

‘အေး... ဘမီး ဘာလုပ်လို့လဲ ဟုတ်လား၊ ငါအစကပြော
လားဘယ်ဟုတ်လား၊ ငရဲမင်းက နင်ယူရမယ်၊ ဒီကိစ္စနဲ့
ပတ်သက်ပြီး နင့်ကိုယ်မှမသွားဖို့ ငါမှာထားတယ်၊ ခုနစ်
လျှောက်သွားနေတော့ ဒီမှာ ပြဿနာတွေ အကြီးအကျယ်
တက်နေတယ်၊ ဒါဟာ ငါ့ရဲ့မျက်နှာကို အိုးမည်းသုတ်အရှက်
ခွဲတာ ဟုတ်လား’

ကဲ... ကြမ်းရှု၏ ရှည်လျားသော စကားကို ရဲကြမ်းမျော
နားမထောင်ချင်ဘဲ ထောင့်နေရ၏။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင် (၅) ၁၉၇

ကျောက်ခွေလန်နှင့် ချင်စွဲဝူမှာ ဘာမှမပြောဘဲ ရပ်
ကြည့်နေ၏။

ကဲ... ကြမ်းရှုသည် ရဲကြမ်းကိုကြည့်ရင်းမှ ပို၍ မကျေမနပ်
ဖြစ်လာ၏။

သူ့ဒေါသစိတ်ကို သူ့ဒေါသပေးတဲ့ ရဲကြမ်းအား ပြုံး
မိန်းသန်သမီး နှိုင်းစက်နေနေတော့သည်။

ရဲကြမ်းမှာ အသံထိုးချ ပြန်မာပြန်။

ခေတ်စိုက်နှက်နှက်သာ အသံထွက်လာ ပုံနေရှာ၏။

ကဲ... ဆိုက်...

ချင်စွဲဝူမှာ မကြည်ရယ်အဖြစ်သာ ကောသလည်မို့ ငရဲသ
ခင်အားလိုက်၏။

‘ဒီမှာ ဦးကြီးခင်ဗျာ၊ သက်သွေးလွှားလိမ့်မယ်၊ ခေတ်...
ဟန်’

ကဲ... ကြမ်းရှုသည် လုံးဝ အချိန်မသတ်သေးပါ။

သားပါးတရ ရိုက်နှက်နေဆဲ။

‘ဟေ... ဦးကြီး၊ ပြောနေတာမကြားဘူးလား၊ ကဲ... ဖယ်
ပါဗျာ’

ချင်စွဲဝူ ကြားယူမှန်းနဲ့ သူ့ကိုသားအဖကို ဝမ်းသာ
ပြခွင်းပေးနေ၏။

၁၉၈ နန္ဒကျော်သူ

ကိုယ်ပြုအမှုကြောင့် ကို.ကြမ်းရှု ခေါ်သပိဘွက်လာသည်။
'ဟဟ...ကောင်...မင်းနဲ့မေ့ရင် ဝင်မရှုပ်နဲ့၊ ဒါ ငါတို့
သားအဖချင်းဖြစ်တဲ့ ပြဿနာ'

ချင်စွ်ဝူလက်ထံမှ မိကြမ်းကို ပြန်ဆွဲခေါ်နေ၏။

ချင်စွ်ဝူကလည်း အလျော့ပေးပေး။ ကို.ကြမ်းရှုကလည်း
မရမက ဆွဲခေါ်၏။

မိကြမ်းမှာ ကြားမှနေပြီး လူးလိမ့်ခွာ ဝေဒနာကိုခံစား
နေရသည်။

ကျောက်ဝှေ့လန်က အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေ၏။
ကြာတော့...

ချင်စွ်ဝူ စိတ်မရှည်တော့၊

လို့ နောက်....

ကို.ကြမ်းရှု မျက်နှာကို လက်ညှိုးခေါက်ခေါက်ဖြင့် လှမ်း
ထိုးရင်း ခေါ်သထွက်ခွာ ပြောလိုက်၏။

'ဒီမှာ ကို.ကြမ်းရှု၊ ခင်ဗျားဟာ မိကြမ်းရဲ့ အပေအရမ်း
မဟုတ်ဘိုင်း ဒီလောက် မရက်စက်သင့်ဘူးဗျာ'

ချင်စွ်ဝူ ပြောလိုက်သည့်ကောင်းမှာ သူ့အတွက် မိုးကြိုး
ပစ်ခံရသကဲ့သို့ အခံရခက်နေ၏။

မိုးကြိုးလုံနှင့် ငရဲသခင် (၅) ၁၉၉

'ဘာ...မင်း ဘာပြောတာလဲ'

'ရှင်းပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားဟာ မိကြမ်းရဲ့အပေ မဟုတ်
ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီလောက်ရက်စက်နေတာပေါ့'

ကို.ကြမ်းရှု၏နှိပ်စက်မှုကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားနေရ
သည့် မိကြမ်းမှာ ငိုရှိုက်သံနှင့်အတူ တအံ့တကြွေး ဖြစ်နေ
ရှာ၏။

အခြေအနေက တဖြည်းဖြည်းတင်းမာလာ၏။

ကျောက်ဝှေ့လန်လည်း နေသောတော့။

အမှန်တရားကိုလိုလားပြီး အမှန်တရားတက်မှ ရပ်တည်
နေကာ ကျောက်ဝှေ့လန်၏ ကောင်းမှာ ပြတ်သားရုံသာ
ထွက်ပေါ်လာသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ဟာ မိကြမ်းရဲ့အပေအရင်း မဟုတ်ဘူး၊
နောက်ပြီး မိကြမ်းရဲ့အပေကိုသတ်တဲ့ လူသတ်ကောင်'

မိကြမ်းမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကောင်းကို ကြားလိုက်ရသည့်
အတွက် အတူးအဆန်း ဖြစ်နေသည်။

'ဟိတ်...မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေ လာပြောနေကြတာ
လဲ၊ ထွက်သွား၊ ခု ငါ့ခြံထဲက ထွက်သွားစမ်း'

ကို.ကြမ်းရှုက အမိန့်ပေးလိုက်သော်လည်း သူတို့နှစ်
ယောက်မှာ တွေ့ရုံလျှင်ရပ်နေရင်းမှ ပြဿနာကို လုပ်ရှင်း
နေကြပြန်၏။

'ဒီမှာ ကို.ကြမ်းရှု၊ ကျုပ်တို့ဟာ မပိုင်ရင် ဘာမှမလုပ်
ဘူး၊ မပြောဘူးဆိုတာ သိထားစမ်းပါ'

www.burmeseclassic.com

‘အရှေ့တော၊ အရှေ့ကား၊ သာမဠာ၊ သွား၊ ဆက်သွားစမ်း’
‘ခပ်မျှားသွား၊ ခိုင်း၊ သွားမယ်၊ လှည်း၊ ချီးမဟုတ်ဘူး၊
ကျွန်ုပ်တို့ပြောတာ မှန်သလား မှားသလားဆိုတာ သိရအောင်
အထိန်းတပ်ကြီး အမေချန်ကို ခေါ်မေးကြည့်ပါ’

ကို.ကြမ်းရွှေ၊ မြိမ်ကျသွား၏။
ချော့ရန်ကောင်းများ၊ ရွာမေ့နေပြီ ကျောက်ခေ့၊ လန်မှာ
လျှော်ပြန်သွားပြန် အမေချန်ကို လှည်းခေါ်လိုက်သည်။

အမေချန်မှာ တုန်တုန်ယပ်ယပ်နှင့် လိုက်လာ၏။
ကို.ကြမ်းရွှေ၊ နိပ်မက်ထားသော ရက်ကို အမေချန် အလွှား
အသံခံ၍ အေးကုလားနု၏။

အမေချန်၏ ဖာပ်ကိုယ်လုံးမှာ ခေါ်ရာများ ပြည့်နှက်နေ
သည်။
ရိုးကြမ်းမှာ အမေချန်ကို မြင်လိုက်သည်နှင့် ဟစ်ပြိုင်နက်
ပြေး၍စက်လိုက်သည်။

ကူမသည် အမေချန်လိုဝေဒနာခံစားနေရသည် ဟုဟုတ်ပါ
လေ။
‘အမေချန် ကို.ကြမ်းရွှေဟာ ပိုကြမ်းရွဲအစေ့အရင်း ဟုတ်
မဟုတ်ကို ရှင်းပြပါလား’

ချစ်မူဝှက်က စကားစလိုက်၏။
ကို.ကြမ်းရွှေမှာ သူတို့အားလုံးကို အမှတ်မထင်ကြည့်ရင်း
အကဲခတ် စဉ်းစားနေ၏။

အမေချန်သည် သူ့အနားရှိ လူအားလုံးကို မသိမသာ
မျက်စိခေ့ကစားလိုက်သည်။

ဘုရားလုံးမှာ အမေချန်ပြောမည်စကားများကို သိချင်
သောအခါ မြိမ်ကန်နေကြသည်။

ချော့ရန်နေကြသည်။

‘မင်းကို သိချင်တယ်’ ခိုင်းတာသဲ အမှန်အတိုင်း ပြောပြရ
မှာပေါ့၊ တကယ်တော့ သခင်မလေးရှိကြမ်းရွဲအစေ့ဟာ ထိပ်
သနားဖို့ကောင်းပါတယ်၊ အမေချန်အနေနဲ့ ကပ်ခေ့တာ
အားလုံးကိုမိမ့်ပြောမယ်ကို ကြံရှယ်သွားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်
အခြေအနေက မသေးခဲ့ဘူးသလဲ’

အမေချန်မှာ ပြောဆိုရင်း မေးဟိုက်လာ၏။

ဤမျှသောက်ကောင်းကို သူ့အနေဖြင့် မျည်းအားကျ၍
ပြောနေရသည်။

‘ရတနာပြုအခွင့်ကပေးသောအခါ အမေချန်အနေနဲ့ မကိန်
မညာ ပြောရတော့မှာပေါ့၊ သခင်မလေးရှိကြမ်း ရွဲ
ပြီးကတည်းက အမေချန်က ဒီလိုပဲဆိုက်ကို အကဲခတ်နေပြီး
အထိန်းတပ်ကြီး အသုပ်လုပ်လုပ်ပေးခဲ့ရတယ်၊ သခင်မ
လေးရှိကြမ်းဟာ အမေချန်လက်ပေါ်မှာ ကြီးပြင်းလာတဲ့
မိန်းကလေးပေါ့၊ သူ့မိဘနှစ်ပါးဟာ လိပ်ချွမ်းသာတယ်
လေ၊ တစ်နေ့ သခင်မလေးရှိကြမ်းရွဲ တစ်ဆူပြည့်ပွားနေမှာ
မှမမျှော်လင့်ဘဲ ကို.ကြမ်းရွှေတို့အဖို့ ဆောက် ဟာတယ်၊ အဲဒီမှာ
သခင်မလေးရွဲ မိဘနှစ်ပါးကိုသတ်ပြီး ဒီလိုပဲဆိုက်ကြီးကို အပိုက်
စီးလိုက်ကြတာ ဟိုမှာရပ်နေတဲ့ ကို.ကြမ်းရွှေပေါ့၊ အဲဒီ
နောက်...’

အမေချန်သည် ကို.ကြမ်းရွှေကို လက်ညှိုးထိုးပြနေစဉ်...

‘ဝှစ်’

‘ဆင်’

လက်နက်ပုန်း အဆိပ်အပ်များက အမေချန်ရင်ဝဆီသို့
အိုးနင်းပြေးဝင်လာ၏။

‘ဟား... ဟား... ဟား... ဆက်ပြောဦးလေ အမေချန်၊
ဆက်ပြောဦးလေ’

ကိုကြမ်းရှုက အရူးသဖွယ် အော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်၏။
အမေချန် ကော်းတက်မပြောနိုင်အောင် သူသည် အဆိပ်
လက်နက်ပုန်းအပ်ကိုပစ်၍ ခုတ်ပိတ်လိုက်သည်။

အမေချန်မှာ နှုတ်ပိတ်သွားလေပြီ။
လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း လျင်မြန်စွာ ပစ်လိုက်သည့်အတွက်
ထူထို မည်သို့မျှ ကာကွယ်နိုင်စွမ်းမရှိပေ။

အမေချန်အတွက် အကာအကွယ် မပေးလိုက်ရချေ။

ချင်စွဲခွဲ၊ ရီကြမ်းနှင့် ကျောက်ခွေ့လန်တို့မှာ အမေချန်
အား ခိတ်မဝကောင်းဝမ်းနည်းစွာကြည့်နေသည်။

ကိုကြမ်းရှုသည် သူတို့သုံးယောက်အား တိုက်ခိုက်ရန်
ဟန်ပြင်ခဲ့က...

ချင်စွဲခွဲနှင့်ကျောက်ခွေ့လန်မှာ ပြိုင်တူခုန်၍ လေတွင်
တစ်ပတ်ကျယ်ထိုးကာ ကိုကြမ်းရှုအား စတင်တိုက်ခိုက်လေ
တော့သည်။

ကျောက်ခွေ့လန်က ကိုကြမ်းရှုနောက်တွင် နေရာယူ
လိုက်သည်။

ချင်စွဲခွဲက ကိုကြမ်းရှုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။

ချင်စွဲခွဲ၏ သွက်လက်ထက်မြက်သည့် နှစ်ဖက်ချွန်လှံကို
အသေအလဲ ခုခံကာကွယ်နေရသည်။

သူ့နောက်မှ ကျောက်ခွေ့လန်ကလည်း လှံတိုဖြင့် တစ်
ဖက်က ထိုးနှက်နေ၏။

မြင်ကွင်းက ကြည့်မကောင်း။

နှစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အကြိတ်အနယ် အသေအကြေ
တိုက်ခိုက်နေသည်။

ထောက်လှံသည် ထိုတိုက်ပွဲထဲသို့ ပြာသံပေး၍ ခုန်ဝင်လာ
သည်။

လျင်မြန်လိုက်သည့် ကျောက်ခွေ့လန်မှာ ပြေး၍ခုန်ဝင်
လာသည့် ထောက်လှံအား ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ကျောက်ခွေ့လန်နှင့်ထောက်လှံ။

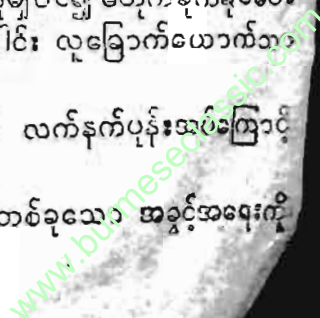
ချင်စွဲခွဲနှင့်ကိုကြမ်းရှု။

ရီကြမ်းမှာ မျက်စိသူငယ်နှင့် အားမလိုအားမရ ကြည့်နေ
၏။

သည်ပွဲတွင် သူမသည် မည်သို့မျှဝင်၍ မတိုက်ခိုက်နိုင်ပေ။
ညှော်ခန်းဆောင်ထဲတွင် စုစုပေါင်း လူခြောက်ယောက်သာ
ရှိ၏။

အမေချန်မှာ ကိုကြမ်းရှု၏ လက်နက်ပုန်းအပ်ကြောင့်
အသက်သေဆုံးသွားလေပြီ။

ကျောက်ခွေ့လန်သည် တစ်စုံတစ်ခုသော အခွင့်အရေးကို
စောင့်ကြည့်တိုက်ခိုက်နေသည်။



တိုက်ပွဲသည် အလွန်ပြင်းထန်လှသည်။
ချင်စွ်ဝှက် ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်ကြသော်လည်း တဖြည်းဖြည်း
အရေးနိမ့်လာကြသည်။

ထိုစဉ်....

‘ငရဲမင်း၊ ခင်ဗျား ဘယ်ပြေးမလဲ’

ဆော်ငေါက်သံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်ရောက်ရှိလာသေး
သည်။

ထိုလူမှာ ချင်စွ်မုန်ဖြစ်လေသည်။

သူ၏လက်ထဲ၌ လှံနှင့်လက်ရှိနေသည်။

ထိုလှံနှစ်လက်သည် မိုးကြိုးရတနာလှံအဖိုအမ ဖြစ်လေ
သည်။

ငရဲမင်းသည် ထိုလှံနှစ်လက်ကိုမြင်လျှင် ထိတ်လန့်သွားလေ
၏။

ချင်စွ်မုန်ကပြင်းပြင်းထန်ထန်တိုက်ခိုက်လိုက်လျှင် ငရဲမင်း
မခံနိုင်တော့ဘဲ....

‘အား’

စူးရှစွာအော်ဟစ်ကာ လဲကျသွားလေတော့သည်။



ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်လှသော ငရဲမင်းမှာ မဂ္ဂမလ္လဇာတိ
သိမ်းသွားလေတော့သည်။

ငရဲမင်းသေဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။

ချင်စွ်ဝှက်သည် ငရဲမင်း၏လက်ချက်ကြောင့် ဒဏ်ရာအပြင်း
အထန် ရရှိခဲ့ကြသဖြင့် ချင်စွ်မုန်က လူသားဆန်းအစိုးအိုယံမှ
ရရှိခဲ့သော အသက်တယ်ဆေးများကို တိုက်ကျွေးလိုက်ရလေ
သည်။ ယခု ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပြန်လည်ဆုံတွေ့မိ ခြင်းဖြစ်
သည်။

‘ညီလေး’

‘အစ်ကို’

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဝမ်းသာအားရ ပွေ့ဖက်သားလိုက်
ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ဝန်းအဖုံ့မှ မျက်ရည်များ စီးကျနေ
သည်။

ထိုစဉ်....

အဝေးမှ လူတစ်ယောက်လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့မြင်
ရ၏။ ထိုလူမှာ နေပြည်တော်မှ စေလွှတ်ထားသော ဝင်္ဃာ
ဖြစ်လေသည်။

၂၀၀ နှစ်ကျမ်း

စစ်မက်သည် ချစ်စရာရှိသော ညီမကိုနှစ်သက်သော အား စေ့
လိုက်သည်။

အားပြည့်စုံစွာ အချစ်ကို နားလည်သဘောပေါက်လိုက်
သည်။

သိမ်းသောကင်းသောရယ်ချင်းက ရှမ်းသားပြီး မကြာမီ
ရင်းချင်းကလေးလေးမကလေးမလေး မဟုတ်ပါ။

BURMESE
CLASSIC
.COM

(ပြီးပါပြီ)